Loveswept

Roman de dragoste

Theresa Gladden

Tovărășie compromițătoare

Loveswept

Romane de dragoste, pe care nu le veți uita niciodată, scrise de autori cunoscuți ai genului.

Jake. Un încîntător înger negru gata să-i împlinească ei orice fantezie...

Un pirat al zilelor noastre, care năvălește în viața ei ca o furtună.

Oare ea o să riște să-și încredințeze inima unui om care trăiește periculos?

Loveswept

Lei 1200

Bad Company
by Theresa Gladden

© copyright 1992 by Theresa Gladden

Loveswept

Theresa Gladden

Tovărășie compromițătoare

Traducere de Sanda Socoliuc

Editura VICTORIA
Bucureşti 1994

ISBN 973-95055-1-5

Tovărășie compromițătoare

Unu

La prima aruncătură de ochi, Jake Madison s-a gîndit că ea arăta ca o fată bună pentru distracţie, înfăşurată astfel în mătase neagră şi încinsă cu o fundă de satin de un verde ca smaraldul.

Îmbrăcămintea ei, destul de atrăgătoare, punea în evidenţă nişte picioare bine proporţionate, umeri de culoarea fildeşului şi un corp ce promitea desfătări fără margini. Nici un

bărbat normal nu ar fi putut rezista tentaţiei de a dezlega funda şi de a vedea ce se află sub îmbrăcămintea aceea.

Continuînd să se uite fix la ea, în mintea lui Jake a început să sune o alarmă. Era un fel de al şaselea simţ, ascuţit de anii trăiţi în stări-limită. De obicei, simţea cînd o treabă avea să meargă prost. Nu mai fusese niciodată tulburat la vederea unei femei dezirabile şi simţi cum adrenalina îi invadează deodată corpul. Ca să o privească mai îndeaproape pe femeia aceea, a păşit pînă la balustrada ce despărţea barul de sala de jocuri de noroc din *Bahamas Queen Casino.*

„Dezirabilă nu este cuvîntul potrivit", s-a gîndit el odihnindu-şi degetele pe balustrada din alamă şlefuită. Ea nu era genul voluptuos, dar rotunjimile mici ale sînilor înalţi, şoldurile uşor arcuite, pielea albă lăsată la vedere de rochia decoltată constituiau un fel de invitaţie ascunsă.

Părul ei castaniu şi bogat avea reflexe aurii şi cădea de o parte şi de alta a feţei ovale pînă la umeri.

Simţind că este privită, îşi întoarse capul spre bar şi se uită direct la bărbatul acela. Vreme de o clipă, parcă infinită, Jake absorbi întreaga

forţă a privirii ei. Energia sexuală mistui distanţa dintre ei. Urmă o străfulgerare de recunoaştere primară, care aproape îl făcu să cadă din picioare şi să depăşească alarma ce încă îi mai suna în cap. Apucă strîns balustrada, în timp ce şocul îi străbătea şira spinării şi îi exploda în cap.

– Băutura dumneavoastră, domnule.

Jake tresări şi, cînd se întoarse, văzu o chelneriţă stînd în faţa lui.

Cutremurată de forţa reacţiei ei faţă de omul ce stătea la bar, Nila s-a topit în mulţime.

În momentul în care întîlnise acea privire pătrunzătoare şi întunecată, i se întîmplase ceva ciudat, irezistibil prin senzualitatea sa, ceva ce îi făcuse inima să tresalte şi gîndurile să i se tulbure. Nu se mai simţise niciodată atît de exaltată şi de înfricoşată în acelaşi timp. Pentru o clipă, în mod inexplicabil, ar fi putut să jure că şi pe el îl încercase aceeaşi senzaţie neobişnuită.

„Asta e ridicol", îşi spuse ea. Bărbaţii pur şi

simplu nu reacţionează în felul ăsta faţă de prea puţin interesanta Nila Shepherd.

Zîmbi cu plăcere, surprinsă. Şi totuşi... Poate că însăşi imaginaţia, pe care o lăsase să lucreze, era cauza. Era clar că acum nu arăta ca obişnuita, binecunoscuta Nila Shepherd din Danville, Virginia.

În seara asta era tentantă, într-o rochie elegantă, pe tocuri de zece centimetri, cu cercei lungi de smarald. Nimeni nu avea cum să ştie că rochia era împrumutată; că pantofii o strîngeau sau că smaraldele erau tot atît de false ca şi felul sofisticat de a fi şi siguranţa pe care le afişa.

Pentru prima oară de cînd pusese piciorul pe insulă, era încîntată că se lăsase convinsă de cea mai bună prietenă a ei, Angie, să plece la Freeport pentru a scăpa de ochii compătimitori ai prietenilor ei atît de binevoitori.

O dată în plus îi răsună în urechi sfatul dat la plecare de Angie: „Lasă-ţi părul desfăcut şi comportă-te cît mai natural." Nila nu avusese de gînd să o ia pe panta asta, dar putea încerca pentru un timp. Să te prefaci pentru cîteva ore că eşti altcineva decît în realitate era ceva inofensiv.

Tovărăşie compromiţătoare

Amintindu-şi de felul în care acel bărbat o privise la bar, zîmbetul i se transformă într-un rictus. Ce început promiţător pentru invenţia ei! Dacă ar fi ştiut cine este acel bărbat i-ar fi trimis un bileţel de mulţumire pentru că i-a dăruit un alt ego feminin, un impuls de care avea atîta nevoie.

Considerîndu-se norocoasă, s-a îndreptat spre automatele de joc.

În vremea aceasta, Jake a plătit şi şi-a cerut băutura. Sistemul lui interior de alarmă nu mai suna. Dintr-o singură privire văzu că femeia în rochie neagră, cu smaralde, dispăruse în mulţime.

A luptat cu tentaţia de a o căuta, spunîndu-şi că fiecare local din insula Grand Bahamas are şiragul lui de curvuliţe. Poate că ea era una dintre ele. Poate că nu era. Nimeni altul nu ştia mai bine decît el că lucrurile şi oamenii nu sînt întotdeauna ceea ce par a fi.

Theresa Gladden

Era preferabil să o uite. Şi-a dus băutura la gură. Scotch-whisky-ul aromat îi alunecă pe gîtlej. Punînd jos paharul, privi nemulţumit conţinutul rămas. Nu-i plăcea whisky-ul în mod deosebit, dar se potrivea cu rolul pe care îl alesese pentru seara aceea.

Deodată, imaginea femeii necunoscute i-a revenit în minte. S-ar fi potrivit perfect cu costumul lui, cu băutura, cu personajul. „Las-o baltă!" îşi spuse în gînd. Nu intenţiona să ducă jocul mai departe.

Jocul. Îşi petrecuse ultimele două ore ajungînd la performanţa satisfăcătoare de a înregistra mental tot ce văzuse şi auzise, ca un jucător profesionist de genul V.I.P. Jake ştia că peste o oră, peste un an, va fi în stare să-şi amintească perfect arhitectura cazinoului, de la poziţia meselor la motivul maur de pe covor, va putea să-şi amintească la fel de bine clientela pe care şi-o alesese la întîmplare spre observaţie.

Informaţia, la fel ca şi acţiunea jocului, era lipsită de rost şi îşi pierduse demult valoarea amuzantă. Nu mai lucra în domeniul ăsta. Era o parte a vieţii lui încheiată de-acum înainte.

Tovărăşie compromiţătoare

Sentimentul neliniştitor că e suspendat la mijloc de bine şi de rău îi revenea ca o răzbunare în minte. De cînd demisionase, îl obseda. Şi creştea din ce în ce mai tare.

Înghiţi restul whisky-ului. Cînd s-a întors să pună paharul pe tejghea, şi-a zărit faţa posomorîtă în oglinda din spatele barului.

Ce dracu' căuta el aici, pretinzînd că e altcineva decît era de fapt?

Ce dracu' avea să facă el fără slujbă?

De ce se simţea atît de al naibii de pierdut şi de singur?

Brusc, Jake, trecînd prin bar şi coborînd scările, se îndreptă spre jocuri. Neînţelegînd de ce, dar simţindu-se silit să o facă, se duse în căutarea femeii îmbrăcate în mătase neagră şi satin verde.

Nu i-a luat mult timp să o găsească. Ea turna fise în automatul cu „un bandit-cu-o-singură-mînă". În loc să se apropie de ea, şi-a căutat un loc de unde să o poată privi fără a fi observat.

Nila a pus altă monedă în aparat. Automatul pornit de monedă a început să se învîrtească zăngănind de mama focului. Imagini colorate cu lămîi, portocale, cireşe şi clopote se învîrteau

nebuneşte.

Cele două lămîi şi clopotul care au apărut cînd automatul s-a oprit i-au amintit Nilei de cei trei foşti soţi ai mamei ei. Gîndindu-se la ultimul dintre ei, şi-a scuturat capul. Bietul om fusese un mare trăsnit care stătuse într-o noapte pe o şină de cale ferată şi-i aruncase unui tren provocarea de a-l lovi. Iar trenul îi primise provocarea... Sora ei mai mare, Mary, urma calea mamei ei în materie de măritişuri dezastruoase.

O luminiţă zglobie a invitat-o pe Nila să-şi încerce iar norocul. A oftat. Nu avea noroc la jocuri, aşa cum nu avea nici la bărbaţi. Conform spuselor fiecărui om din oraşul ei natal în ce priveşte nenorocul, femeile din familia Shepherd erau total lipsite de noroc la orice fel de bărbaţi. Bărbaţii din vieţile lor le-au frînt inimile, dispărînd, dezertînd ori murind.

Fără tragere de inimă, şi-a recuperat geanta. Seara imorală petrecută în cazinou se sfîrşise. Îi trebuise mai puţin de o jumătate de oră ca să piardă banii destinaţi acestui scop.

– Mai joacă o dată.

Se întoarse şi-l văzu pe bărbatul zărit la bar

stînd în spatele ei. De la distanţă îl găsise atrăgător. Văzîndu-l însă de aproape, şi-a dat seama că evaluarea ei fusese oarecum greşită.

Avea o faţă agresivă, cu trăsături dure şi o senzualitate ameninţătoare, care ar fi putut face din el un model dramatic pentru un fotograf ori un sculptor.

Pe undeva, caracteristicile lui erau apropiate de ale unui american autentic, a decis ea observîndu-i pometii proeminenţi, nasul bine definit şi pielea bronzată. Judecînd după liniile din colţurile ochilor adînci şi negri ca abanosul, a apreciat că trecuse de 35 de ani.

Părul îi dădea un plus de senzualitate. Era mai negru decît inima necuratului. Îl purta pieptănat pe spate şi prins în coadă, cu o cureluşă de piele. Capetele acesteia îi cădeau peste gulerul costumului croit de o mînă de maestru.

Era genul de bărbat pe care mama şi sora ei l-ar fi adorat – pînă la demenţă – „soi-rău", începînd cu rubinul sîngeriu din ureche şi terminînd cu luciul pantofilor proaspăt lustruiţi. Era, pe de altă parte, tocmai genul de bărbat pe care Nila se străduise întotdeauna să-l evite.

– Ce-ai spus? a întrebat ea sperînd că el nu observase felul în care i se tăiase răsuflarea.

– Mai joacă o dată, repetă el încet. Vocea lui plină şi profundă a înfiorat-o. Avea un efect cel puţin la fel de intens şi periculos asupra ei ca şi ochii. Aceşti ochi negri, strălucitori, căutau, calculau, păreau să absoarbă şi să analizeze totul fără a trăda nimic din ceea ce el gîndea în realitate.

– Oh, nu, nu pot, i-a spus. Automatul mi-a înghiţit toate fisele. Am pierdut zece dolari. N-am fost prea norocoasă azi.

– Am presimţirea că norocul tău e pe cale să se schimbe. Mă numesc Jake Madison. Zîmbi. Umbra unei gropiţe în obrazul drept îi îmblînzea zîmbetul ca de rechin, aşa că o făcu pe Nila să simtă o slăbiciune în genunchi. Fusese întotdeauna topită după gropiţele din obraji.

– Nila Shepherd, a răspuns ea, mutîndu-şi privirea de la el spre moneda din palma netedă şi bine făcută. Cred că îţi iroseşti banii, dar dacă insişti... A ridicat din umeri, apoi a întins mîna după monedă.

Cînd degetele ei i-au atins palma, bărbatul şi-a strîns degetele, atingîndu-le pe ale ei şi

luînd-o prin surprindere. Mîna lui era mare şi caldă. Deşi nu exercitase nici o presiune asupra ei, şi-a dat seama de forţa degetelor lui, lungi şi subţiri. Zăpăcită, se gîndi o clipă la ce-ar fi simţit dacă mîna aceea a lui ar fi alunecat mai departe peste pielea ei goală.

Şi-a retras mîna din palma lui, căutînd să îndepărteze totodată acel gînd caraghios. Întorcîndu-se, a băgat moneda în automat şi a tras de mîner. Imaginile au începu să se învîrtă într-un ritm frenetic. Trei cireşe durdulii s-au oprit în loc şi fisele au început să curgă în adîncitura din partea de jos a automatului.

S-a uitat la Jake înmărmurită.

– Am cîştigat douăzeci şi cinci de dolari împreună! Cum ai ştiut că se va întîmpla asta?

– N-am ştiut. A fost doar o presimţire cu noroc.

Ea i-a zîmbit cînd el a ajutat-o să umple cutia de plastic cu monede.

– Tu crezi într-adevăr în noroc?

– Cred în noroc şi în providenţa divină. Cred în instinctele mele. Şi, Nila, cred că prima mea impresie despre tine era complet greşită.

Uitîndu-se fără nici o expresie la el, l-a

întrebat:

– Care impresie?

– Am crezut că eşti o păpuşă frumuşică, pentru o seară.

– Frumuşică? I s-au rotunjit ochii de mirare. Oamenii pe care îi cunoştea în cel mai bun caz o considerau relativ atractivă în comparaţie cu femeile frumoase din familia ei. Obrajii i se colorară în roz.

– O păpuşică pentru o seară! repetă ea, ca şi cum atunci ar fi digerat termenul şi sensul lui dezgustător. De ce-ai fi crezut că sînt o... N-a putut să-şi termine gîndul.

– Pentru că vino-ncoacele pe care-ţi-l dă rochia m-a făcut o clipă să înmărmuresc, i-a răspuns el scuzîndu-se.

– Angie mi-a spus că este elegantă şi sofisticată.

Privirea lui alunecă de la umerii dezgoliţi spre gîtul de culoarea fildeşului, apoi spre rotunjimea insinuantă a sînilor ce se vedeau prin decolteu.

– Nu ştiu cine este Angie, dar concepţia ei despre elegant şi sofisticat trage spre partea erotică. Nu m-am gîndit mai mult de-o secundă că poţi fi o păpuşică de-o seară, a asigurat-o el

zîmbind. Ceva nu se potrivea cu impresia mea. Am fost foarte curios şi foarte intrigat. După ce te-am privit un timp, mi-am dat seama că nu eşti ceea ce păreai să fii.

– Cum ţi-ai dat seama?

El ezită un moment, observîndu-i starea de confuzie.

– Nu sînt sigur că pot să-ţi explic. Există ceva în tine care nu se potriveşte cu imaginea aceea. Nu te porţi de parcă ai fi venit să agăţi pe cineva. Cînd ţi-am vorbit, nu ai început să flirtezi.

Înainte ca ea să poată reacţiona, el a adăugat:

– Dacă ai terminat cu jocurile de noroc în seara asta, ţi-ar plăcea să vezi spectacolul de jos, de la cazinou, împreună cu mine?

Nila înghiţi în sec. Ar fi vrut tare mult să spună da, însă prudenţa ei înrădăcinată şi-a făcut simţită prezenţa.

– Dar eu nu te cunosc!

– Vino să stai un timp cu mine şi vei vedea cine sînt.

– Ai putea să fii însurat şi să ai o casă plină de copii.

Pe buze îi apăru un surîs scurt.

– Nu sînt însurat. Sînt singur. Şi tu eşti singură. Cel puţin bănuiesc că eşti. Să fi fost a mea, nu te-aş fi scăpat din ochi îmbrăcată astfel.

– Dacă ăsta a fost un compliment, îţi mulţumesc.

– A fost şi ţi se cuvine. Vrei să vii cu mine?

Încă îngrijorată, Nila şovăia asupra răspunsului. Ar fi trebuit să încerce să reziste tentaţiei, să respingă vraja în care acest bărbat o învăluise, dar îi scăzuse capacitatea de autoapărare.

Încă o dată îşi aminti de sfatul lui Angie: „Încearcă să te comporţi natural şi simte-te liberă."

Era în stare de asta? se întrebă melancolic. Putea să-şi lase părul desfăcut şi mai mult şi să accepte invitaţia primejdioasă din ochii lui Jake?

Dar dacă el ar fi fost într-adevăr periculos? Ce-ar fi să constituie genul de *tovărăşie compromiţătoare*, pe care ea o evitase toată viaţa?

Jake sesiză multitudinea de emoţii reflectate de ochii căprui, expresivi ai Nilei. Era evidentă lupta dintre inhibiţie şi dorinţa ei de a merge cu el şi se temea că inhibiţia avea să cîştige.

Nu erau multe lucruri pe care Jake le regreta în viaţă. Dar intuiţia îi spunea că ar fi regretat

dacă ar fi lăsat-o pe Nila să plece de lîngă el. Dorea să-şi acorde şansa de a o cunoaşte. Voia să descopere de ce se simţise atît de atras de ea.

– Vino cu mine, Nila, zise. Îţi promit că vei fi în siguranţă cu mine.

– Oh, sînt sigură de asta, a răspuns ca o persoană binecrescută, deşi nu era sută la sută convinsă de acest adevăr. Însă îşi dorea să fie adevărat. I-ar fi plăcut să fie mai nechibzuită. Voia să mai rămînă cu el încă un pic. E-n regulă, zise ea repede înainte de a se răzgîndi.

El i-a răspuns cu un surîs, apoi i-a luat mîna şi i-a aşezat-o pe braţul lui îndoit.

În timp ce se îndreptau spre teatrul cazinoului, Nila deveni conştientă de senzaţia că era dominată fizic de el. De fapt, nu avea prea mult peste cei o sută şaptezeci de centimetri ai ei. Aprecia că putea avea ceva mai mult sau mai puţin de un metru şi optzeci. Deci, nu înălţimea îi dădea acea senzaţie.

Poate că era pur şi simplu din cauza felului în care se mişca, se gîndea.

Părea că din el se revărsau senzualitate şi încredere, ceea ce o făcea să se gîndească la

dansul îmbrăţişat şi la săruturile lungi care durau pînă la răsăritul soarelui.

– Cred că o să-ţi placă spectacolul, zise el rupînd tăcerea. Este o piesă tipică din Las Vegas. Multă veselie, costume extravagante. Am auzit că şi magicianul e bun.

Jake menţinea conversaţia la un nivel oarecum neutru, dar în timp ce stăteau la masă culesese ceva mai multe informaţii despre ea. Trăia într-un mic orăşel din Virginia. Venise pe insulă cu două zile înainte şi, ca şi el, stătea la hotelul *Bahamas Queen Resort*.

– Ce ai vrea să bei? a întrebat-o cînd chelneriţa s-a oprit la masa lor.

– Un *Bahama Mama*, te rog.

După ce a comandat două băuturi specifice insulei, a început să o studieze din nou. Ochii ei întunecaţi, împodobiţi cu gene negre şi luminaţi de inteligenţă şi curiozitate, îi dominau faţa. Cîteva umbre de auriu făceau ca ei să nu fie pur şi simplu căprui. Şi avea gura cea mai minunată, făcută anume pentru a fi sărutată.

– Jake, pot să te întreb ceva destul de nepoliticos şi strict personal? Mîinile ei delicate se împreunară pe masă. Adică nu vreau să trag

nici o concluzie greşită despre tine.

El i-a ascultat pledoaria întrebîndu-se cînd i-a fost cerută ultima dată permisiunea înainte de a i se pune o întrebare indiscretă. Pe neaşteptate, găsi faptul ăsta foarte reconfortant, la fel ca şi accentul ei ritmat şi dulce ca o piersică din Georgia.

– Pe mine nu mă poţi jigni uşor. Întreabă-mă ce vrei, oricît de îndrăzneţ sau de personal. Se aşează mai aproape. Mă vei lăsa şi tu să- ţi pun întrebări personale?

– Poţi să mă întrebi. Dar mă îndoiesc că vei găsi răspunsuri prea interesante. Pînă nu demult, am reuşit să mă strecor prin viaţă fără evenimente prea mari, în linişte.

– Îmi vine greu să cred asta.

Ea rîse şi rîsul ei îi gîdilă plăcut urechea lui Jake. Îi făcea bine strălucirea care îi apăruse în ochi.

– Îţi jur că e adevărat, zise ea. Mama şi sora mea au trecut prin viaţă făcînd valuri mari. Eu am plutit pe urmele lor, străduindu-mă să nu mă înec.

– Ele trăiesc în acelaşi oraş cu tine?

– Slavă Domnului, nu, a răspuns ea, dispă-

rîndu-i zîmbetul din ochi. Le iubesc mult, dar m-ar fi scos din minţi cu nebunia lor. Tăcu, apoi îşi coborî privirea. Jake, eşti un jucător profesionist de jocuri de noroc?

L-a privit atît de serioasă, încît el n-a rezistat să nu o ţină în şah.

– Arăt ca unul dintre ei?

– Profesionist în jocuri, pirat modern. Dădu din umeri. Arăţi ca un om care răspunde la întrebări cu întrebări.

Gropiţa i-a reapărut pentru un moment.

– Nu, Nila, eu nu trăiesc din jocuri de noroc. Este doar o poză pe care mi-am ales-o, un personaj.

– Dacă joci teatru, o faci al dracului de bine, spuse ea fixîndu-l sceptică.

El rîse.

– Mulţumesc.

– Asta-i tot ce ai de spus? De ce să cred că într-adevăr nu mă minţi?

El s-a întins şi i-a prins mîna. Faţă de mîna lui mare, a ei părea mică şi fragilă.

– Pentru că e adevărat. Ştiu că vrei să mă crezi. La fel de mult cum vrei să fim împreună. Însă îţi e teamă să ai încredere în mine.

– Ce te face să fii aşa sigur de asta? întrebă Nila, încercînd să pară nepăsătoare şi normală, cu toate că pulsul i se accelerase, galopînd prin încheietura mîinii pînă în vîrfurile degetelor.

– Faţa ta trădează totul. În special ochii. Îţi reflectă ca două oglinzi gemene gîndurile şi emoţiile.

Cînd au venit băuturile, i-a dat drumul la mînă, iar cînd au fost singuri i-a spus cu căldură:

– Nila, ţi-am promis că vei fi în siguranţă cu mine şi am vorbit serios.

Captivată de ochii lui negri, Nila simţi aceeaşi exaltare pe care o încercase cînd privirile li se întîlniseră prima oară. De data asta ea nu mai era înfricoşată. Oricine sau orice ar fi fost acest Jake Madison, ea ştia că nu i-ar fi făcut niciodată nici un rău. Zîmbi, ridicînd paharul.

– Deci, tocmai te laşi pradă unei fantezii în seara asta, aşa e, Domnule Jucător Profesionist?

În ochi i-a apărut sclipirea unui zîmbet care a zăbovit o clipă înainte de a-i lua locul aceeaşi expresie indescifrabilă.

– Pariez că asta ar trebui să te-ntreb eu pe

tine. Ce joc al fanteziei joci în seara asta, frumoasă doamnă?

Dezorientată de întrebare, ea îşi coborî privirea.

– Ce te face să crezi că joc teatru?

– Se spune că trebuie să te pricepi întîi tu, ca să-ţi dai seama de altul.

Ea l-a privit din nou.

– Eu merg în vîrful picioarelor prin viaţă. Acasă sînt numai neinteresanta Nila Ann Shepherd. Tăcută şi smerită. Pot fi definită astfel: decentă, politicoasă şi prudentă. Un val de stinghereală îi urcă în obraji şi continuă: O dată în viaţă am vrut să fiu impulsivă, puţin îndrăzneaţă şi puţin sălbatică, genul de femeie frumoasă şi fascinantă după care se întoarce toată lumea să se uite, atunci cînd intră într-o încăpere.

El îşi înclină capul, ca şi cum ar fi înţeles-o perfect, şi asta îi dădu senzaţia că se asemănau teribil în efortul lor de a-i păcăli pe cei din jur.

– Ţi se pare că sînt ridicolă? întrebă ea.

– Nu. O salută cu paharul. Pentru cea mai fermecătoare femeie din această încăpere.

Ea clipi, luată prin surprindere.

– Îţi mulţumesc, dar nu e nevoie să spui asta. Ştiu că nu sînt fermecătoare.

– Eu găsesc că eşti. Ai reuşit să-mi tulburi mintea cînd am intrat în cazinou. Nu mi-am putut dezlipi ochii de la tine. Am venit să te caut şi te-am găsit.

Satisfacţia din vocea lui o făcu să intuiască nu numai că o căutase, dar că parcă o şi revendica într-un fel ciudat.

– Da, a şoptit ea înfiorîndu-se. Da. M-ai căutat. Cine eşti tu, Jake?

Doi

Lui Jake îi părea rău de îngrijorarea pe care o citea în ochii Nilei.

O regreta pentru că acum înţelegea sensul acelei alarme interioare. Era puternic, de neînţeles, atras de această femeie care nu se considera defel atrăgătoare. Pe moment, se afla într-un punct critic, neştiind cum să-i cîştige încrederea. Nu dorea să-şi folosească dibăcia pentru a-i învinge îngrijorarea. Dorea să fie

sincer cu ea. Îşi puse paharul pe masă şi îşi aţinti privirea asupra ei.

– Crédeam că e uşor de desluşit, după cum arăt, ce fel de slujbă am. Dar acum, cînd am demisionat, mi-am pierdut şi aspectul caracteristic. Am fost agent federal de narcotice în Poliţia secretă, timp de cincisprezece ani.

– Lucrai la Departamentul Drogurilor?

El încuviinţă din cap. Observă că ea răsufla uşurată, dîndu-şi seama că nu avea de-a face cu un răufăcător. Stătuse oare atît de mult în *tovărăşii compromiţătoare* încît acestea să-şi fi lăsat amprenta asupra lui?

– Lucram sub acoperire, continuă el. La colţuri de stradă, în şoproane, în case mari. Mă dădeam drept traficant de droguri sau preot, drept trepăduş neînsemnat sau intermediar înstărit, asta ca să numesc doar cîteva din rolurile pe care mi le asumam. Eram bun în meseria mea. Cu cît era mai greu cazul, cu atît îmi plăcea mai mult. Asta-mi era viaţa şi familia. S-a oprit şi i-a dat un răgaz să-şi revină din şoc. Asta e ceea ce-am fost, Nila. Cine sînt acum, fără slujbă? Ridică din umeri. Sînt un om care se bucură de ce i-a rămas. Am un apartament în Miami în care locuiesc rar. Singurul lucru pe

care-l posed cu adevărat este un Ford Mustang din '66, nărăvaş şi convertibil. Se dădu pe spate pentru a observa efectul spuselor sale. Inima îi bătea în piept de parcă ar fi alergat cinci mile. Spre propria ei surpriză, Nila a rămas calmă şi neclintită, sub privirea lui sfredelitoare. Avea impresia că el se aştepta ca ea să-şi expună o opinie rigidă despre el, legată de cariera lui de dinainte. Ceea ce ea voia să spună cu adevărat ar fi fost: „Slavă Domnului că s-a isprăvit!" Gîndul că el trăise într-o lume atît de înşelătoare o speria. Dar n-a spus decît:

– Asta explică faptul că ai ochi de poliţist.

– Am ochi de poliţist? Te deranjează?

– Oh, nu, nu mă deranjează cîtuşi de puţin.

După felul în care zîmbise, dezvelindu-şi iar gropiţa, ea şi-a dat seama că n-o crezuse.

– Ei bine, zise ea surîzînd, află că mă deranjează. Am impresia că în permanenţă spionezi şi analizezi tot ce mişcă în jurul tău. Este tot atît de deconcertant ca şi abilitatea ta de a ascunde tot ce simţi sau ce gîndeşti.

– Îmi pare rău. Este o deformaţie profesională.

– Cînd ţi-ai dat demisia?

– De curînd.

A simţit o notă de tensiune în acel răspuns. Ar fi vrut să-l întrebe mai multe, dar luminile au început să pălească, anunţînd începutul spectacolului.

Jake şi-a aşezat scaunul astfel încît să stea cu faţa la scenă. Făcînd asta, pulpa lui a mîngîiat-o pe a ei. În locul obişnuitei senzaţii impersonale pe care-o avea cînd atingea pe cineva, simţi o săgeată fierbinte, de poftă, străpungîndu-l.

Pentru o clipă nesfîrşită i-a întîlnit privirea înfiorată. Fluxul electric dintre ei l-a hipnotizat. Ea a fost cea care a rupt clipa aceea întorcîndu-şi capul spre scenă.

Jake nu credea că tot ce se întîmplase între ei era doar o simplă atracţie fizică. Fusese prea puternică, prea copleşitoare, prea tulburătoare.

Opt fete înzorzonate au năvălit pe scenă şi au început să se etaleze, acompaniate de o muzică veselă din Broadway. Jake le ignoră. Era puţin preocupat să găsească o dezlegare pentru ceva total lipsit de sens.

A studiat profilul Nilei, însă, admirîndu-i curba delicată a bărbiei şi felul în care părul îi mîngîia faţa. Se simţea pătruns de o tandreţe caldă şi chiar de un fel de excitare profundă.

Nila şi-a dat seama că era mai interesat de ea decît de spectacol. I-a căutat ochii cu prudenţă. Pentru prima oară, el nu încerca să-şi ascundă sentimentele. Felul în care se uita la ea a făcut-o să-şi piardă respiraţia şi să simtă un gol în stomac. O privea de parcă ar fi vrut să o ducă acasă şi să descopere, dacă s-ar fi putut, ce purta pe sub rochia de mătase. Nici un om nu se mai uitase la ea în felul ăsta! Un amestec ciudat de panică şi plăcere îi alergă de-a lungul terminaţiilor nervoase.

„Spune ceva", îşi zise ea, "ceva drăguţ şi spiritual", aşa cum ar spune Angie. Dar nu a găsit prin minte nici un comentariu deştept. Aşa că a şoptit cu o voce stinsă, pe care ea însăşi n-o recunoştea:

– Şi cum e să lucrezi incognito, ca agent cu acoperire?

În mintea lui Jake era altă întrebare: cum ar fi arătat Nila acoperită în pat. Pielea ei ar fi fost mătăsoasă şi elastică. Corpurile lor s-ar fi potrivit perfect. Buzele ei ar fi fost umede şi dulci. Privirea lui coborî spre rotunjimile sînilor femeii.

– Jake?

Şi-a ridicat ochii. Ea nu putuse întui cam ce gînduri îi treceau prin cap. Nu ar fi avut privirea

asta inocentă. Dorea să-i povestească despre munca lui.

– Cum crezi că era? întrebă el.

Ea îşi scutură capul.

– Iar începi. Răspunzi cu o întrebare.

– Scuză-mă, zîmbi el.

Avea impresia că, fiind cu Nila, trăia aceleaşi senzaţii pe care i le oferea mai demult serviciul lui.

– A hăitui un ticălos poate fi excitant.

„Dar nu în măsura în care este ea", se gîndi el.

– Mă silea să activez cu toate forţele, pe toate planurile.

„Şi ea face acelaşi lucru".

– Şi partea proastă a lucrurilor? a întrebat ea.

Era ceva crunt, şi-a spus el în gînd, ceva rece şi nemilos, să mergi astfel cu inima şi sufletul împietrite, făcîndu-te să uiţi că există ceva bun şi decent în care să crezi.

– Consumă totul din tine, zise el. Nu poţi să împarţi nimic. Nu- ţi poţi permite că te încurci sentimental. Aşa că te distanţezi şi asta determină înstrăinarea şi în alte domenii din viaţa ta. Genul ăsta de muncă de agent secret te face să-ţi abandonezi propria identitate. Eşti un

actor şi, dacă ţii la viaţă, trebuie să fii unul bun.

– Sună înspăimîntător, şopti ea.

– Cîteodată este. Dar, de obicei, eşti prea preocupat de muncă pentru a te mai gîndi la asta.

– Ţi-a fost greu să demisionezi, nu-i aşa?

– Da, mi-a fost, răspunse surprins de perspicacitatea ei.

– Îmi pare rău, Jake, zise ea zîmbind compătimitor.

– O să trec peste asta, zise el luîndu-i mîna şi strîngîndu-i-o. Îmi placi, Nila Shepherd.

Observă cum ochii ei se luminară de plăcere la auzul acestei declaraţii simple şi a fost surprins cît de bine s-a simţit şi el din cauza reacţiei ei.

În ora care a urmat au privit spectacolul dat de dansatori, cîntăreţi, comedianţi, jongleuri şi magicieni. Totuşi, Jake, uitîndu- se la Nila, o găsea mult mai interesantă decît pe toţi aceştia. Ochii ei scînteiau cînd rîdea şi se lărgeau cu un vag şoc la glumele obscene sau în clipele plicticoase, iar încîntarea ei la fiecare număr al spectacolului era neprefăcută.

În timp ce se întorceau de la teatru înapoi la cazinou, el ar fi putut să jure că singurul lucru

fals în ceea ce o privea pe Nila erau smaraldele artificiale din urechile ei.

Tot atunci şi-a dat seama că nu dorea ca seara să se termine. Împotrivirea lui de a-i spune noapte bună îl sugruma tot mai tare. Nu avea obiceiul să agaţe femei străine. Ar fi fost un lucru prostesc. Dar Nila îl făcea să încalce toate regulile. Pur şi simplu nu-i venea să o lase să plece.

Se opri brusc.

Ea se uită la el întrebător.

Fără să spună un cuvînt, a prins-o de mînă şi s-a îndreptat nu spre prima ieşire, ci spre bar.

– Jake, ce...

El i-a oprit întrebarea atingîndu-i buzele cu vîrful degetelor.

– Nu vreau să pleci acum. Mai stai o oră cu mine.

– Am acceptat doar să vedem spectacolul, zise ea, luptîndu-se cu dorinţa ce o stăpînea.

– Încă o oră. Ştiu că şi tu o doreşti. Citesc asta în ochii tăi. Barul hotelului e încă deschis. Putem merge acolo să mîncăm ceva sau doar să dansăm şi să vorbim puţin.

Vocea lui devenise brusc răguşită, senzuală.

– Nu sînt sigură că-i o idee prea bună, zise

ea, în timp ce dorinţa devenea tot mai puternică.

– Nu-mi pasă dacă este o idee bună sau nu.

Nila tăcu, fermecată de privirea lui intensă. Avea ciudata impresie că era sedusă de timbrul intim al vocii lui şi de puterea degetelor care îi strângeau încheietura sensibilă.

Ei doi – părînd a fi singuri într-o cameră înţesată de mulţime. Nu înţelesese niciodată ipostaza aceea pînă atunci. Conştiinţa ei faţă de orice altceva era fatal anihilată de plasa invizibilă pe care Jake o ţesea în jurul ei. El îi ridică mîna, iar ea tremură simţind că buzele lui îi ating pielea.

– Jake, te rog!

– Ce e? murmură el ridicînd cealaltă mînă pentru a i mîngîia obrazul.

Ea închise ochii în efortul de a respinge sentimentul intens care o tulbura. Nereuşind, nu a ştiut dacă să strige după ajutor sau să-şi ascundă fisticeala ce o cuprinsese.

– În momentul în care te-am văzut – zise el – am ştiut că între noi este ceva. Nu simţi şi tu acelaşi lucru? Sînt curios să aflu ce poate fi. Tu nu eşti?

– Aş prefera ca tu că nu spui lucrurile astea.

Privirea lui fierbinte alunecă spre ochii ei

sclipitori. Ea suspină şi-i îndepărtă mîna de pe faţă.

– Şi te rog nu te mai uita la mine în felul ăsta.

– În ce fel? Umbra unui zîmbet îi înflori pe buze.

– La naiba, Jake. Nu mai încerca să mă seduci.

– Mai devreme ziceai că este neplăcut să nu ştii ce gîndesc. Încerc numai să-ţi arăt...

– Uită că am spus asta, zise ea mişcîndu-şi capul în chip jalnic. Nu cred că mă pot obişnui cu asta.

– Ba da, poţi. Zîmbetul lui devenise ispititor. Nila, dulcea mea Nila, paradisul este cel mai însingurat loc de pe pămînt atunci cînd eşti singur. Vrei să-ţi petreci seara asta, ziua de mîine şi restul timpului, în paradis, cu mine?

– Nu vrei prea mult, nu-i aşa? întrebă ea simţindu-se neajutorată, fără speranţă, cuprinsă de dorinţa pe care o întrezărea în ochii lui hipnotizatori.

– Încep să cred că doresc totul.

„Oh, Jake Madison, îşi spuse ea, tu într-adevăr eşti un om periculos". Şi, fie ce-o fi, Doamne-ajută, dorea să meargă atunci cu el, să se poarte măcar o dată în viaţă instinctual.

Theresa Gladden

Jake privi surîsul ciudat al buzelor ei. Un zîmbet de Gioconda. Asta l-a făcut să simtă că ea ştie un secret şi că, dacă şi-ar fi aţintit privirea îndeajuns de mult asupra buzelor ei, ea i l-ar fi spus lui şi numai lui.

– Spune da, o îndemnă el. Îţi promit că vei fi în siguranţă cu mine, cîtă vreme doreşti tu. Pe unde vrei tu s-o iei, eu merg după tine. Spune da!

Ceva intens şi primitiv o străbătu pe Nila. Nevoia de a capitula o cuprinse „psihic şi emoţional" ca o furtună şi cedă în faţa inevitabilului. Cu un lung suspin, spuse „Da!"

Cîteva clipe mai tîrziu mergeau prin învelişul negru al nopţii pe lîngă luminile strălucitoare ale hotelului de vis-à-vis, unde locuiau. Cîţiva nori pluteau pe lîngă faţa lunii a cărei lumină aluneca în străluciri de argint spre ei pătrunzînd printre frunzele palmierilor. Altfel, zilele de noiembrie rămăseseră călduţe, iar vînturile constante făceau ca dimineţile şi serile să fie puţin răcoroase. Nila se înfiora cînd aerul îmbălsămat îi scălda pielea dezgolită. A fost plăcut surprinsă de gestul galant şi neaşteptat al lui Jake care şi-a scos haina punîndu-i-o pe umeri.

Au mers în liniştе pînă la muntele miniaturizat

din centrul complexului hotelier. O piscină extravagantă, cu mici cascade, împrejmuia muntele. O orchestră cînta în restaurantul şi barul în aer liber din dreptul piscinei.

Nila simţi că pulsaţia ritmului specific din Bahamas îi intră în sînge în timp ce Jake o conducea spre o masă din dreptul uneia dintre cascade.

Un chelner a apărut imediat după ce s-au aşezat.

– Ţi-e foame? a întrebat-o Jake.

Ea a încuviinţat.

Chelnerul le-a propus specialitatea insulei, o mîncare de scoici numită *conch*.

– Oamenii din Bahamas, adăugă el, cred că scoicile stîrnesc libidoul ajutînd la – zîmbi descoperindu-şi dinţii albi – problemele cele mai senzuale ale inimii.

– Însoţitoarea mea este atît de frumoasă, încît nu cred că voi avea nevoie de *conch* în seara asta, îl replică Jake.

Chelnerul recunoscu că ea era foarte atrăgătoare, dar susţinu în continuare că o mică porţie de *conch* ar face lucrurile mult mai agreabile.

De îndată ce a plecat cu comanda pentru

băuturi, Nila s-a uitat la Jake şi a pufnit în râs.

– Bietul om, zise ea, părea atît de dezamăgit că nu i-ai ascultat sfatul.

– Păzeşte-te de *conch*-ul ăsta blestemat, se strîmbă Jake. Fiecare local de pe insulă îţi vîră pe gît salată de *conch*, *conch*-soté, *conch*-burger, *conch*-orice în afară de desert. Nu are un gust prea rău, dar e mai aţos ca o piele veche. Nu pot să-mi imaginez de ce cred ei că e un afrodisiac.

– Nu sună prea apetisant, încuviinţă ea.

Lăsîndu-şi capul pe spate se relaxă şi închise ochii. Muzica, zgomotul vîntului printre palmieri şi parfumul florilor exotice îi mîngîiau simţurile. Dacă ar fi trăit chiar şi o sută de ani, tot nu ar fi uitat acea noapte. Era un vis devenit realitate şi o parte din ea îşi dorea să continue pentru totdeauna. A deschis ochii şi i-a zîmbit lui Jake.

– E plăcut aici.

– Hai să dansăm. S-a ridicat brusc venind spre ea. Nu sînt prea bun la asta, dar vreau să încerc.

Nila de abia a avut timp să-şi scoată haina lui Jake de pe umeri înainte de a se trezi pe ringul de dans în braţele lui.

Tovărăşie compromiţătoare

– Te mişti mai repede decît un şarpe, murmură ea cu un protest blînd.

– Îmi pare rău.

– Nu prea arăţi.

– Ai dreptate. Nu-mi pare rău.

O sărută uşor pe tîmplă.

– De abia aşteptam să te strîng în braţe. A te invita la dans părea cea mai expeditivă metodă.

Nila a oftat. El era, decise, un om perfect conştient de ceea ce vrea şi de metodele prin care să obţină ceea ce vrea. Din cauza propriei nehotăriri, a găsit această calitate ca foarte atractivă.

Erau îmbrăţişaţi pe podeaua de lemn şi ea i-a înconjurat gîtul cu braţele. Se potriveau bine împreună, se gîndi ea visător. Periculos de bine.

Departe de a fi un dansator slab, Jake se mişca cu supleţe. Ea era conştientă de fiecare mişcare senzuală a corpului lui, de fiecare mişcare a şoldurilor, de frecarea deliberată a coapsei de pelvisul ei, de căldura mîinilor lui cu care o ţinea ferm şi posesiv în braţe.

Cînd capul ei şi-a găsit o poziţie naturală pe pieptul lui, Jake a simţit cum inima începe să bată în ritmul sexy al muzicii. A o strînge în braţe era ca un drog care îi intra grăbit în vene. A

inspirat adînc, încercînd să ţină sub control o nouă doză neaşteptată de pornire erotică.

Atingerea uşoară a degetelor ei pe ceafă era înnebunitoare. Un mormăit de-al lui a făcut-o pe Nila să-şi ridice capul şi să se uite la el întrebător.

Buzele ei erau prea aproape ca să le ignore. Printr-un imens efort de voinţă a cîntărit necesitatea de a-şi înăbuşi sau nu setea crescîndă.

Nila deschise larg ochii cînd buzele lui îi apăsară ferm şi cu căldură buzele ei. Nu se aşteptase să o sărute. Cel puţin nu aici. Nu în clipa aceea. Nu încă. Nu era pregătită, dar nu a putut să se sustragă. Şi ea tînjea după atingerea lui, îşi dorea să-i simtă gustul.

Presiunea fermă a buzelor lui a obligat-o să-şi deschidă gura. O împunse cu limba. Ea a gemut şi s-a apăsat mai tare. Simţea că pielea îi lua foc, iar vraja intensă şi crescîndă dintre ei îi înmuiase picioarele.

În final, el a fost cel care s-a retras.

Pentru o clipă fără sfîrşit au rămas amîndoi împietriţi în timp ce alte perechi continuau să danseze în jurul lor.

– Nila? i-a pronunţat el numele cu o pasiune neprefăcută.

Tovărăşie compromiţătoare

Se simţea sedusă din nou şi era total fascinată de asta. Avea treizeci de ani şi niciodată nu mai trăise ceva asemănător. Oftă.

– Asta-i nebunie. Asta nu e adevărat. Tu nu eşti real. Te-am creat cu imaginaţia mea. Poate că am halucinaţii. Ce pun ăştia în *Bahama-Mama* în afară de suc de fructe?

Jake chicoti şi o sărută pe frunte.

– Rom de cocos, rom negru, *Nasau Royal*. Nu da vina pe băutura pe care ai băut-o. Nu eşti destul de pilită ca să ai halucinaţii, *Bahama-Mama* mea. Te asigur că sînt foarte real.

Ea a rîs şi şi-a lăsat capul pe umărul lui. Era fericită că el o ţinea în braţe pentru că se simţea destul de ameţită după ce băuse cîteva cocktail-uri. Timpul trecea într-un ritm accelerat. Totul părea să se mişte aşa de repede, încît nu era convinsă că putea să ţină pasul.

Orchestra a terminat ultimul cîntec şi mulţimea din jurul lor a început să se împrăştie. Ei preferau să danseze, legănîndu-se uşor. După un timp ea a şoptit:

– Jake, muzica s-a oprit.

– S-a oprit?

– Da. Ar trebui să ne întoarcem la masa noastră.

– Dacă asta doreşti...

Ea nu dorea asta. Dar asta era de făcut. Nehotărîtă, îşi coborî braţele şi porni înainte.

Cînd au ajuns la masă, Jake a pus nişte bani pe masă pentru băuturi.

– Eu nu am nici o poftă să mai stau aici. Dar tu?

Privindu-l ispitită, nu putea să vorbească, să gîndească raţional. Tot ceea ce ştia era că îl dorea pe acest bărbat într-un fel care-i rămăsese necunoscut pînă acum. Fără un cuvînt, îşi luă geanta şi cutia cu fise.

Jake i-a pus din nou haina pe umeri şi apoi a prins-o grijuliu cu mîna pe după mijloc. Fără a întrerupe tăcerea se îndreptară spre ieşirea din bar, apoi o luară pe poteca ce ducea spre clădirea de oaspeţi.

O undă de senzualitate despica liniştea nopţii din Bahamas. O înghiţea lent pe Nila pînă ce şi-a simţit capul învîrtindu-se mai repede decît roata unei rulete. Aerul care păruse atît de răcoros la început devenise cald şi greu. A durat numai cîteva minute pînă au ajuns la clădirea unde Jake avea o cameră pe colţ, la parter. În timp ce el întorcea cheia în broască, tensiunea care o cuprinsese pe Nila ajunsese aproape

insuportabilă.

El a deschis uşa şi a aprins lumina. Ei i s-au tăiat picioarele cînd a intrat în cameră. El a urmat-o. În clipa în care s-a închis uşa, a fost invadată de panică. Toată viaţa ei fusese o fată decentă, făcînd întotdeauna lucrurile adecvate, întotdeauna comportîndu-se corect din punct de vedere social.

Fetele decente nu îşi permit să fie seduse de bărbaţii sexy. În ce încurcătura naibii se băgase! Îşi strînse lîngă trup geanta de seară şi purcă de plastic cu fise.

– La fel arată şi camera mea.

Jake şi-a reprimat un rînjet. Stătea cu spatele lipit de uşă şi se uita la ea cum privea peste tot în cameră numai să nu se uite la el.

– Un pat, un dulap, o masă şi scaune. Culori pastelate, tropicale, zise el.

I-a întîlnit privirea şi a înţeles datorită petelor roz din obraji ei că era stingherită.

Săraca de ea, se gîndi el, e elegantă ca o femeie uşoară şi se comportă de parcă n-ar avea nici cea mai vagă idee despre cum se procedează în asemenea situaţii.

Era dulce, asta era. Dulce şi teribil de tonică pentru un suflet îmbătrînit şi cinic ca al lui.

Se îndreptă în direcţia ei. Oprindu-se la un pas de ea, îşi desprinse cureluşa ce-i ţinea părul. Observă cum i se rotunjeau ochii ca şi cum s-ar fi aşteptat să o înhaţe şi să o lege cu cureluşa subţire de piele. El a pus cureluşa în dulap.

– Te simţi bine? o întrebă el.

– Minunat. E-n regulă, ciripi ea. Era înspăimîntată. Era fascinată. Cu părul negru lăsat liber, el arăta magnific şi primejdios, un înger întunecat, gata să dea viaţă tuturor fanteziilor ei. S-o iei pe partea primară, naturală a vieţii nu era ceva atît de simplu pe cît i se păruse.

El a privit-o cu ochii de un negru intens.

– Arăţi mai tensionată decît o coardă de chitară. Relaxează-te, iubito.

Se simţea atrasă de el, avea poftă să se bucure de un moment fierbinte, glorios, de libertate. Această puternică dorinţă o împiedicase să se repeadă spre uşă. Dar chiar şi atunci cînd îl dorea cu disperare, nesiguranţa în privinţa sexualităţii ei o împiedica să se arunce singură în braţele lui.

– Nila – numele ei fusese pronunţat cu un oftat de regret. Niciodată n-am dorit o femeie

mai mult decît te doresc pe tine. Dar dacă tu nu mă doreşti la fel de mult cum te doresc eu, atunci...

Ezita, de parcă nu era prea sigur de ceea ce trebuia să-i spună ca să o facă să se simtă din nou în largul ei. Nu se ştie de ce, ea consideră această ezitare suficient de convingătoare.

I-a întîlnit iar privirea şi a zîmbit.

– Uite ce e, iubito, ţi-am promis că vei fi cît vrei tu în siguranţă cu mine. Dacă te-ai răzgîndit nu-i nici o supărare. Nu vreau să pleci, dar ceea ce doreşti tu e mai important. *Tu hotărăşti. Eu* nu vreau să te înspăimînt, dar mă întreb dacă n-o fac fără să vreau. Asta te deranjează, Nila?

Trei

Privirea lui Jake era aşa de sfredelitoare, încît Nila avea senzaţia că putea să-i desluşească îndoielile din minte, secretele cuibărite în inimă. Zîmbi nepreîăcut.

– Nu, tu nu mă înspăimînţi. Eu sînt speriată de mine însămi. N-am mai făcut aşa ceva niciodată. Nu vreau să spun că sînt o fată virgină de treizeci de ani sau ceva de genul ăsta. S-a îmbujorat. Ceea ce vreau să spun este

că nu sînt prea bună la treburi de soiul ăsta. Nu sînt de felul meu prea curajoasă şi nu...

El a atins-o, oprindu-i ploaia de cuvinte. I-a cuprins faţa în mîini şi i-a apăsat obrajii cu degetele lui mari.

– Eşti o femeie senzuală şi atrăgătoare şi te descurci de minune, iubito.

Un val de dorinţă a străpuns-o, începînd din miezul feminităţii şi desfăşurîndu-se în tot corpul, copleşind-o. S-a simţit slăbită, neajutorată, puternică şi curajoasă în acelaşi timp.

Ăsta era oare sentimentul pe care o femeie trebuie să-l aibă cînd îl întîlneşte pe acel unic bărbat care o face să se simtă atrăgătore, dorită şi pasionată?

Rîse cu poftă. Pentru prima oară în viaţa ei înţelegea obsesiile mamei şi surorii ei pentru bărbaţii îndrăzneţi şi agresivi.

El zîmbi. Un zîmbet lent, moale, senzual.

– Cînd rîzi, am sentimentul că nu sîntem deloc străini unul de altul, Nila. Cînd mă atingi am senzaţia că ne cunoaştem de o veşnicie. Te doresc. De la tine vreau mai mult decît sex. Nu mă pune să-ţi explic ce anume reperezintă acest „mai mult", fiindcă nu pot să-mi explic asta nici mie.

Theresa Gladden

Vorbele lui îi tulburau mintea şi simţurile. O nouă scînteie se aprinse înăuntrul ei, devenind un foc mai puternic, mai strălucitor.

Într-un tîrziu, cînd a vorbit, îi spuse şoptit:

– Vreau să rămîn cu tine.

– Atunci nu avem nevoie de astea, nu-i aşa? zise el luîndu-i din mînă cutia cu fisele cîştigate la cazinou şi geanta pe care o strîngea la piept. Răsucindu-se, le-a pus pe amîndouă pe dulap. Cînd s-a întors cu faţa la ea şi a privit-o intens. Nila şi-a dat seama că, fără să vrea, îşi ţinea respiraţia. El ridică încet mîna şi-i atinse uşor cu degetele sînii. Ea închise ochii, dorind să se lipească de el, ca pentru a-i absorbi puterea, îndrăzneala şi siguranţa de sine, toate calităţile care îi lipseau atît de tare.

– Cînd am venit la cazinou, zise el, nici n-am visat să fiu atît de norocos încît să te găsesc pe tine.

Ea deschise ochii în timp ce el îi lua haina de pe umeri.

– Nu venisem acolo aşteptînd să se întîmple asta. Nu venisem în căutarea unui bărbat.

– Ştiu. Nici eu nu eram în căutarea unei femei. Vocea lui era un murmur tandru. Dar ne-am găsit unul pe celălalt. Asta este tot ce

contează, îi şopti sărutînd-o uşor pe nas în timp ce o trăgea spre el.

Ea îşi lăsă buzele acaparate, punîndu-şi braţele pe umerii lui. Se apropie şi mai strîns de el. O mai sărutaseră şi alţi bărbaţi, dar nimeni nu o mai făcuse atît de disperat cum o făcea el, de parcă numai ea l-ar fi putut salva de la moarte. Simţi cum în corpul ei ceva explodează şi rămase şocată de violenţa reacţiei. Dintotdeauna îşi ţinuse pasinea în frîu. Acum se părea că nu se mai putea stăpîni. Îşi dori să capituleze şi să nu-i mai fie frică de propria ei sexualitate.

– Jake, a gemut în timp ce, lăsîndu-i gura, el îşi îndrepta buzele fierbinţi spre urechea ei. Şi-a trecut mîinile peste umerii lui largi, apoi şi le-a vîrît în părul lui desfăcut, provocator de mătăsos.

Limba lui ajunsese la adîncitura sensibilă a urechii ei. Corpul lui s-a înfiorat găsind un ecou total în trupul ei.

– Ne vom simţi grozav noi amîndoi, zise el, lăsînd să-i alunece mîinile pînă la fesele ei, ridicînd-o şi lipind-o de el. Gîndeşte-te doar la noi şi la felul în care eu şi cu tine ne contopim.

Ea într-adevăr nu se putea gîndi la altceva decît la felul în care el o făcea să se simtă. Nu

se mai putea ţine în frîu. Nu mai simţea nevoia să fie o „fată cuminte". Nu mai dorea să fie singura persoană sensibilă şi respectabilă din familia Shepherd.

Gemu uşor, avînd impresia că nu-şi mai recunoaşte vocea. Trecîndu-şi mîna prin părul lui lung îl frecă de buze dorind să-l simtă, să-l guste, să-l devoreze aşa cum dorea să-l devoreze pe el cu temperamentul acela neîmblînzit. Cu un zîmbet pasional, Jake o cuprinse pentru a-i apropia capul. Gura lui s-a închis asupra gurii ei într-un sărut fierbinte ce-o făcu să-i tremure picioarele şi să-i bată inima mai tare ca o tobă din Bahamas.

El i-a tras corsajul rochiei de pe umeri, ceea ce a obligat-o să-i elibereze părul, pentru a-şi coborî mîinile. Îi căută mijlocul şi-l apucă strîns pentru a nu se dezechilibra.

– Vreau să te privesc, să te ating, zise el, frămîntîndu-i cu degetele lui mari sfîrcurile tari ale sînilor.

Mîinile ei se năpustiră spre catarama centurii lui, desfăcînd-o frenetic. Se luptă cu fermoarul simţind prin pantaloni soliditatea organului lui.

– O doresc, o doresc!

El îşi dădu capul pe spate, trăgînd aer în

piept. Expirînd lent şi uşor zise:

– Îţi dau tot ce doreşti, tot ce-ai dorit vreodată.

– Aşa vei face, Jake?

Îşi băgă mîna pe după curea şi degetele ei începură să-şi facă loc spre membrul lui.

– Da. Cere şi tot ce doreşti este al tău.

Agrafa ce ţinea funda de satin verde a rochiei s-a desfăcut sub degetele lui îndemînatice. A descoperit un fermoar scurt la rochia de mătase neagră. Luînd locul mîinilor lui fierbinţi, aerul rece îi făcea pielea să îngheţe. Ea tremură căutîndu-i buzele în timp ce se năpustea asupra nasturilor cămăşii lui.

Fiecare dintre ei dezbrăca frenetic hainele celuilalt. Cămaşa şi cravata lui au căzut lîngă rochia de mătase neagră. El îşi aruncă pantofii scoţîndu-şi apoi ciorapii şi pantalonii.

Ea i-a îmbrăţişat umerii cînd el a îngenuncheat să-i scoată pantofii cu tocuri înalte de zece centimetri. A mîngîiat-o încet pe picioare în sus, provocîndu-i cascade de excitaţie în tot corpul.

– Te rog, Jake! îl imploră ea. Te rog, grăbeşte-te.

– Avem toată noaptea la dispoziţie, mormăi

el răguşit. Îi scoase repede ciorapii de mătase. Eşti perfectă, îi spuse. Perfectă în toate privinţele.

Îi sărută triunghiul feminităţii prin bikini, pe care îi scoase după aceea. Apoi s-a ridicat şi a luat-o în braţe.

Pentru o clipă infinită s-au uitat fix unul la celălalt. Dorinţa sălbatică a strălucit în ochii ei a fost urmată de sclipirea de răspuns a ochilor lui. Începură să se sărute.

Ea era total absorbită de plăcerea de a-l explora. Îşi mişcă senzual şoldurile înspre el şi înapoi pentru că îi plăcea intensitatea cu care o presa organul lui insistent. Îşi băgase pulpa păroasă între picioarele ei şi îi freca uşor locul cel mai sensibil şi mai plin de dorinţă. Corpul îi vibra de poftă şi şi-a înfipt unghiile în spinarea lui, apoi l-a muşcat provocator de umeri.

Jake a gemut şi şi-a lăsat mîinile să-i alunece şi să-i exploreze secretele ascunse de triunghiul ei de cîrlionţi întunecaţi.

– Mă înnebuneşti. Miroşi atît de bine! zise el trăgînd în piept aroma subtilă a pielii ei parfumate.

– Iasomie. Parfumul se numeşte *Tentaţiile insulei.* E făcut aici pe insulă. Căldura corpului îl

împrăştie, zise ea. Limba ei se juca cu rubinul din lobul urechii lui Jake.

– Şi-i înnebuneşte pe bărbaţi, termină el pentru ea.

Şi-a mişcat capul şi buzele lui fierbinţi s-au oprit iar deasupra buzelor ei.

Ea i-a acceptat limba oferindu-i-o în schimb pe a ei, într-un sărut adînc şi agresiv, care ar fi făcut-o să roşească dacă ar fi stat să se gîndească la ceea ce făcea. Părea atît de natural să-l sărute, atît de minunat că era cuprinsă de îmbrăţişarea lui bărbătească şi primejdioasă. Oh, da, se gîndi ea, am făcut bine că am acceptat să-l însoţesc pe acest bărbat dacă tot mi-am dorit s-o iau pe calea naturaleţei, a vieţii sălbatice.

Jake îşi ridică mîinile pe deasupra sînilor ei şi-i cuprinse faţa. O figură atît de minunată, se gîndi el. Pe cînd se uita în ochii ei fermecători, încărcaţi de dorinţă, şi-a dat seama că nu era o femeie cu care să se culce şi apoi să o uite. Ea îi dădea stabilitate, era o femeie de casă. Era o persoană care te obliga s-o îndrăgeşti. Stabilitate, cămin, dragoste. Erau lucruri la care nu îşi permisese să se gîndească niciodată. Nu fusese loc pentru ele în viaţa pe care o trăise.

Respiraţia lui devenise greoaie ca şi cum ar fi trebuit să forţeze aerul să îi umple plămînii.

– Ah, am făcut eu cîteva lucruri nebuneşti în viaţă, dar ăsta este cel mai nebunesc. Doamne, Nila, te doresc!

Se aplecă să o sărute pe gît.

– Cum e cu putinţă să se simtă cineva atît de minunat?

Pielea ei mătăsoasă şi parfumată îi dădea o primă mostră de ceva nou, rafinat şi delicios.

Nila a închis ochii aşteptînd în agonie să-i simtă gura pe sînii ei. Cînd el întîrzie prea mult în adîncitura dintre ei mîngîindu-i pielea cu vîrful limbii, a gemut frustrată. Înfigîndu-şi degetele în părul lui îi ghidă capul spre locul care tînjea după el.

Limba lui îi apăsă sfîrcul. Ea scoase un ţipăt arcuindu-şi spatele pentru a se apropia mai tare de el. Obţinînd ceea ce dorise, ea a simţit ceva cald şi minunat deschizîndu-se în ea, încît i-a venit să plîngă de atîta plăcere.

Cînd el s-a ridicat, amîndoi tremurau şi rămăseseră fără grai. Apropiind-o de el, a aşezat-o în pat. S-au rostogolit în fel şi chip, el mîngîindu-i faţa cu părul lui, încolăcindu-şi picioarele cu ale ei, pînă cînd au ajuns la

marginea patului. Atunci au căzut.

Nila şi-a pierdut respiraţia cînd spatele i s-a lovit de covorul de pe podea şi Jake s-a rostogolit peste ea. Pentru o clipă a fost prea năucită ca să se mişte.

– Doamne, te-am lovit? A ridicat-o, aşezînd-o pe pat. Braţele lui o cuprinseseră într-o îmbrăţişare protectoare. Îmi pare rău, scumpo. Ai păţit ceva?

Mîinile Nilei îl ţineau nesigur de gît. Ea şi-a dat seama de penibilul situaţiei şi s-a înroşit uşor. Zîmbi vag.

– Cred că ăsta e momentul să discutăm probleme de securitate a sexului, zise ea cu o voce serioasă şi apoi pufni în rîs. Colţurile buzelor lui s-au ridicat izbucnind într-un rîs zgomotos. Ea se aruncă înapoi în pat împreună cu el, încîntată de senzaţia de intimitate mai profundă creată de clipa de umor involuntar.

Jake nu ar fi putut să precizeze momentul exact în care amuzamentul se sfîrşise, luîndu-i din nou locul pasiunea. Cu o clipă în urmă rîdea mai să explodeze, iar acum era cuprins de fiori, simţind sînii ei lipiţi iar de pieptul lui. Şi-a lăsat mîinile în jos, spre picioarele netede şi, după ce le-a mîngîiat, a continuat lent între pulpele ei.

– Nila, scumpa mea, Nila! a gemut descoperind evidenţa dorinţei ei reînnoite. Nu ai de ce să te temi. O să fii în siguranţă cu mine. O să am grijă de tine.

Ea a gemut uşor în loc de răspuns. Nu putea să vorbească. Nu putea gîndi lucid. Putea doar să simtă miracolul creat de degetele lui îndemînatice în timp ce, val după val, excitaţia ei creştea.

Unghiile ei s-au înfipt în pielea umerilor lui şi i-a strigat numele. Închizînd ochii şi-a îndreptat buzele spre buzele lui.

El a oftat şi a prins-o de încheietura mîinii.

– Încă nu, draga mea. Trebuie să ne preocupăm de viitor!

Ochii ei s-au făcut mari:

– De viitor?

El zîmbi cu subînţeles. Umorul îi sclipea ca o luminiţă în ochi.

– Mi-ai amintit de asta acum un minut. Mi-am asumat numai riscuri toată viaţa. Riscuri mortale. Buzele lui le-au atins pe ale ei uşor, ca o părere.

– Dar niciodată nu aş putea risca siguranţa ta. Cred că tu meriţi un bărbat mai bun decît mine. Dar, îţi jur, niciodată nu vei regreta că mi te-ai dăruit.

Tovărăşie compromiţătoare

Nila a văzut o scăpărare de dorinţă în ochii lui, totuşi el încerca să se abţină pentru binele ei. Aceasta îi aduse un zîmbet strălucitor pe faţă.

– Va fi totul în regulă, şopti Jake în timp ce o fixa drept în ochi încercînd să le absoarbă blîndeţea şi bunătatea binefăcătoare pentru sufletul lui obosit. Îi sărută pleoapele.

Năzuinţa domnea în el. Mai cunoscuse asta înainte, dar acum era ceva diferit. Era o senzaţie nouă şi complexă care îl făcea să sufere intens.

Ridicîndu-se, a luat-o în braţe şi i-a murmurat numele. Încet, deliberat, a întins-o înapoi pe pat. Ea i-a prins braţele încercînd să-l tragă cu ea în jos. El îi luă mîinile şi i le îndepărtă cu blîndeţe.

– Trebuie să am grijă de tine. Am promis.

Ea şi-a scuturat capul.

– Dar tu ai grijă de mine. Făcînd dragoste cu mine.

Nu ar fi vrut să-l lase să plece de lîngă ea nici măcar pentru un minut. Sînii ei pulsau, anticipîndu-i atingerea. Dorea să-l aibă mai intens şi voia să se întîmple neîntîrziat acest lucru.

– Sărută-mă, Jake.

Întinse o mînă ca să-i atingă obrazul.

– Sărută-mă din nou!

El i-a dat ascultare, lipindu-şi buzele de ale ei. Cînd şi-a ridicat capul şi s-a retras, ea se simţi frustrată.

– Te doresc atît de mult! Jake a mai făcut un pas înapoi buimăcit de adevărul pe care îl spusese. Nu îndrăznesc să te mai ating pînă cînd n-o să fie în regulă şi pentru tine.

S-a îndreptat şovăitor spre baie unde a cqtrobăit într-un coş cu cosmetice al hotelului. I s-a părut că durează o veşnicie pînă desface plicul de plastic. Mormăi ceva printre dinţi despre acea formă obişnuită de protecţie cu care el nu era familiarizat. Cînd, în fine, a reuşit să-l pună corect, i-a venit să urle triumfător.

Întorcîndu-se în dormitor s-a oprit lîngă pat ca s-o privească. I-a studiat întîi chipul, apoi trupul, memorîndu-i parcă fiecare trăsătură. Sfîrcurile sînilor ei crescură mult sub privirea lui. El se aplecă şi o sărută pe pielea mătăsoasă a abdomenului.

Nila a scos un suspin de frustrare. Mîinile ei apucară strîns marginile patului în timp ce se răsucea şi se înfiora sub el. Nu seamănă cu nici un bărbat din lume, se gîndi, în timp ce un val de dorinţe o mistuia pe dinăuntru. Dornică să-i creeze şi ea plăceri şi satisfacţii, a dat la o parte

cuvertura şi s-a apropiat mai tare de el. Penisul lui întărit îi presa şoldul şi propriul ei corp răspundea cu un tremur pe care-l resimţea adînc în feminitatea sa. Explorînd contururile musculare ale pieptului lui cu degetele, fineţea pielii bronzate îi producea o plăcere totală.

Jake îi şopti numele cu buzele lipite de gîtul ei. O mîngîia pe păr, încîntat de senzaţia aceasta. Desfăcînd panglica de mătase neagră care-i ţinea părul, a aruncat-o la nimereală în cameră.

În timp ce a împins-o mai în spate, sîngele i-a năvălit atît de tare în urechi încît a fost surprins că nu auzise şi ea asta. Era conştient de faptul că o ademenise să-şi petreacă timpul împreună în cazinou. Ştia că o sedusese şi o adusese în patul lui. În timp ce căuta vîrful mărit al sînului ei cu limba şi cu buzele, îşi promise să nu-i dea nici un motiv pentru care să regrete această noapte.

A început să-i şoptească dorinţa lui şi vorbele sunau ca nişte sonete în urechile Nilei. În timp ce îi descria cum îl face ea să se simtă, o săruta tot mai aproape de miezul unde fierbea cel mai tare dorinţa ei. Din nou ea gemu sub acţiunea atingerii lui intense şi a incredibilelor

cuvinte erotice.

Ea îşi desfăcu picioarele ca să-i lase organului lung şi fierbinte posibilitatea de a atinge interiorul pulpelor sale sensibile. Niciodată nu se simţise atît de primitivă, atît de deplin liberă. Tremura puternic de parcă tensiunea din corpul ei ieşise total de sub control. În momentul acela ceva minunat, ceva indescriptibil îi explodă în corp şi îşi arcui şoldurile care nu mai atingeau patul.

– Jake! strigă ea într-o eliberare splendidă. Abia a avut timp să- i strige numele înainte de a simţi impactul greutăţii lui deasupra corpului ei. Avea imprsia că i se învîrteste capul mai repede decît c roată de ruletă în timp ce el îşi făcuse loc între pulpele ei. Îşi înfipse degetele în spatele lui. Cînd s-a ridicat să-i întîlnească trupul, el îi aduse în corp o furtună de netăgăduit ca un act unic de posesiune, ce-i tăie respiraţia.

– E-n regulă? întrebă el lîngă urechea ei.

– Da, da, strigă ea, încolăcindu-şi mîinile în jurul gîtului lui şi picioarele în jurul şoldurilor lui. Se dăruise pe sine în întregime cu o pasiune atît de bogată şi senzuală, încît era gata să-şi piardă minţile.

Tovărăşie compromiţătoare

Împreună erau puternici şi de nedespărţit. Ei au obţinut un tempo perfect care îi lega unul de celălalt în valuri de plăcere.

Nila a suspinat în culmea extazului. S-a lipit de el, apoi s-a rostogolit într-o parte.

– Mă duc să văd dacă duşul este destul de încăpător pentru amîndoi.

Niia scînci un protest cînd s-a dezlipit de lîngă ea şi a coborît din pat, făcîndu-l să zîmbească. Îi admiră gropiţa şi zîmbetul şiret îngăduindu-i să o ducă la baie.

O jumătate de oră mai tîrziu, după cel mai erotic duş din viaţa ei, Nila s-a întors în pat împreună cu Jake. Pentru o clipă, au rămas îmbrăţişaţi. Degetele ei se jucau pe pieptul lui păros, încă umed. Mîna lui i-a alunecat pe braţ de la cot spre umăr creîndu-i senzaţii deiicioase.

Auzindu-i suspinul de satisfacţie, Jake se întoarse şi îi privi capul cuibărit pe pieptul lui. O emoţie deloc familiară şi nespus de tandră îl cuprinse.

Ea şi-a ridicat capul spre el şi l-a privit.

– E plăcut, nu-i aşa?

– E uluitor! zise el şi se întoarse spre nop-

tieră pregătindu-se din nou, de data asta cu mai multă îndemînare.

– E din ce în ce mai uluitor, gemu el întorcîndu-se şi ţinînd-o sub corpul lui. Privind-o în ochi, a făcut cu agresivitate loc organului său în corpul ei, stăpînind-o, umplînd-o cu toate emoţiile cu care ea îl umpluse mai devreme.

De data asta unirea lor era mai feroce şi mai violentă decît prima oară. Şi cînd pasiunea lor se consumă, au rămas îmbrăţişaţi, nespus de satisfăcuţi.

Simţindu-se ca un drumeţ ostenit care ajunsese în fine la destinaţie, Jake s-a mişcat înspre partea lui trăgînd-o şi pe ea în braţele lui. Mintea lui imagina proiecte pentru el şi dulcea femeie care făcuse ca sufletul lui obosit să se simtă din nou tînăr.

– Mîine vom merge să admirăm marea în costume de scafandru.

– N-am mai făcut asta niciodată.

– Recifurile sînt minunate. Or să-ţi placă. Viaţa din apă este diferită de tot ce-ai văzut pînă acum. Fundul mării e decorat cu cele mai frumoase culori pe care ţi le poţi imagina.

El a zîmbit, sărutîndu-i părul.

– Vom merge la cumpărături la *International Bazaar*. Vom face o plimbare pe insulă în amurg.

Închise ochii şi adormi îmbrăţişînd-o.

Nila s-a trezit brusc. Creierul ei ameţit percepea prezenţa unei mîini grele, masculine, pe sîni. Se opri o clipă. Apoi, găsind curajul necesar, deschise ochii. Lumina clară a dimineţii pătrundea în cameră printr-o cută a perdelei. Şi-a întors capul şi s-a speriat de capul cu păr negru care se odihnea pe aceeaşi pernă cu ea. A oprit-o să ţipe doar un imens efort de voinţă.

Jake! Trăsăturile agresive ale feţei lui erau îndulcite, în somn. O rază de soare făcea ca rubinul din lobul urechii să strălucească. Privirea i-a alunecat de la părul ciufulit spre umărul masiv şi spre braţul puternic ce o ţintuia de pat.

A înghiţit în sec amintindu-şi de amprenta de neşters, psihică şi emoţională, pe care el i-o

lăsase noaptea precedentă. Enormitatea lucrului pe care-l făcuse a îngrozit-o. Nici nu-şi dădea seama ce anume o şoca mai tare: faptul că se culcase cu un bărbat pe care abia îl cunoscuse sau faptul că era mai mult de jumătate îndrăgostită de el.

Amintindu-şi cum devenise o femeie sălbatică sub mîinile lui, a cuprins-o spaima. De ce fusese atît de proastă? Pentru o clipă se urî pe ea, îl urî pe el. Avea dreptul să se acuze doar pe sine, se gîndi ea. Simţind un val de greaţă, a închis ochii întrebîndu-se cum avea să iasă din încurcătura asta.

Ţinîndu-şi respiraţia, a pus uşor mîna pe braţul lui. El a mormăit ceva în somn, dar a rămas adormit. Ridicîndu-i braţul s-a strecurat de lîngă el. Se mişcă uşor spre marginea patului şi se ridică.

Îşi adună repede lucrurile şi se îmbrăcă, rugîndu-se ca el să nu se trezească în clipa aceea. Nu dorea să-l vadă deschizînd ochii atunci şi să descopere că femeia care se lăsase sedusă cu o seară în urmă era, de fapt, o biată creatură pradă propriei ei nesiguranţe.

Ajunsă la uşă s-a oprit şi a privit înapoi spre el. Pentru o clipă frica ei se preschimbă într-o

dorinţă teribilă ce îi făcu inima să tresară dureros. Zîmbi trist şi trimise un sărut de adio minunatei sale fantezii.

Alarma internă a lui Jake l-a trezit. Şi-a dat seama brusc de cîteva lucruri. Mai întîi că Nila nu mai era întinsă lîngă el. În al doilea rînd, avusese un somn tihnit fără a fi torturat de coşmarul care de obicei îl făcea să se trezească într-o baie de transpiraţie rece. În al treilea rînd, patul părea îngrozitor de gol. Ultimele două gînduri l-au făcut să sară ca ars şi să se aşeze în capul oaselor.

Privirea lui cercetă camera. Hainele ei dispăruseră. Nila plecase!

Un şoc iraţional îl făcu să îngheţe. A durat un timp pînă ce privirea lui s-a aţintit asupra unicului lucru de-al ei ce rămăsese în cameră. Uitîndu-se la containerul pe care se găsea inscripţia colorată *Bahamas Queen Casino* se simţi de parcă l-ar fi izbit cineva cu pumnul drept în faţă. Ea îi lăsase cîştigul de la jocurile de

noroc pe dulap ca o plată pentru plăcerile din timpul nopţii.

Furia şi indignarea l-au cuprins, putînd aproape să-şi simtă sîngele fierbînd în vene.

– Nu! a fost singurul cuvînt care i-a explodat din gît şi şi-a găsit ecoul în minte. Nu a fost aşa. Nu pentru el. Nu pentru ea. A fost mult mai mult decît o plăcere de o seară.

Se întinse după telefon, formă un zero, rugînd-o pe centralista hotelului să sune la camera Nilei. Trînti receptorul un minut mai tîrziu aflînd că doamna Shepherd plecase cu o jumătate de oră mai devreme.

Durerea luă locul furiei şi indignării. Se aşeză pe marginea patului, punîndu-şi mîinile pe genunchi şi aţintindu-şi privirea în podea. N-avea nici un dubiu că ea era pe drumul spre aeroport. Chiar dacă ar fi plecat în clipa aceea probabil că nu ar mai fi prins-o.

De ce fugise? I se dăruise cu toată pasiunea noaptea trecută. Nu înţelesese că îi aparţinea lui, acum?

Simţea nevoia să spargă ceva. Privirea i s-a abătut spre cutia cu fise. Avea poftă să o ia şi să o arunce pe fereastră. Luptîndu-se cu un nou val de furie, îşi strînse pumnii, apoi îi desfăcu şi

începu să bată nervos cu degetele.

Avea nevoie de ea. De farmecul şi de pasiunea ei. De seriozitatea pe care o citise în ochii ei minunaţi.

Ea îi alungase coşmarul.

Închise ochii în timp ce o senzaţie neplăcută îşi făcu loc în stomacul lui. Picioarele i se înmuiară. Nimeni, nici chiar ex-partenera lui nu ştia cît de tare se apropiase el de punctul-limită. Nimeni nu ştia cum retrăia în visul lui orcarea celor petrecute în camera din spatele barului ponosit din Miami.

Nila îi alungase coşmarul.

Hotărîrea îl făcu să strîngă din fălci. Jake s-a aşezat din nou în pat, a luat telefonul şi a format un număr.

– Haide, Rae, răspunde, murmură el nervos în timp ce aştepta. Amazoano, sînt eu, a zis cînd o femeie i-a răspuns într-un tîrziu.

– Tu eşti, descreieratule, nebunule?. Unde naiba te afli? Cît e ceasul?

El a zîmbit cu afecţiune auzind tonul somnoros al vocii partenerei sale de altădată.

– Opt, zise el privindu-şi ceasul. Sînt la Freeport. Ce ai păţit? Ai vînat toată noaptea răufăcători?

– Am păţit cel mai rău lucru dintre toate. Rîsul ei vesel îi gîdilă urechea lui Jake. Ai un motiv să mă suni sau îţi e numai dor de mine?

– De ce mi-ar fi dor de tine, amazoană urîtă?

Zîmbetul lui se lărgi. Rae Gracia nu era urîtă şi nu avea nimic dintr-o amazoană. Era pe jumătate irlandeză, pe jumătate cubaneză, de înălţime medie, o frumuseţe cu ochi negri care făcuse inimile multor criminali să bată cu putere în timp ce el, Jake, le spinteca fără milă pîntecele.

– Am nevoie repede de o informaţie!

– Ai mirosit ceva? întrebă ea alertată brusc. Credeam că ai demisionat, adăugă după o clipă de gîndire.

– Am demisionat, într-adevăr. Dar e ceva personal. Vreau să-mi spui tot ce poţi afla despre o femeie, Nila Shepherd. Singurul lucru pe care-l ştiu este că stă într-un orăşel din Virginia, Danville.

Rae a tăcut o lungă clipă.

– Personal zici? Dar de ce n-o întrebi direct pe ea ceea ce vrei să afli?

El îşi trecu mîna peste faţă. Simţindu-se extrem de penibil, zise:

– Aş vrea eu, dar nu pot. A şters-o în

dimineaţa asta, înainte ca eu să prind de veste. Nu-i cunosc nici măcar adresa şi nu ştiu nici din ce trăieşte.

O clipă de linişte, urmată de o erupţie de rîs.

– Descreieratule, se pare că-ţi pierzi exerciţiul. Ce i-ai făcut de s-a speriat aşa?

Făcu cîteva comentarii neplăcute la adresa masculinităţii lui într-o spaniolă deosebit de neliterară.

Jake oftă frustrat.

– Te rog doar să afli ce poţi.

Îi spuse numărul de telefon al hotelului şi închise, cu rîsul lui Rae răsunîndu-i încă în urechi.

Patru

Nila a ajuns la Danville duminică spre seară. Panica din cauza căreia plecase din Bahamas în dimineaţa respectivă îi dispăruse, lăsînd-o să se simtă neroadă şi dezgustată de sine.

Oftă adînc în timp ce descuia uşa casei. Locuinţa ei construită în stil victorian, niciodată nu arătase atît de prietenoasă şi sigură. Ea ignoră corespondenţa şi mesajele telefonice

care se strînseseră în timpul scurtei ei absenţe, fiind prea cutremurată şi epuizată pentru a se ocupa de ele. Tot ce dorea era să se trîntească în pat, să adoarmă şi să uite de ruşinea şi umilinţa ei.

O oră mai tîrziu, a ieşit de sub un duş lung şi fierbinte care a făcut-o să depăşească starea depresivă în care fusese. Şi-a luat o cămaşă de noapte şi a îmbrăcat-o.

Înfofolită pînă-n bărbie, se aruncă în pat contemplîndu-se în oglindă. Nici o trăsătură a femeii primare din braţele lui Jake nu-i rămăsese pe faţă. Ochii ei, imenşi şi nevinovaţi, erau roşii şi umflaţi. Îşi dorea ca fiinţa jalnică ce se reflecta în oglindă să fi fost altcineva.

„O distracţie de-o noapte" se gîndi ea închizînd ochii. Asta suna atît de deşănţat! Cum a putut ea să se încurce astfel cu un străin? Cum de a putut să se comporte atît de prosteşte? Cum de a putut să renunţe la moralitatea şi buna ei credinţă atît de uşor?

Mintea îi era frămîntată de aceleaşi îngrozitoare mustrări de cuget de cînd îl părăsise pe Jake adormit în camera lui.

Nu putea să se autolinişteasca spunîndu-şi

că Jake profitase de ea. Nu o obligase să facă nimic împotriva propriei voinţe. Ştia că el i-ar fi respectat chiar un refuz ferm. Ea dorise să fie cu el, indiferent ce s-ar fi întîmplat. El îi îndeplinise nevoia secretă de a se simţi fermecătoare, sexy, naturală şi dorită.

Pe moment, fusese fascinant. S-au recunoscut amîndoi ca fiind nişte singuratici. Dar asta nu îndulcea lucrurile jenante care urmaseră. Fusese o greşeală teribilă. Pur şi simplu dăduse voie fanteziei sale să meargă prea departe.

Dacă ar fi rămas cu el, se temea că i-ar fi dăruit, împreună cu corpul, şi inima şi sufletul ei. Avea destule exemple de dezamăgire în dragoste ale mamei şi ale surorii ei. Nila ştia că nu-şi putea permite să-şi asume un asemenea risc emoţional.

Stinse lampa de lîngă pat. Culcată, pe întuneric, n-a putut să nu se gîndească la felul în care se simţise Jake. Probabil pentru el asta constituise pur şi simplu o legătură întîmplătoare, un moft de vacanţă. Probabil, cînd s-a trezit în acea dimineaţă, le-a mulţumit stelelor norocoase că era singur. Nila oftă.

Tovărăşie compromiţătoare

Luni dimineaţă, Nila s-a sculat cu greu, s-a îmbrăcat şi a coborît să-şi deschidă magazinul de cărţi, cadouri şi delicatese. Angie, cea mai bună prietenă şi angajata ei, a ajuns cîteva minute mai tîrziu şi primul lucru pe care i l-a spus a fost:

– Ce naiba faci aici? Credeam că-ţi bronzezi fundul în Bahamas în momentul ăsta.

– Mi s-a făcut dor de casă, a răspuns ea posomorîtă, de pe un taburet pluşat de lîngă casa de marcat.

Se hotărîse noaptea trecută să nu povestească nimănui despre ce se întîmplase între ea şi Jake Madison.

– Pe dracu! Angie şi-a trîntit poşeta pe tejghea. Ţi-am luat rezervare la cel mai bun hotel. Ţi-am împrumutat hainele mele. Îmi datorezi o explicaţie.

A cotrobăit în poşetă şi a scos la iveală un portigaret aurit şi o brichetă. Şi-a aprins o ţigară.

Nila i-a dat scrumiera pe care o ţinea sub

tejghea.

– Credeam că te-ai lăsat de fumat.

– Asta fac, zise ea trăgînd adînc un fum. Am ajuns la trei pe zi. Mic dejun, prînz, cină. Dar faptul că am dat de tine aici mi-a schimbat ritmul.

– Ce scuză patetică!

– Şi scuza ta este mai superficială decît promisiunile unui politician în campanie electorală.

Nila oftă.

– Paradisul e un loc singuratic cînd eşti singură. Un fior îi trecu pe şira spinării dîndu-şi seama că îl citează pe Jake.

– Oh, nu! Ochii albaştri ai lui Angie clipiră, înţelegători. Scutură scrumul întinzîndu-se după mîna Nilei. Ar fi trebuit să merg cu tine. Credeam că ai să găseşti pe cineva drăguţ şi chipeş care să fi... Îmi pare rău, Nila.

Nila s-a simţit vinovată pentru o clipă. Totuşi nu vroia să-i mărturisească nici măcar celei mai bune prietene a ei că se comportase ca o proastă. A zîmbit şi i-a strîns mîna lui Angie.

– Nu trebuie să-ţi pară rău. Nu puteai să-l părăseşti pe Miles. Pe de altă parte, tu eşti singura persoană în care am încredere să se

ocupe de magazin în absenţa mea.

Clopoţelul de deasupra uşii sună şi uşa se deschise. Clover Norville a intrat cu obişnuita ei graţie furtunoasă.

– Nila-Ann, ce naiba cauţi acasă? S-a oprit să-şi ridice ciorapii roşii, trei sferturi.

– I-a fost dor de casă, răspunse Angie pentru ea. Bună dimineaţa, mătuşă Clover.

Clover îi aruncă o privire nepoatei sale, apoi se îndreptă spre vasul fierbinte de lîngă raftul cu ceai şi cafea.

– Ce fel de cafea ai făcut azi, Nila?

– *Colombian Armenia Supremo*, a răspuns Nila aţintindu-şi privirea spre pălăria lui Clover. Arăta ca o floare roz întoarsă. Mănunchiul de violete din mătase de pe bor atîrna deasupra sprîncenelor ei.

– Drăguţă pălărie, reuşi ea să spună cu o voce normală.

– Nu încerca să ajungi la partea bună din mine, Nila-Ann. Partea asta m-a părăsit odată cu soţul meu de-al doilea. la zi, ai trecut de încurcătura în care te-ai băgat cu prostul ăla de Frank Tate? Clover s-a uitat la Nila peste umăr în timp ce îşi amesteca gălăgios zahărul în cafea.

Theresa Gladden

Clover avea şaizeci şi patru de ani şi avea aerul că putea să spună tot ce voia oricui. În cele mai multe cazuri avea dreptate. Aşa fusese întotdeauna, de cînd o cunoştea Nila. Pînă să găsească singură o replică la întrebarea lui Clover, Angie i-a sărit în ajutor.

– Chiar trebuie să fii aşa de rea cu ea, mătuşă Clover?

– Taci din gură, domnişoară Buttinsky. Nu vorbeam cu tine.

Angie i-a pasat înapoi privirea încruntată.

– Nu vezi că Nila n-are chef să vorbească despre şobolanul ăla?

– N-am făcut decît să o întreb ceva.

– Nu faci decît să îngreunezi problemele.

Nila le-a lăsat să se certe un timp, încercînd să-şi dea seama ce anume o făcuse să se simtă atît de dezagreabil. Nu erau de vină vorbele lui Clover. Era obişnuită cu ele. N-avea nimic în comun nici cu ex-logodnicul ei care n-o lăsa în pace. Se simţea astfel pentru că nu i se dăduse prilejul de a vorbi în apărarea ei.

Angie o făcuse pentru ea. Altădată asta nu ar fi deranjat-o pe Nila. Dar de data asta o deranja. Încă din copilărie nu putea să sufere certurile. Aşa că întotdeauna o lăsa pe Angie să intervină

şi să anihileze duşmanul. Nu ştia de unde îi venea dorinţa de a-şi apăra propriile cauze, dar s-a uitat la asta ca la un semn pozitiv, de progres. Era timpul să nu mai fie aşa de bleagă. Adunîndu-şi curajul, a făcut primul pas pentru a rupe firul ce o făcea dependentă de Angie.

– Potoliţi-vă! M-am săturat de voi!

Cele două femei au tăcut şi s-au uitat la ea – Clover uimită, iar Angie îndurerată.

– Te iubesc, zise ea către Angie îndulcind tonul, dar pot să-mi rezolv problemele şi singură. Zîmbi spre Angie şi obţinu în schimb surîsul ei surprins, dar aprobator.

– Nu mai sînt în relaţii intime cu Frank. N-are decît să fie cu o duzină de secretare. Logodna noastră a fost o greşeală. Nu mi-a plăcut să fiu înlăturată, dar asta nu mi-a zdrobit inima. Cu curajul ei nou descoperit constată că îşi ieşea repede din fire. Adăugă: Şi, la dracu'! Cu asta am închis subiectul.

– Ei poftim, zise Clover. Sînt impresionată de schimbarea ta de atitudine. Îşi luă cafeaua şi se aşeză pe un scaun. Bărbaţii sînt cele mai oribile creaturi de pe pămînt. Ei îţi cheltuiesc banii şi îţi ruinează viaţa. Le-am spus asta de o mie de ori mamei şi surorii tale. Emma şi Mary sînt atît de

topite după bărbaţi, încît nimeresc peste toţi neisprăviţii. Tu eşti altfel decît ele, ştiu că ai bun simţ.

Nila simţi să intră-n pămînt de ruşine. Nu era cum spunea mătuşă-sa. Dăduse peste burlacul ideal din punct de vedere al securităţii ei, bancher în oraşul ei şi se logodise, iar el îi făcuse vînt pentru o femeie de genul lui Dolly Parton. Atunci ea evadase în Bahamas cu mîndria rănită, şi se culcase cu primul diavol fermecător care îi ceruse chestia asta. Vocea tăioasă a lui Clover a distras-o de la gîndurile ei negre.

– Temperamentul tău energic, Angie Parker, se vede de la o poştă.

Clover privi critic pantofii negri şi strîmţi din piele de căprioară şi puloverul care îi ajungea aproape pînă la genunchi.

– M-aş simţi ridicolă să port asemenea lucruri în public, adăugă ea.

– Cel puţin eu am stil. Ar trebui să te simţi ridicolă că porţi pălăria aia în public.

– Este pălăria răposatei mele surori. Coralie ştia mai multe despre modă decît va şti vreodată mintea ta nătîngă.

Angie îşi trecu degetele prin părul ei blond,

de nordică, şi se uită la Nila cu o privire plină de suferinţă.

– Mătuşa Coralie a murit acum douăzeci de ani, i se adresă ea lui Clover. Pălăria asta este mai moartă decît mătuşa Coralie.

– Nu-i adevărat, zise Clover indignată.

– Ba da, îi replică Angie. Fă-i o înmormîntare decentă.

Nila dădu din cap şi le lăsă să continue. Le iubea pe amîndouă, dar cîteodată o făceau să-şi piardă minţile.

Cînd cele două erau împreună, viaţa avea sensul unei continue bîrfe despre calităţile absurde ale unei situaţii comice.

Şi-a pus ochelarii şi a început să lucreze la comanda de delicatese pentru sezonul de Crăciun.

Spre mijlocul dimineţii, vestea că Nila se întorsese se răspîndise, iar clienţii au năvălit ca să-şi exprime compătimirea faţă de ea pentru comportamentul scandalos al lui Frank Tate. Au dat gata două ibrice de *Colombian Armenia Supremo* şi unul de ceai de zmeură în timp ce aducea fiecare elogii vreunui fiu, frate, nepot sau văr, toţi neînsuraţi. Cînd Nila le explica politicos că aceste modele de virtute nu constituiau genul

ei, subiectul discuţiei trecea brusc la cărţi, reţete, politică locală sau la felul în care era îmbrăcată Angie Parker.

Următoarele patru zile au fost la fel de depresive, aşa încît Nila s-a săturat pînă-n gît să mai rămînă în postura unei victime. Dacă ar fi fost în stare să supravieţuiască urmărilor, şi-ar fi luat un spaţiu într-un ziar pentru a declara public că ea îl cunoscuse pe bărbatul celor mai ascunse visuri şi el nu fusese tîmpitul de Frank.

Aproape de sfîrşitul orelor de lucru de sîmbătă, a decis că viaţa i se dusese de rîpă. Nu a trimis comanda pentru delicatese pentru că mintea ei părea mai interesată de Jake Madison decît să ia decizii privitoare la alunele gustoase de cajun sau la condimentatul sos coreean.

Cum era posibil să-i fie dor de un om pe care abia îl cunoştea? Asta era o întrebare care o ţinea trează noaptea şi îi nimicea puterea de a lua decizii. Continua să-şi repete că episodul din viaţa ei împreună cu el fusese o greşeală şi că ar trebui să-l uite. Dar inima părea să-i spună: „Slabă nădejde. Ai lăsat o parte din mine împreună cu un înger întunecat într-o cameră de hotel în Grand Bahama Island."

Mama ei ar fi fost atît de fericită să afle că

fiica ei mai mică nu era atît de dogmatică, totuşi...

La ora şase fără zece în seara ceea, Jake Madison privea o blondă înaltă ieşind din magazinul Nilei. Trecînd pe lîngă el, ea aruncă o privire curioasă către Mustangul lui alb. Felul în care îl privise nu fusese prea binevoitor, mai degrabă bănuitor.

El îi întoarse privirea clătinînd vag din cap. Ea se grăbi să traverseze strada pentru a se alătura unei femei mai bătrîne care stătea în curtea unei case cu vitralii. Amîndouă s-au uitat în direcţia lui, schimbînd cîteva vorbe. Fără îndoială se întrebau de ce stă în maşină fără a face nimic şi dacă era bun, în general, de ceva.

Jake trase adînc aer în piept, recăpătîndu-şi calmul, concentrîndu-se în timp ce-şi oţelea nervii şi mai revăzu scena înainte de a se angaja pe drumul acela.

Raportul lui Rae despre Nila Shepherd îl condusese la adresa respectivă. Ea se afla

undeva în casa la care se uita de un sfert de oră.

Zona în care locuia Niia se numea Aleea Milionarilor şi era cocoţată pe un deal de unde se vedea panorama străzilor pavate din centrul orăşelului Danville. Într-o vale, dintre dealurile ondulate, curgea Dan River, iar în zona cea mai modernizată a oraşului se găseau centre comerciale şi restaurante.

De-a lungul străzii mărginite de copaci se puteau vedea case bine-ntreţinute, cu arhitectură veche reprezentînd un stil pretenţios de viaţă. Trecînd de cîteva ori pe lîngă casele din vecinătate, înainte de a parca în faţa aceleia masive, în stil victorian, Jake a observat că multe din ele erau transformate în magazine şi birouri.

În amurgul ceţos şi multicolor, locuinţa Nilei arăta ca şi cum ar fi fost făcută din zahăr. Ştia că era casa în care ea crescuse. Avea o înfăţişare solemnă, dar fermecătoare, şi două particularităţi. Prima era o verandă largă, ornamentată cu migală. Înconjura casa, pornind din partea stîngă, ajungea pînă în faţă şi se termina cu un balcon în partea dreaptă. Cea de-a doua particularitate, probabil mai distinctă

decît prima, era un foişor ce ieşea în afară dinspre colţul stîng al casei, vîrful lui răsărind peste linia acoperişului.

Jake a ieşit din maşină îndreptîndu-se spre casă. Sus, la nivelul verandei, a văzut prin fereastră o cameră înaltă destinată cărţilor pentru vînzare. În plus, o arcadă dublă constituia un raion în care marfa era expusă într-o manieră atractivă.

El nu văzuse pe nimeni în magazin, pînă cînd o femeie a intrat în cîmpul lui vizual, ieşind de după o etajeră cu cărţi. Privirea lui a trecut de ea, apoi s-a întors brusc.

Era Nila. Pentru o scurtă clipă nu o recunoscuse. Ea îi spusese că se furişează prin viaţă. El nu înţelesese prin asta că se referea la faptul că-şi ascundea frumuseţea şi temperamentul prin ochelari inestetici, pantaloni largi şi un pulover tricotat care ar fi stat mai bine pe o femeie cu talia de două ori mai mare decît a ei.

Poţi să fugi, Nila, îşi spuse el zîmbind, dar nu poţi să ascunzi pe acel cineva pe care-l reprezinţi tu pentru mine.

Hotărît să o revendice pe femeia care îi aparţinea, Jake s-a îndreptat spre intrare.

Theresa Gladden

Nila stătea în partea din spate a magazinului terminînd de pus cărţile pe rafturi, cînd a auzit pe cineva intrînd.

– Nu durează mult, a strigat ea crezînd că era Angie care se întorcea de la băiatul ei de şase ani. Acesta se juca sub veranda casei lui Clover. Miles continuă să apere păianjenii? Sau ai reuşit să-l faci să renunţe?

– Bună, Nila.

Vocea şocant de familiară, pronunţînd cu multă intimitate salutul simplu, a făcut ca zîmbetul de pe faţa Nilei să dispară.

Fiori de emoţie i-au trecut pe şira spinării. Cartea pe care o avea în mînă i-a căzut. S-a întors încet.

Jake Madison stătea ca un paznic, blocînd intrarea magazinului. Rubinul îi strălucea, ca de obicei, în ureche. Purta blugi strîmţi, un tricou verde-închis, o jachetă de piele şi era încălţat cu ghete.

Faţă de ultima oară cînd îl văzuse, puterea lui întunecată şi răutatea pînă-n măduva oaselor păreau să fi devenit mai intense. Un teribil simţ al inevitabilului o paraliza. Trase aer în piept la gîndul că Jake o urmărise pînă aici.

Ochii lui iscodeau cu luare-aminte maga-

zinul. Sînt ca nişte dispozitive electronice, se gîndi ea, care fotografiază şi trimit imaginile undeva în mintea lui. În clipa aceea ochii lui s-au întîlnit cu privirea ei. Exista oare vreo cale, se întrebă ea cu disperare, prin care să facă să nu-i pese de şuviţele mătăsoase şi negre ale părului, de amintirea vie şi tulburătoare a unui înger întunecat, adormit în cearceafurile albe şi şifonate?

– De ce ai fugit? întrebă el, uitîndu-se la ea atît de pătrunzător, încît o făcu să aibă impresia că îi zăreşte fiecare celulă vie din corp. De cine îţi fricăă? De mine, întrebă zîmbind, sau de tine?

Nila făcu un pas înapoi. Temerile ei erau prea numeroase, prea dureroase. Nu avea curaj să se gîndească la ele, cu atît mai puţin să şi le exprime.

– Pari şocată că mă vezi, adăugă el.

Ea a deschis gura să vorbească, dar nu a spus nimic. De ce încăperea i se părea brusc un cuptor încins? Puncte negre îi întunecau vederea.

– Nila? întrebă el cu îngrijorare şi înţelegere.

Şi-a dat seama vag că pata ce venea spre ea era Jake. Genunchii i s-au îndoit. S-a prins de etajera cu cărţi pentru a-şi menţine echilibrul,

dar era prea tîrziu. Ultima impresie a fost că podeaua se ridică la ea, apoi îşi pierdu cunoştinţa.

Jake a îngenuncheat lîngă Nila şi a luat-o în braţe. După zile de nelinişte, aşteptînd veşti, după zile în timpul cărora se întrebase în ce dispoziţie o va găsi... asta era singura reacţie pe care nu o prevăzuse.

Un puternic val de emoţii pe care cu greu le recunoştea, i-a întunecat mintea. Privirea lui a trecut peste faţa ei observîndu-i paloarea îngrijorătoare şi urmele vinete de sub ochi. I-a controlat pulsul, bătaia egală a inimii. I-a scos ochelarii, punîndu-i alături, şi i-a luat şuviţele de păr de pe buze. Dorinţa a crescut imediat în timp ce i-a atins buzele cu degetele, şi l-a făcut să închidă ochii ca să se poată împotrivi tentaţiei puternice. A tras-o mai aproape de el, deşi îşi spunea că nu trebuia să facă asta. Mînat de o dorinţă arzătoare îşi trecu degetele prin părul ei. Gura lui se apropie de a ei mîngîindu-i buzele cu căldura respiraţiei şi apoi o sărută.

Pierdut într-o senzualitate visătoare, într-un potop de emoţii atît de străine pentru el, Jake nu şi-a dat seama că cineva intrase în magazin. În ultimul moment instinctul l-a avertizat şi numai

reflexele lui rapide l-au salvat. A aşezat-o pe Nila jos şi a sărit în partea stîngă, iar lovitura pe care urma să o primească în cap a primit-o pe umăr.

– Pleacă de lîngă ea! strigă o voce feminină ameninţătoare în timp ce un obiect de sticlă zbură pe lîngă el. Jake s-a ridicat în picioare în timp ce o mulţime de dropsuri cădeau pe jos ca o ploaie multicoloră. Învîrtindu-se pe loc a întins braţul şi a parat cu cotul o lovitură de pumn.

– Perversule! zbieră blonda care părăsise mai devreme magazinul. Ce i-ai făcut prietenei mele?

– Nimic, zise el observînd gîtul unei sticle sparte în mîna femeii. Se dădu un pas înapoi şi îşi ridică mîinile predîndu-se. Şi-a pierdut cunoştinţa!

– Pervers mincinos! Te-am văzut cînd o atacai!

Se îndreptă furioasă spre el. Cînd s-a repezit la el, Jake şi-a mişcat brusc mîna. Gîtul sticlei zbură din mîna ei. Blonda s-a dat în spate, în timp ce Jake s-a desprins de ea.

– Nu am lovit-o pe Nila. Eu...

A amuţit, copleşit de un bombardament cu coperţi. O carte i-a trecut pe lîngă ureche. Alta l-a nimerit în piept.

– Vagabondule! şuieră ea în timp ce o a trei carte îşi greşea ţinta care fusese stomacul lui.

Asta întrecuse limita. Nu dorea să o loveasc pe femeia asta nebună, dar îi era de ajuns. N-avea de gînd să o atace. Vroia doar să continue mişcarea de rotaţie pe care o începuse ea.

A luat o poziţie de *aikido*, ca o pisică, cu mîinile depărtate şi degetele în afară. Şi-a concentrat toată greutatea în abdomen. A rămas nemişcat, continuînd să o fixeze. Degetele i se mişcau continuu, ca şi cum ar fi fost legate cu fire nevăzute de adversara lui isterică.

Bonda s-a năpustit spre el gata să-i scoată ochii cu unghiile ca nişte gheare ascuţite.

Nila îşi reveni, amintindu-şi ca prin ceaţă cum s-a dat în spectacol leşinînd. Simţi că are ceva pe obraz şi duse mîna pentru a culege o bomboană. Un jeleu roşu. Bomboana ei favorită. Oare de ce era acoperită cu bomboane şi cu cioburi de sticlă?

Un ţipăt guttural care suna la fel de prietenos ca răgetul unei pantere înfuriate, a făcut-o să-şi ridice capul. Oripilată, a văzut-o pe Angie care se năpustea spre Jake cu intenţii criminale.

Mîna lui stîngă a făcut o mişcare ca a unui

fluture. Mişcîndu-se atît de repede încît Nila abia a avut timp să vadă, Jake a prins încheietura mîinii lui Angie şi a făcut-o să îngenuncheze.

– Au! Au! Dă-mi drumul, perversule! Îmi rupi încheietura!

– Da' de unde, răspunse el. Dacă aş fi vrut ă o fac, ar fi fost ruptă deja. Aplic atîta presiune cît să te fac atentă la mine.

Angie s-a strîmbat şi şi-a îndreptat pumnul spre singura parte a corpului lui care îi era ccesibilă – piciorul.

Jake evită lovitura şi se uită la ea de parcă ar fi fost un căţel supărător care îi rodea gheata.

– Uite ce e. Nu vreau să-ţi fac rău. Nu sînt obişnuit să mi se spună că sînt vagabond şi pervers.

– Să te ia dracu'! zise ea pregătindu-se să-l lovească din nou.

– Taci din gură şi ascultă-mă. Mă numesc Ja...

– Jake Madison, zise Nila tare, dar cu vocea tremurîndă.

Asta le-a atras atenţia. Au rămas nemişcaţi amîndoi, pentru o clipă, apoi Jake a eliberat-o pe Angie care a sărit în picioare. Privirea lui sfredelea ochii Nilei căutînd răspunsuri la

întrebări.

Nila oftă adînc. Era momentul să clarifice lucrurile. Şi-a îndreptat umerii şi şi-a ridicat bărbia. Ştia că trebuie să arate ridicol, aşa indignată şi dispreţuitoare stînd acolo, pe jos, înconjurată de treizeci de feluri de bomboane, dar n-avea ce să facă. Exact aşa se simţea: ridicolă, indignată şi dispreţuitoare – şi pedepsită din cauza propriei purtări prosteşti.

– Angie Parker, el este Jake Madison. El e tipul drăguţ şi chipeş pe care sperai să-l întîlnesc în Bahamas.

Tonul ei era politicos ca al unei gazde care făcea prezentările oaspeţilor la o petrecere.

– Jake, Angie este cea mai bună prietenă a mea. Rochia aia de la care a pornit toată tărăşenia este a ei.

Expresia uimită a prietenei ei valora milioane. Ea se întoarse către Jake îngăimînd:

– Ăăăă... păi... ăăă, îmi pare bine de cunoştinţă. Îmi pare rău că am încercat să te omor.

Jake i-a strîns mîna.

– Mi-a plăcut rochia aia. Sper că nu ţi-am făcut rău.

Nila spera că, într-o zi, cînd se va uita înapoi,

îi va aminti de asta cu haz. Dar pe moment nu găsea deloc amuzantă situaţia.

Uşa magazinului se deschise brusc, iar Nila simţi cum îi năvăleşte sîngele în obraji. Se gîndi la cele mai îngrozitoare lucruri. Şi-a dat seama că acum o încurcase rău de tot.

Cinci

– Poliţia! Nu mişcă nimeni!

Nevenindu-i să creadă, Nila a văzut nu unul, ci patru dintre cei mai buni băieţi în albastru din Danville în magazinul ei! Şi arme! Ei aveau arme! Oh, Doamne, nimeni, niciodată nu mai ţintise spre ea cu o armă.

– Ţineţi mîinile depărtate de corp! zbieră un ofiţer. Puneţi-le pe cap!

Angie era roşie ca racul. Fără să scoată un

cuvînt a ridicat mîinile, tremurînd.

Un poliţist tînăr şi pistruiat a înaintat clătinîndu-se ca o păpuşă pe sfori, ţinînd arma întinsă în faţă cu ambele braţe. Nila îl cunoştea de la biserică. Îl chema Billy. Billy şi mai cum? Încercă disperată să-şi aducă aminte, dar nu reuşi.

– Mîinile, mîinile! urlă el la Jake. Ridică-le!

– Nu port nici o armă, domnule poliţist.

Jake întinse mîinile lateral şi în sus. Nila a putut doar să se holbeze cu gura căscată şi să-i admire atitudinea perfect calmă. Privindu-l cum se lasă în genunchi, ea tremură, gîndindu-se că el demonstra o familiaritate îngrijorătoare.

O isterie acută a făcut-o să sară în picioare.

– Opriţi asta! Faceţi o greşeală.

– Acum, doamnă Shepherd, zise Billy în timp ce alt poliţist îi punea cătuşe lui Jake să nu vă mai faceţi nici o grijă. L-am făcut inofensiv.

Lui Jake i-a aruncat cîteva vorbe fatale:

– Iubiţel, prea te zbaţi ca un peşte pe uscat şi o să ai de-a face cu mine.

Nila l-a ignorat pe tinerelul care, plin de speranţă, făcea pe durul şi s-a îndreptat spre poliţistul care îl percheziţiona pe Jake.

– Opriţi asta imediat. N-a făcut nici un rău.

Scoateţi-i cătuşele alea.

Ea a rezistat eforturilor lui Billy de a o îndepărta pocnindu-i peste mînă.

Jake dădea dovadă în continuare de un calm imperturbabil.

– E-n regulă, iubito, zise el. Lasă-i să-şi facă meseria. După asta vor fi în stare să vorbească. Vom clarifica totul.

A rînjit înspre ea.

– Pariez că ai fi preferat să stai cu mine în pat în Bahamas.

Poliţistul care-l percheziţiona pe Jake se uită întrebător la Nila, apoi începu să-i enumere drepturile în cazuri ca acestea cu o voce nesigură. Nila şi-a reţinut un strigăt şi şi-a apăsat mîinile pe obraji fierbinţi. Auzind sunetul de paşi s-a răsucit şi-n clipa aceea inima i s-a făcut cît un purice văzînd că înăuntru năvălise Clover Norville.

– Dacă încearcă să facă ceva, trageţi-i un glonţ sub centură! zbieră bătrîna agitînd o bîtă de baseball cu hotărîrea unui luptător de a-l pocni pe unul din afara ringului.

– Ai grijă! strigă Nila, însă era prea tîrziu. Bîta de baseball lovise un ghiveci cu flori de pe teigheaua de la intrare. Ghiveciul de ceramică a

căzut, lovind o colecţie de cărţi rămase de la sărbătoarea *Haloween*. Planta, pămîntul şi o colecţie de nuvele au zburat în toate părţile.

Ăsta a fost momentul în care Nila şi-a ieşit din fire. Magazinul, viaţa şi reputaţia îi erau distruse. Picioarele i se îndoiră. Se aşeză pe jos, îşi puse capul pe genunchi şi începu să rîdă isteric. O auzea ca prin ceaţă pe Angie:

– Pot să-mi las mîinile jos? Are cineva o ţigară? Vă rog, am nevoie de o ţigară.

Cincizeci de minute mai tîrziu, Nila stătea întinsă pe canapeaua ei cu dungi albastre. Nu-i venea să creadă cît de repede puteau fi distruse o viaţă şi o reputaţie. Îl auzea pe cel care îi cauzase problemele de moment plimbîndu-se prin cameră, dar nu putea să-l vadă din cauza compresei de pe faţă.

Nu-i venea să creadă ce se întîmplase. Pierduse cele mai lungi treizeci de minute din viaţa ei pînă să-i facă pe poliţişti să înţeleagă ce se petrecuse. În timpul interogatoriului, a ieşit la

iveală faptul că Jake fusese poliţist, iar cînd plecau – cu mult rîs zgomotos şi bătăi pe umăr – dădeau impresia că toată întîmplarea fusese o glumă făcută unuia dintre ei. Billy, al cărui nume de familie Nila tot nu şi-l putea aminti, făcuse ochii cît cepele şi nu plecase înainte de a obţine promisiunea lui Jake că n-avea să părăsească oraşul fără a-i povesti la o bere două-trei întîmplări din viaţa lui de poliţist.

Clover nu se lăsase uşor convinsă să plece acasă.

– Companie rău-famată, tovărăşie compromiţătoare, repeta ea mîngîindu-şi bîta de baseball. Ţine minte ce-ţi spun, Nila Ann Shepherd, cu bărbatul ăsta o să dai de bucluc. Spune-mi doar un cuvînt şi-l fac praf.

Spre uşurarea Nilei, Angie a luat bîta din mîna mătuşii şi a condus-o spre uşă.

Nila a oftat ştiind că nu mai putea amîna confruntarea cu Jake. Şi-a luat compresa de pe faţă şi s-a sculat în picioare.

– Mda. De ce eşti aici, Jake?

– Te simţi bine? întrebă el, continuînd să stea cu spatele la ea şi admirînd o elegantă măsuţă de servit ceaiul. Era lucrul ei favorit din camera respectivă, dar se abţinu să-l întrebe dacă-i

place.

– O să-mi treacă. De ce eşti aici?

El nu a răspuns şi a traversat camera peste covorul oriental oprindu-se în faţa căminului. Privirea i-a trecut încet peste fotografiile de familie de deasupra căminului.

– Mama şi sora ta? întrebă el, ridicînd o fotografie cu ramă argintie. Tu eşti fetiţa asta în rochie roz? Cîţi ani aveai?

Îşi amintea prea bine ziua în care i se făcuse poza aceea.

– Da. Ele sînt Emma, mama mea, şi sora mea, Mary. Aveam şapte ani pe atunci. Mary avea doisprezece. Easter şi Mary reuşiseră să mă convingă să-mi pun rochia aia. Mă simţeam stînjenită în dantelele albe şi roz şi cu funda aia mare de satin în cap.

El i-a zîmbit înduioşat.

– Mi-ar fi plăcut să te fi cunoscut atunci. Erai atît de dulce şi de frumoasă. Văd că frumuseţea e o caracteristică a întregii voastre familii.

Ochii Nilei se făcură mari. Era obişnuită cu comentarii de genul „Mama ta arată atît de tînără încît ar putea să-ţi fie şi soră" sau „Mary e la fel de frumoasă ca şi mama ta. Probabil că tu ai moştenit figura tatălui tău." Nu era obişnuită

să fie inclusă în admiraţia faţă de frumuseţile din familie.

– Ziceai că Emma şi Mary nu mai trăiesc în Danville, aşa-i?

– Da. Cel de-al treilea bărbat al mamei a construit o casă nouă aici, în oraş.

Ezită, aşteptînd reacţia lui faţă de recordul marital al mamei ei. El nu a făcut decît să-şi ridice o sprînceană.

– Mama a păstrat casa după ce soţul ei a murit, dar nu prea stă în ea. Îşi petrece iarna în Arizona împreună cu un prieten. Mary locuieşte la Boston încă de la prima ei căsătorie.

– De ce nu zîmbeşti în poza asta? întrebă el, punînd fotografia la locul ei. Pentru că nu-ţi plăcea rochia?

Ea îl admiră pentru politeţea de a nu-i condamna familia.

– Nu. Nu zîmbeam din cauză că îmi era dor de tatăl meu. Ne părăsise cu puţin timp înainte să fie făcută fotografia asta.

Nila l-a văzut apropiindu-se şi aşezîndu-se pe canapea în colţul opus ei. Simţi o străfulgerare în inimă.

– Îmi pare rău. Trebuie să fi fost greu pentru tine.

Compasiunea lui a făcut-o să se simtă stînjenită. Vorbea rar despre tatăl ei. Nici nu ştia de ce îi spusese atît de multe lui Jake.

– Nu e nevoie să-ţi pară rău. E o poveste care aparţine trecutului.

Privirea lui veşnic iscoditoare se opri pe faţa ei.

– Aparţine trecutului, dar nu e dată uitării. Încă mai doare, nu-i aşa?

– Prefer să nu discut despre asta.

Se ghemui într-un colţ, odihnindu-şi mîinile pe genunchi, cu bărbia sprijinită pe antebraţ, şi îl privi meditativ.

– De ce eşti aici?

– Întrebarea a început să sune ca un record depăşit.

– Şi tu continui să nu-mi dai răspuns la ea.

Jake zîmbi.

– Ar trebui să fie limpede, zise el.

Nila a simţit o mică slăbiciune la vederea gropiţei lui. Ea închise ochii, alungînd amintirea senzuală a explorării ei cu propria limbă... Uitîndu-se iar la el a încercat să-i ghicească gîndurile. Ca de obicei, nu a reuşit. Oare profesia lui îl învăţase să se detaşeze astfel? Sau poate era bun în munca sa tocmai prin

simplul fapt că era rece de felul lui?

– Poate că e limpede pentru tine, dar pentru mine nu e.

Şi-a suflecat mînecile şi şi-a împreunat cu eleganţă mîinile.

Ochii lui negri străluciră periculos.

– Am venit aici să cer ceea ce este al meu. Ţi-am mai spus o dată, atunci cînd ai venit să dormi în braţele mele, că îmi aparţii.

– Jake! Cum poţi să spui aşa ceva? Ce s-a întîmplat între noi a fost o greşeală. Am îngăduit asta pentru că eram deprimată din cauza logodnicului meu care tocmai se însurase cu altă femeie.

În cameră tensiunea creştea îngrijorător. Expresia lui deveni dură.

– L-ai iubit?

– Nu, zise sigură pe sine.

– Atunci nu amesteca alt bărbat în asta, Nila. Nu a existat nici o fantomă care să împartă patul cu noi în noaptea aceea. De ce ai plecat astfel?

– Pentru că nu am putut face faţă consecinţelor, zise ea patetic. Eram îngrozită de ceea ce făcusem. Ai fost prima şi ultima mea aventură de o noapte.

Faţa ei se înroşise de ruşine.

– Nu. N-a fost o aventură de o noapte. A fost mult mai mult de-atît şi tu ştii asta. Ăsta e adevăratul motiv pentru care ai plecat, nu-i aşa?

Ridicîndu-se în picioare, se uită iar la ea, frustrarea fiind evidentă în fiecare linie a corpului său.

– Jake! exclamă cînd el se aplecă spre ea să o ridice.

El i-a cuprins umerii, degetele lui mîngîind-o prin ţesătura puloverului.

– Uită-te în ochii mei şi spune-mi adevărul. Crezi cu adevărat că ceea ce s-a întîmplat între noi a fost o banală aventură de o singură noapte?

Niia îi auzea cuvintele, dar reacţiona doar la tonul din vocea lui. Îi mîngîia pielea, stimulîndu-i terminaţiile nervoase, îndreptîndu-se spre inimă. Dorinţa ei crescu subit. Nu este drept, se gîndi ea. Cum poate să o aducă în starea aceea atît de uşor?

– Da, a fost o aventură de o singură noapte, zise ea încercînd din răsputeri să fie convingătoare cu ea însăşi, în primul rînd.

– Nu-i adevărat. Răspuns incorect.

Ea şi-a ridicat mîinile într-o încercare nereuşită de a-l opri s-o îmbrăţişeze. Îl apăsa cu

palmele pe piept ca să-l respingă şi-i simţea ondularea muşchilor încordaţi şi bătaia constantă a inimii. Înăuntrul ei se declanşă tulburarea femeii sălbatice şi pasionale, pe care doar el se pricepea s-o scoată la iveală.

Una dintre mîinile lui îi traversă spinarea pînă la curba feselor, obligînd-o să se ridice pe vîrfuri.

– Aş fi venit după tine chiar în ziua în care ai plecat, dar nu îmi lăsaseşi nici o adresă.

– Cum ai reuşit să mă găseşti? şopti ea, simţind imboldul dorinţei dureroase.

– Mi-am folosit conexiunile de la departamentul de narcotice. Aş fi ajuns mai repede, dar am fost chemat la Miami să depun mărturie împotriva unui traficant de droguri pe care l-am arestat acum cîteva luni.

Şi-a aplecat capul spre ea şi i-a căutat gura cu gura lui fierbinte. Ea a murmurat un protest, dar era de formă. Gura lui s-a apropiat de buzele ei tremurătoare, apăsîndu-le într-un sărut lung şi tulburător.

După un timp sărutul s-a abătut spre obrazul ei. După cîtă putere îi rămăsese în corp, Nila părea făcută din gelatină. Dacă el n-ar fi susţinut-o, cu siguranţă că ar fi alunecat la pămînt.

Cu un mare efort, ea a trecut pe panta raţionalului.

– Jake, nu înţelegi. Cea pe care ai întîlnit-o în seara aceea nu era cea care sînt cu adevărat eu. Eu nu sînt genul ăla de femeie.

– Care gen de femeie? Respiraţia lui îi mîngîia urechea cu puţin înainte ca vîrful limbii să înceapă să-i exploreze gîtul.

Mintea ei se învîrti cuprinsă de o subită ameţeală. Şi-a încolăcit braţele în jurul gîtului lui şi, ţinîndu-l strîns, i-a zis:

– Nu sînt pasională. Îndrăzneaţă. Liberă.

El şi-a ridicat capul. Prinzîndu-i bărbia cu mîna, zîmbi şi se uită în jos spre ea.

– Ba da, eşti. Ai ascuns asta în spatele ochelarilor mari şi inestetici şi sub hainele largi. Ai nevoie doar de un bărbat care să elibereze această parte din tine. Acel bărbat sînt eu. Sîntem făcuţi unul pentru altul. Ştiu că şi tu simţi asta.

– Ce vrei de la mine? strigă ea disperată.

Închisese ochii sperînd să reuşească să oprească fluxul de excitaţie ce-i străbătea corpul.

– Vreau totul!

O sărută, limba lui împreunîndu-se cu a ei,

pînă ce ea gemu şi se înfioră.

– M-ai lăsat să intru în viaţa ta şi am de gînd să rămîn, şopti el aproape de buzele ei care-i aşteptau sărutul.

Ea deschise brusc ochii.

– Vrei să spui că... – înghiţi în sec ezitînd să pronunţe cuvîntul pe care-l evitase de atîtea zile – că eşti îndrăgostit de mine?

El îi îndoi gulerul puloverului sărutînd-o pe gît.

– Dragostea este pentru adolescenţi. Ţin la tine. Te doresc. Am nevoie de tine. Ne e bine împreună.

Nila era atît de uimită de declaraţia lui rece, încît îi pierise glasul. Îşi dădu seama, pălind, că dorise o căsătorie fără dragoste, dar prietenoasă, cu Frank.

Totuşi nu cu Jake. Niciodată. Dar o parte a inimii ei era deja a lui.

Degetele lui au început să traseze erotic linii pe gîtul ei. Ea şi-a dat seama, pe cînd buzele lui îi mîngîiau tîmpla, de disperarea din el şi a înţeles că avea de gînd să-şi ceară drepturile asupra ei.

De ce face asta? s-a întrebat ea. Îi spusese clar că nu o iubeşte. Nu era suficient să o

dorească şi să aibă nevoie de ea, nu doar cu atît îl putea ţine în loc pe un om ca Jake. Era prea obişnuit cu viaţa periculoasă. Dorinţa fizică era ceva trecător. Cît timp va dura pînă se va plictisi de ea? O săptămînă? O lună?

Pe Nila o cuprinse disperarea, o disperare diferită de cea care-l consuma pe Jake. Ştia că trebuie să facă ceva pentru a stinge tensiunea sexuală dintre ei, altfel vor sfîrşi făcînd dragoste. Dacă ar fi reuşit asta, grijile despre cît de uşor poate el să-i frîngă inima vor dispărea. Altfel n-o să reziste tentaţiei de a-l ţine lîngă ea.

Jake ar fi părăsit-o mai devreme sau mai tîrziu. *Toţi bărbaţii din viaţa ei o părăsiseră!*

– Nu! strigă ea.

Nu dorea să se expună unui asemenea chin sufletesc. Îi împinse violent cu mîinile în piept. A fost de parcă ar fi încercat să mute blocuri de granit.

– Jake, opreşte-te, te rog!

Şi-a dat seama că vorbele ei nu ajunseseră pînă la el.

– La naiba, am spus să te opreşti!

L-a apucat de păr şi l-a tras.

– Nu cunosc nici o şmecherie din aia de karate ca aceea pe care i-ai aplicat-o lui Angie.

– *Aikido*, şopti el muşcîndu-i lobul urechii.

– Ce? Nu mă interesează ce a fost. Dă-mi drumul ori jur că-ţi scot părul din rădăcini.

A durat un timp pînă ce ameninţările ei au putut trece dincolo de ceaţa senzuală ce-l înghiţise pe Jake. În ochii ei se citea o mîhnire şi o vulnerabilitate ce-i aminteau lui Jake de o căprioară înspăimîntată. I-a dat drumul fără tragere de inimă.

– Ce s-a întîmplat, iubito?

– M-ai urmărit pînă aici, mi-ai transformat viaţa într-un circ de nedescris, mi-ai distrus reputaţia şi susţii că îţi aparţin. Asta s-a întîmplat!

Striga la el, ţinînd pumnii strînşi.

– Ai spus chiar tu că nu mă iubeşti. Pentru a crea o relaţie solidă şi durabilă e nevoie de mai mult decît de un act sexual nemaipomenit.

Zicînd astea se înroşi.

– Măcar sîntem de acord cu un lucru. A fost un act sexual nemaipomenit, zise el cu umor. Se îndreptă spre ea, dar se opri văzînd că ea se retrăgea.

– E un punct de vedere discutabil. Nu e destul ca să susţină o relaţie. Nu avem nimic în

comun. Eu sînt o biată femeie cinstită dintr-un orăşel, iar tu un tip scos parcă dintr-un film de acţiune. În cel mai bun caz relaţia noastră ar fi trecătoare. Eu nu-mi doresc un iubit vremelnic.

Inima lui Jake tresări dureros şi mintea i se lumină. Ea nu avea încredere în el. Faptul de a fi fost abandonată de către propriul tată la o vîrstă fragedă, măritişurile mamei, nestatornicia fostului ei logodnic, toate acestea erau lucruri care ar fi lăsat urme în psihicul oricui. El nu ar fi condamnat-o dacă şi-ar fi pierdut încrederea în toţi bărbaţii.

În mintea lui totul se clarifică. Poate că Rae avea dreptate, poate că începea să-şi piardă exerciţiul. Dar cum putea el totuşi să ştie de temerile ei adînc ascunse? Nu o cunoştea destul de bine. Şi asta era cheia problemei. Pur şi simplu nu beneficiaseră de timp pentru a afla mai multe lucruri unul despre celălalt.

– Îţi este frică să ai încredere în mine, zise el încet. Înţeleg asta. În relaţia noastră noi am sărit peste stadiul de acomodare direct la intimitate. Îmi pare rău, iubito. Am crezut că vom avea destul timp să ne cunoaştem unul pe altul, acolo pe insulă. Dar tu ai plecat înainte să putem face

asta. El a aşteptat un moment, observînd cum se lăsa nervoasă cînd pe un picior, cînd pe celălalt. Poate că s-a întîmplat mult prea repede, dar eu nu regret că am făcut dragoste cu tine. Instinctele mele mi-au spus că aparţinem unul altuia la un nivel fundamental. Cred că şi tu ştii asta.

– N-ar fi trebuit să se întîmple. Ar fi ideal dacă am recunoaşte amîndoi că a fost o greşeală.

El şi-a scuturat capul, dorindu-şi să poată să o ia în braţe şi să îi învingă rezistenţa cu un simplu sărut.

– Avem nevoie de şansa de a ne cunoaşte unul pe celălalt. Nu te grăbi să refuzi ceea ce ar putea să fie între noi doar pentru că te temi că această relaţie nu va dura.

Emoţii felurite îi umbriră ochii. Ea privi în jos, evitîndu-i privirea.

A venit spre ea punîndu-i degetele pe obraz. Nu l-a alungat. El a luat asta drept un semn pozitiv.

– Vreau să fiu cu tine, Niia. Dă-mi o şansă. Îţi vei da seama că poate avem mai multe lucruri în comun decît crezi. Singura cale prin care vom şti vreodată este să facem amîndoi încercarea

asta. Lasă-mă să stau cu tine.

– Jake, nu ştiu... începu Nila, dar îşi dădu imediat seama că nu avea nici o şansă. Nu putea să suporte gîndul de a-l alunga. Dorea ca el să rămînă. Dar avea oare curajul să rişte să se îndrăgostească mai tare de el?

– Lasă-mă să rămîn, iubito.

Degetele lui tremurară cînd s-au strecurat în părul ei trăgîndu-i capul pe spate.

Cînd i-a întîlnit privirea, gîndurile Nilei s-au amestecat. El era într-unul dintre rarele lui momente cînd nu se preocupa să-şi ascundă emoţiile. În ochii lui negri era o speranţă însingurată, la fel de intensă ca a ei.

Ea se ruga ca sentimentele lui să fie mai adînci decît credea el. Şi exista o singură cale de a descoperi asta. Trebuia să îi ofere timp.

– Bine, zise ea.

Gropiţa i-a apărut în obraz odată cu zîmbetul.

Brusc, decenţa ei, bunul simţ înrădăcinat, ieşiră cu forţă la iveală şi Nila adăugă:

– Poţi să stai. Dar am condiţiile mele. Fără sex.

El se încruntă, pregătindu-se să argumen-

teze absurditatea cerinţelor ei.

– Vorbesc serios, Jake. Dacă încerci să mă seduci, ai zburat de aici.

Cuvinte curajoase. Se îndoia că ea însăşi va putea respecta hotărîrea. Dar spera s-o facă el.

El i-a dat drumul şi şi-a pus mîinile în buzunare.

– E-n regulă. Arată-mi unde este camera de oaspeţi. Promit să nu trec întîmplător prin dormitorul tău în toiul nopţii. Dar dacă vii tu întîmplător într-al meu, regulile sînt anulate, zise el zîmbind.

Ea îşi scuturâ capul.

– Am dat deja destule prilejuri vecinilor să vorbească despre noi. Pot să te las să stai în căsuţa pentru oaspeţi din spatele casei.

Cîteva minute mai tîrziu Jake a urmat-o pe Nila afară. Era un om neferlcit. Toată viaţa lui mersese pe un drum trasat, dar trasat de el. Nu îi plăcea cînd alţi oameni îi dictau pe unde să treacă acel drum. Acum, că o dorea pe Nila, trebuia să se supună cerinţelor ei.

– Poţi să-ţi laşi maşina aici, i-a zis ea în timp ce treceau pe lîngă o parcare cu şase locuri, împrejmuită de un gard înalt. L-a condus printr-o

deschizătură din gard şi apoi au mers de-a lungul unei poteci înguste, pietruite.

Jake s-a uitat în jurul lui la jungla de copaci, arbuşti şi flori care demonstrau că erau cam neglijaţi. O magnolie uriaşă era lăsată în voia sorţii într-un colţ. Crăcile ei blocau pătrunderea soarelui în timpul primăverii şi al verii. Sperietori de păsări erau suspendate pe crăcile cîtorva copaci.

– Asta a fost căsuţa în care şi-au petrecut luna de miere bunicii mei, i-a explicat Nila oprindu-se în faţa uşii unei case minuscule. Ei au stat aici în timp ce casa mare era în construcţie. A durat ani de zile.

– Se pare că luna de miere s-a sfîrşit cu mult timp în urmă, zise Jake observînd că vopseaua exterioară, odată albă, era acum preschimbată într-un gri lugubru şi se cojea.

Cele trei geamuri din faţă aveau obloane. Unui atîrna într-o singură balama.

– Nu arată grozav pe afară, se scuză ea cu un surîs. Pînă de curînd n-am avut banii şi timpul necesare pentru a o repara şi vopsi. Din fericire are o structură puternică. Şi are acoperişul nou.

Ea a descuiat uşa şi a deschis-o. Jake a

urmat-o înăuntru, într-o cameră cu tavan înalt şi cămin. Podeaua de lemn trebuia finisată. O scară era sprijinită de perete şi bidoane cu vopsea, materiale şi echipament erau împrăştiate de jur-împrejur aşteptînd să fie folosite.

În cameră nu exista nici un fel de mobilă cu excepţia mesei de două persoane din bucătărie. Deasupra unei tejghele lungi atîrnau rafturi împărţite în compartimente, pentru depozitare, iar dedesubt, la mijloc, era o chiuvetă. La fiecare capăt al tejghelei erau spaţii goale unde odată stătuseră un aragaz şi un frigider.

Dormitorul era în aceeaşi stare ca şi sufrageria, doar că avea un pat din lemn de mahon, cu patru stîlpi cu baldachin, şi un dulap.

– Nu e ca la *Bahamas Queen Resort*, zise Nila, în timp ce el se uita la cada imensă din baia acoperită cu ţigle. Dar e curat, comod şi cald.

Jake avea propria părere despre comod şi cald. Se găseau toate în casa principală, dar în plus era şi ea. Hotărîndu-se să fie răbdător s-a întors spre ea zîmbind.

– E-n regulă, pentru moment.

Ea şi-a suflecat mînecile pînă la cot şi a

rămas uitîndu-se la el ca şi cum n-ar fi ştiut ce să zică.

– Îmi pare rău că nu e zugrăvit. Plănuisem să încep cu sufrageria, în weekend-ul ăsta.

– Pot să fac eu asta.

– Nu e nevoie.

I-a luat mîna şi i-a simţit degetele reci.

– Asta îmi va ocupa timpul ziua, cînd tu lucrezi.

Ea a făcut un pas înapoi desprinzîndu-şi mîna de a lui.

– Bine. Îţi voi aduce lenjerie de pat şi prosoape.

A observat cum privirea ei s-a deplasat spre gura lui şi cum şi-a muşcat nervos buza de jos. Îi venea să o sărute sau să o zgîlţîie pentru că făcea ca lucrurile să fie mai complicate decît simţea el că e nevoie.

– Cred că o să mai ai nevoie de cîteva lucruri, zise ea făcînd alt pas înapoi. Un ibric de cafea, săpun, o lampă pentru... pentru dormitor.

S-a întors repede şi a ieşit.

Jake o urmări pe cînd pleca, întrebîndu-se cît va dura pînă îi va cîştiga încrederea.

Theresa Gladden

În somn, Jake era cuprins de vise. Arma din mîna lui apăsă pe tîmpla unui traficant de droguri cu privirea rece. A simţit teamă şi a recunoscut-o ca fiind a lui. A auzit ţăcănitul morbid al unei arme care se încarcă. Prudenţa îl avertiza de pericol. S-a preschimbat în sunetul cald al vocii Nilei. Faţa ei era aproape de a lui, în timp ce corpul ei îl acoperea pe al său. A auzit gemete de satisfacţie. Ale lui sau ale ei?

Se trezi tremurînd şi respirînd cu dificultate. Părul îi căzuse în ochi. A reuşit cu greu să şi-l dea pe spate, cu degetele.

Coşmarul, teritoriul lui întunecat, plana greu asupra lui. Jake era urmărit de el oriunde ar fi mers. Coşmarul lui dormea acolo unde dormea şi el.

Îşi frecă faţa şi se uită la ceas. Era ora două din noapte. S-a ridicat din pat.

Simţind instinctiv pe unde să meargă, a ajuns la uşă şi a deschis-o. S-a sprijinit de ea, uitîndu-se în noapte.

Tovărăşie compromiţătoare

Lumina lunii îl mîngîia. Aerul tare îi atingea faţa. El a tras aer în piept savurîndu-i mireasma curată şi proaspătă.

Copacii bătuţi de vînt murmurau un cîntec dulce şi liniştit prin crengile aproape desfrunzite.

Roţile sufletului său se întoarseră, scrîşnind puternic. Îşi lăsase slujba de teamă că-l va distruge. Rădăcinile lui erau înfipte adînc în cruciadele inutile contra lăcomiei şi crimei. Îşi făcuse datoria cum putuse mai bine, iar asta aproape că-i luase sufletul în schimb.

Inspiră adînc ca şi cum ar fi încercat să se elibereze de o povară stînjenitoare. Privirea i s-a îndreptat spre linia acoperişului casei principale unde Nila dormea – spera el – netulburată de demonii nopţii. Nevoia să o simtă lîngă el i-a străpuns dureros pieptul. Avea nevoie de ea să-l susţină, să împartă cu el căldura şi puritatea sufletului ei. Convingerea asta i-a întărit hotărîrea de a nu mai dormi singur mai mult decît era nevoie.

Şi-a îndoit braţele, sprijinindu-se mai bine de rama uşii, bucurîndu-se la gîndul că ea era aproape de el.

Nila stătea întinsă în pat aşteptîndu-şi visele şi sperînd că, atunci cînd vor veni, corpul ei va înceta să-şi mai aducă aminte cît de minunat era să faci dragoste cu Jake.

Se gîndi la el cum stă singur în căsuţa pentru oaspeţi. Nu avea să intre în viaţa lui niciodată. Cîteva săptămîni de viaţă aşezată, împreună cu el, l-ar fi trimis în galop la Miami, căutînd cu patimă senzaţiile muncii lui primejdioase.

Dacă ar fi fost un altfel de om, să zicem un avocat sau un negustor! Dacă ea ar fi fost o altfel de femeie, mai curajoasă, mai nesăbuită! Dar nici unul dintre ei nu era aşa ceva, aşa că relaţia lor nu avea să meargă.

Era o nebunie să-l lase să intre în viaţa ei. Dar cum putea să-l îndepărteze cînd era atît de hotărît să rămînă? Dorinţa ei de a-i schimba părerea despre dragoste era chiar mai nebunească. Cum stătea aşa întinsă în pat, o presimţire rea şi sentimentul că fusese tîrîtă într-o situaţie pe care nu o putea ţine sub

control creşteau în ea.

– Doamne, ce-am făcut? şopti ea în întuneric.

Şase

A doua zi dimineaţă, pe la unsprezece şi ceva, Nila s-a întors de la biserică şi l-a găsit pe Jake în bucătăria ei. Stătea la masă şi bea cafeaua ei răsfoind ziarul de parcă ar mai fi făcut asta de mii de ori.

– Bună dimineaţa, mormăi el fără să-şi ridice privirea.

Nila i-a aruncat o privire furioasă. Sub influenţa unei nopţi pierdute şi a unei slujbe la

biserică nu era în toanele ei cele mai bune. Adăugă în minte, pe lista motivelor pentru care nu ar fi trebuit să se încurce cu Jake Madison, şi faptul că el pătrunsese în bucătăria ei în felul acela.

– Ei, sper că-ţi este bine, zise ea aruncîndu-şi geanta pe masă.

– Da, într-adevăr îmi este bine. Îmi place să-mi petrec o duminică leneşă, pierzîndu-mi timpul lîngă o cafea şi cu un ziar în mînă, zise uitîndu-se chiorîş pe deasupra ziarului *The Richmond Times*. Arăţi drăguţ în chestia aia roz.

Nila nu şi-a dat seama ce o deranja mai mult, atitudinea lui de bună dispoziţie sau faptul că-i numise costumul plisat de lînă toarsă o „chestie roz". Costumul era la fel de vechi şi de clasic, precum colierul ei de perle lung şi dublu, sau ca bluza ei de mătase ca fildeşul şi pantofii cu tocuri, de aceeaşi culoare. Nu-i păsa că Angie găsise acel costum ca fiind „o deghizare a Ligii pentru Juniori". S-a îndreptat spre cafetieră şi şi-a turnat o ceaşcă.

– Presupun că n-ar trebui să mă simt bine, zise el. De ce?

Ea se întoarse. Jake a lăsat ziarul pe masă şi s-a uitat la ea cu privirea lui întunecată care nu

trăda nimic.

– Toată lumea vorbeşte despre incidentul amuzant de ieri de la magazin, zise ea stînjenită şi înroşindu-se. Remarca ta nepotrivită despre statul împreună în pat în Bahamas a fost mai discutată decît predica, a continuat ea îngustîndu-şi ochii, iar predica a fost despre păcatele poftelor trupeşti.

Jake a privit-o curios.

– Contează atît de mult ce gîndesc ei?

– Bineînţeles! Sînt prietenii mei, vecinii mei, clienţii mei. Nu vreau să creadă că sînt o...

Pur şi simplu nu putea să pronunţe cuvîntul la care se gîndea.

– Vino. Stai jos, iubito. Ai avut o dimineaţă grea, zise el oferindu-i un scaun.

Ea şi-a scos pantofii şi a rămas unde era.

– Circulă chiar şi un banc despre un agent federal de narcotice care a venit să anihileze un cartel de traficanţi de droguri din Danville.

Zîmbetul de pe faţa lui se stinse. Se încruntă. Îşi frecă ceafa cu un gest care ei îi trezi o simpatie involuntară.

– La naiba. Cum a apărut bancul ăsta tîmpit?

– Billy, zise ea, numindu-l pe tînărul poliţist care fusese atît de impresionat de Jake.

– I-am spus puştiului ăluia că m-am retras.

– Probabil că nu te-a crezut.

Ea s-a aşezat la masă lîngă el. Era atît de ridicol, încît ea se decise să-i spună totul.

– Billy are o teorie. Vezi tu, şi-a băgat în cap că ambarcaţiunile de pe Dan River aduc droguri.

Jake a dat din cap.

– Din cîte am băgat eu de seamă, consider că teoria cu rîul ăsta e deplasată.

– Este. Billy a văzut prea multe filme poliţiste. Mă îndoiesc că vei găsi mare lucru la Dan River în afară de cîţiva şerpi.

El zîmbi din nou, iar Nila simţi nişte săgeţi minuscule care-i străbăteau corpul. Căldura năvăli în ea. Nu credea că mai fusese impresionată atît de intens pînă atunci de un zîmbet.

Atracţia a scăpărat între ei. Era atît de puternică, încît dacă s- ar fi preschimbat într-o minge de foc, asta nu ar fi mirat-o pe Nila. Ochii lui nu-şi ascundeau sentimentele, iar ele erau asemănătoare cu ale ei.

Ea a făcut un pas înapoi.

– Eu...

Ce? Mintea ei era un talmeş-balmeş de emoţii şi gînduri.

– Ce? întrebă el blînd surprinzînd-o prin repetarea gîndului ei confuz.

– Doresc să ştiu cum ai intrat în casa mea, zise ea camuflîndu- şi prin iritaţie năuceala. Am încuiat uşa cînd am plecat.

– E strict secret. Că tot a venit vorba, încuietorile tale nu sînt bune de nimic. Oricine poate să intre şi să fure.

Ea îşi pierdu firea.

– Cîtă aroganţă! Nici măcar nu ţi-ai cerut scuze că te-ai infiltrat în casa mea.

– Ai nevoie de un sistem de alarmă ca lumea. Îţi voi instala eu unul.

– Nu, nu vei face asta. O voi face eu dacă o să vreau.

– Cauţi ceartă, zise el calm. Ce te deranjează de fapt? Bîrfa?

– Da. Nu. Şi da, şi nu, zise ea oftînd. Asta n-o să meargă, Jake. Cu ce te vei ocupa cît timp vei fi aici? Mi-ai spus că-ţi plăceau senzaţiile tari oferite de slujba ta. Nu pot să-mi imaginez că vei fi fericit doar dacă te învîrţi pe aici, fără să faci altceva. Ai vreun plan?

– Singurul plan pe care-l am pe moment este să ne cunoaştem reciproc. Indiferent de ceea ce doresc să fac cu viaţa mea, am încetat cu viaţa

trăită la limita extremă.

Nila îşi dorea tare mult să-l creadă.

– Ce te-a făcut să demisionezi?

Privirea lui zbură într-o parte.

– Un caz de forţă majoră. Un agent isteţ ştie cînd e timpul să renunţe.

Ştia că era mai mult de atît. El îi spusese că trăise pentru slujba lui, renunţînd la tot. Jake n-ar fi renunţat aşa uşor. Ceva a trebuit să se întîmple. Era sigură de asta. Ceva nespus de urît.

Strîngea ceaşca de cafea în mînă, încercînd să-şi înghită nodul de frică din gît.

– Am citit odată un articol despre poliţişti care lucrau ca tine. Unii dintre ei deveneau deziluzionaţi din cauză că nu puteau face faţă. Alţii deveneau dependenţi de droguri din cauza eşantioanelor pe care trebuiau să le guste cînd se prefăceau că vor să cumpere marfa.

Se opri. Privirea ei era rece ca gheaţa.

– Vrei să ştii dacă m-am lăsat prins de asta? întrebă el. Dacă drogurile şi banii au început brusc să-mi surîdă?

Tonul lui devenise atît de aspru, încît ei îi veni să fugă. Ochii lui arzători îi spuneau că apăsase butonul greşit.

– Orice aş fi, Nila, nu sînt nici tîmpit, nici corupt.

– Bine, Jake. Iartă-mă că am făcut referiri la asta.

– Nu-ţi cere iertare. Trebuia să mă întrebi. Dacă aş fi fost în locul tău aş fi vrut să ştiu lucrul ăsta.

Ea şi-a privit mîinile. Tremurau uşor.

– Cred ceea ce spui. Te-am întrebat numai pentru că îmi făceam griji pentru tine. Nu trebuie să-mi mai spui nimic.

– Ba da, zise el tioros. Trebuie să ne cunoaştem unul pe altul. Îţi aminteşti. Nu vreau să fie secrete între noi. Nu vreau să te uiţi la mine şi să-ţi pui întrebări în gînd.

El i-a luat mîna în mîinile lui.

– Din prima zi a muncii mele lucram cu convingerea că drogurile sînt pentru neisprăviţi. Fiecare traficant, de la cel mai neînsemnat, care lucra pe străzi, pînă la cei mai mari şi puternici, ştia că nu gust produsul. Dar pe ticălosul care pretindeam că sînt nu-l deranja să cîştige de pe urma celor care o făceau. Ăsta era un act convingător. M-au crezut. N-am fost niciodată nevoit să fabric droguri ca să-şi dea seama că nu-s narcoman. N-a trebuit să renunţ la o

afacere din cauza asta.

Un tremur a străbătut-o de-a lungul spinării. Era logic ce spunea el. Nu avea nici o îndoială că fusese un om de temut. Odată ce avea privirea aceea ucigătoare, numai un nebun avea curajul să-i stea în cale.

Au tăcut pentru un timp, privindu-se pe deasupra mesei. El atenuă tensiunea cu un zîmbet.

– Pot de asemenea să-ţi spun că uneltele de bază cu care am lucrat au fost minciunile şi decepţia. Eram un actor al cărui public era la un pas de el. Rolul meu era să-i fac să mi se destăinuiască, să-i fac să creadă că sînt unul dintre ei şi să le cîştig încrederea. Îi conduceam pe aleea din grădină, apoi trînteam poarta după ei. Şmecheria e să înveţi să intri în rolul tău pentru oricît timp ar fi necesar şi să mai fii în stare să ieşi din rol viu, curat, sănătos şi destul de normal ca să poţi continua să trăieşti în lumea normală.

El s-a ridicat în picioare şi a înconjurat masa pentru a se opri în faţa ei. Cu mîinile pe umerii ei a obligat-o să se ridice, aşa încît corpul lui aproape că-l atingea pe-al ei.

– Din cauza asta m-am retras, Nila. Nu mai

pot să fac asta. Vreau să trăiesc într-o lume curată, sănătoasă şi normală.

Nila se înclină spre el. Nu era nevoie să-i spună că ea reprezenta acea lume pentru el. Îşi dădea seama intuitiv.

Braţele lui au cuprins-o şi şi-a sprijinit bărbia de capul ei.

– Aş fi putut rămîne la departamentul de narcotice să-i supraveghez pe agenţii de pe teren. Dar munca asta nu este pentru mine.

Ea îşi ridică privirea spre el.

– Da, ai fi înnebunit să fii un şoarece de birou.

El gemu.

– Nu te uita aşa la mine.

– Aşa, cum?

– Dulce, blînd şi senzual.

Gura lui deschisă, umedă, o cerea pe a ei. Buzele lor se întîlniră. Nila a răspuns automat. Toată energia care plutea între ei a explodat ca un foc de artificii. Căldura o învăluia în timp ce o săruta iar şi iar.

Fiecare gest, fiecare mişcare a corpului lui, fiecare atingere, fiecare dezmierdare, creau un foc ce o mistuia. Sărutul lui era minunat, misterios, magic, cea mai dulce putere din lume,

şi ea savura fiecare clipă tulburătoare. Putea să-şi imagineze cum erau cu un timp în urmă pe insulă, înconjuraţi de mici cascade, de vegetaţie luxuriantă şi de ritmul tobelor bahamiene.

Jake şi-a ridicat capul.

– Nila...

Ea zîmbi, un zîmbet blînd care l-a cuprins ca o pătură caldă. El a gemut cînd degetele ei i-au găsit şi i-au scos elasticul care-i prindea părul. Apoi i-a simţit degetele afundîndu-se printre şuviţele negre. Buzele ei au alunecat spre urechea lui.

Jake s-a crispat. Ar fi fost atît de uşor să reînnoiască partea fizică a relaţiei lor. O parte din el dorea să-i întindă corpul pe podea şi să termine ceea ce începuseră. Dar partea raţională din el ştia că, după aceea, femeia pasională din braţele lui s-ar fi retras ascunzîndu-se după ochelarii şi îmbrăcămintea ei nepotrivită. Pur şi simplu ea nu putea încă să accepte total acea parte din ea sau pe el.

I-a acoperit gura cu un ultim sărut.

– Hai să dăm o raită, zise cu o voce răguşită, ţinînd-o departe de el.

Ochii ei plini de pasiune s-au rotunjit de uimire.

– Ce-ai spus?

– Vreau să-ţi văd casa, magazinul.

Nila a înghiţit în sec, cuprinzînd-o îngrijorarea cînd şi-a dat seama că fusese cît pe ce să se lase dominată de instincte. S-a întors şi a ieşit din bucătărie. Jake a urmat-o în linişte.

Un hol lung, cu o scară în spirală, ducea spre nivelul superior. Magazinul era pe partea stîngă. În dreapta se afla sufrageria în care fuseseră în ziua precedentă. În spatele casei ea l-a condus într-o cameră cu un candelabru de cristal, cămin de marmură şi mobilă grațioasă în stil vechi. Ea a numit-o camera de muzică. Un pian negru şi sclipitor, acoperit cu o husă, era aşezat în faţa geamului. Un sfeşnic era pus pe pian. Una dintre lumînări era îndoită. El a zîmbit gîndindu-se că acea lumînare făcea ca încăperea să nu fie chiar perfectă.

Acolo a început să înţeleagă unele din întîmplările care-i modelaseră ei viaţa. Ea i-a atras atenţia asupra unui portret în ulei într-o ramă de aur ce era agăţat deasupra căminului. Era mama ei, Emma, tînără, cu o coroniţă strălucitoare pe cap şi într-o rochie lungă, albă. Nila i-a povestit de succesele pe care aceasta le obţinuse la cîteva concursuri de frumuseţe. La

fel de multe succese obţinuse şi sora ei, douăzeci de ani mai tîrziu.

Au urcat apoi la etaj. El o asculta atent cum îi povestea despre copilăria ei. Din cînd în cînd îi punea întrebări alese cu grijă şi înmagazina informaţiile în creierul lui analitic.

Dormitorul de fată al surorii ei era ticsit de fotografii şi trofee. Niia i-a povestit cîte ceva despre victoriile obţinute de sora ei la concursurile de frumuseţe şi despre succesele din timpul liceului. Nici una dintre acele povestiri nu era a ei. El s-a plimbat prin dormitor. Patul înalt cu patru picioare era acoperit cu o cuvertură. Tapetul de pe perete era imprimat cu boboci de trandafir. Parţial şi ea era ca acei boboci, medită el; închisă, dar gata să înflorească.

Camera circulară din foişor l-a fascinat. A admirat de la fereastră vîrfurile pomilor. Ea i-a spus că petrecuse multe ore aici cînd era mică, stînd singură, citind şi visînd.

În timp ce Jake o urma în jos pe scări, imaginea despre ea în mintea lui devenise completă. Şi-a închipuit un copil timid, tăcut şi singuratic care simţea că nu s-a integrat în familia lui de frumuseţi cu personalitate

puternică. Toată viaţa s-a identificat cu tatăl ei, un om solemn care, de asemenea, nu-şi putuse găsi un loc pentru el în această schemă de lucruri. Şi-a dat seama întristat că ea nu ştia că era la fel de drăguţă ca mama şi sora ei, care păreau însă să fie mai impulsive decît ar fi putut să fie Nila vreodată.

Cînd au intrat în magazin, Jake ştia că va fi dificil să o convingă de propria ei valoare.

Era deşteaptă, inimoasă, pasională şi frumoasă. Într-un fel, el trebuia să o facă să vadă asta. Nu avea să fie uşor. Era greu pentru el din cauză că fusese obişnuită să accepte ca opiniile şi dezaprobările altora să dicteze asupra propriilor ei sentimente.

– Îmi place magazinul tău, zise el cu sinceritate. E cald şi prietenos. L-ai transformat într-un loc în care oamenii se simt bine indiferent dacă au venit să cumpere, să frunzărească prin cărţi sau să bea o ceaşcă de cafea. Te-ai descurcat minunat, Niia.

Ea a radiat de bucurie auzindu-i lauda. Jake şi-a propus să-i spună lucruri pozitive de care ea avea multă nevoie.

– Miroase bine aici, zise el inhalînd aroma ademenitoare din vasele de cafea. Nu ştiu cum

ar putea vreun client să plece fără să fi gustat din cafeaua asta.

– Toată lumea zice aşa, spune ea zîmbind. Sînt atît de obişnuită cu aroma, că n-o mai simt decît cînd intru în magazin după ce-am fost plecată un timp. Ea s-a întors şi s-a îndreptat spre raionul cu delicatese al magazinului.

Un set atractiv de cosmetice de modă veche i-a atras atenţia lui Jake. Săpunurile, uleiurile de baie şi loţiunile, toate cu parfumuri diferite, migdale, apă de trandafiri, violete, vanilie, rom şi...

– Ulei de baie cu aromă de pin? întrebă el.

Ea a rîs de expresia lui dubioasă şi discutabilă.

– Ai fi surprins să afli cît de căutat e, a zis ea în timp ce a deschis o sticluţă şi i-a întins-o.

S-a aplecat să-i miroasă conţinutul. Nasul i-a fost invadat de mirosul tare de pin.

– Nu pot să-mi imaginez cum e să stai în pat cu cineva care miroase a pădure.

– Ca să-ţi spun drept, nici eu, a zis ea, rîzînd în timp ce punea uleiul de baie înapoi pe raft.

– Asta se apropie de stilul meu.

Ridică o sticluţă cu ulei pentru masaj.

– *„Netezeşte pielea"*, citi el cu voce tare de

pe etichetă. *„O experienţă pentru o piele mătăsoasă."*

A desfăcut capacul auriu şi a picurat puţin ulei pe degete, apoi şi le-a frecat, acoperindu-le cu esenţa strălucitoare de caise.

Nila şi-a ţinut respiraţia cînd el s-a apropiat de ea privind-o sălbatic. A fost nevoie de toată voinţa ei pentru a se ţine pe picioare cînd el i-a trecut degetul pe gît. Atingerea lui era blîndă. Uleiul era încălzit de căldura propriului lui corp. În mintea ei s-a văzut dezbrăcată şi ar fi putut să jure că aceeaşi imagine era şi în mintea lui. Degetul lui apăsa uşor peste punctul pulsator de pe gît, tulburînd-o, seducînd-o.

„Ce mîini minunate", se gîndi ea lăsîndu-se pradă momentului erotic.

– Jake, zise ea fără vlagă.

– Îmi place asta.

Şi-a aplecat capul. Gura lui era aproape de a ei şi a făcut-o să creadă că are de gînd să o sărute. În locul sărutului, el i-a adulmecat parfumul de pe gît.

– Miroase bine. Cum îl simţi? a întrebat-o el fixînd-o.

– Cald. Bine.

Atît de cald şi de bine încît a simţit că se

topeşte.

El a privit-o cu ochii unui amant, tulburîndu-i simţurile, reţinîndu-i privirea pînă cînd ea nu-l mai zări decît printr-o ceaţă senzuală.

– Dă-mi mîna, iubito!

Ea s-a supus. Cînd i-a luat mîna a simţit mînecile bluzei şi hainei lui atingîndu-i braţul. Închise ochii. O picătură de ulei îi căzuse pe încheietura mîinii. Degetele lui îi mîngîiau pielea, degete care trezeau încredere şi plăcere. Atît de senzual. Atît de tulburător. În venele ei pluteau focul şi gheaţa, în timp ce senzaţiile o contopeau. Buzele lui au luat locul degetelor. Cînd i-a atins mîna, ea a simţit că se mistuie.

– Vrei să luăm împreună cina diseară?

Cina? Ochii ei s-au deschis brusc. Nu putea să vorbească. Pur şi simplu a înghiţit în sec.

El a zîmbit şi i-a dat drumul la mînă. Punînd înapoi dopul la sticlă a zis:

– Fă-mi un bon, Nila. Cumpăr asta.

Ea l-a privit cum a plecat fără să scoată o vorbă.

Ajungînd la uşă s-a întors şi a ridicat sticluţa de ulei în chip de salut.

– În curînd, într-o zi, va fi tot ce-a zis.

Promisiunea lui a atîrnat în aer mult după ce

el a dispărut din raza privirii ei.

S-a sprijinit complet liniştită de raftul cu cosmetice. Of, Doamne, se gîndi ea posomorîtă. Nu putea să mai nege că-l iubea pe bărbatul ăsta pînă la demenţă. Cum putea oare să-i reziste cînd reuşea să-i anihileze voinţa şi buna-cuviinţă printr-o simplă atingere?

O jumătate de oră mai tîrziu, Jake mergea prin jungla cu vegetaţie bogată care înconjura căsuţa lui. Întîlnirea cu Nila îl lăsase tensionat. Prea tensionat.

Nu departe de căsuţă, a găsit un loc acoperit cu iarbă, lîngă o bancă. Culegînd o ghindă a pus-o pe bancă. S-a aşezat pe jos la cîţiva paşi distanţă, în poziţie de lotus, apoi a respirat adînc şi s-a concentrat să-şi golească mintea. Inspiraţie. Expiraţie. Şi-a focalizat privirea asupra ghindei, imaginîndu-şi că este un mic punct maron. S-a holbat la punct pînă cînd acesta a crescut mai mare, mai mare, tot mai mare, pînă l-a cuprins înăuntrul lui.

Şi-a imaginat apoi o sferă de cristal, curată ca o picătură, pe o suprafaţă de marmură neagră, şlefuită. A văzut cum se ridică, s-a îndreptat spre el şi a plutit pînă la o lungime de braţ de el. El a ţintuit-o, suspendată în aer, cu forţa voinţei lui.

Sfera de cristal a coborît lent. Jake a clipit şi a ieşit din transa auto-impusă cu puţin înainte ca sfera să atingă pămîntul.

Echilibrat. Relaxat. Revenit în fire. Tensiunea care-l sugrumase nu mai făcea parte din el.

Jake s-a ridicat. Atinsese un nivel mulţumitor de concentraţie. Tatăl lui numea asta o descărcare de *„ki"*, o putere cosmică universală.

Mîinile depărtate, degetele spre „în-afară". *„Ki"* spre *„ki"*. Jake a început o *Kata*, o formă de exerciţiu de *aikido*. Meditaţia combinată cu munca fizică fuseseră de multă vreme salvarea lui. El se mişca în cercuri mici şi delicate, păstrîndu-şi centrul de greutate în abdomen.

După o jumătate de oră în care exersase *„kata"*, o alarmă silenţioasă a pornit în mintea lui. Nu avea nici un dubiu că cineva îl privea. S-a rotit pe loc păstrîndu-şi poziţia. Privirea lui a cercetat împrejurimile pînă a descoperit o pereche de ochi. De fapt, două perechi.

Aparţineau unui copil şi unui soi de animal.

Şi-a aţintit ochii asupra ior. Ei, la rîndul lor, îl priveau printre frunzele veştede ale unui arbust înalt.

A rămas tăcut şi nemişcat, cu toate că în el încolţise curiozitatea. Copiii constituiau un mister pentru el. Avînd un contact restrîns cu aceste creaturi, nu ştia cum să se comporte cu ele. Instinctul îi spunea că această creatură avea să o ia la goană dacă făcea vreun gest greşit ori dacă spunea vreun cuvînt nepotrivit.

A urmat un moment tensionat, apoi nişte mîini mici au dat la o parte crengile. De după ele a apărut o faţă ca de bufniţă. Smocuri de păr blond se ridicau ici-colo în capul băiatului, ca şi cum ar fi uitat să se pieptene de dimineaţă. Ochii lui albaştri, miopi, erau acoperiţi de ochelari cu lentile groase.

Jake a răspuns privirii fixe şi deschise a copilului, rămînînd încă pe loc.

După un timp, băiatul a păşit de după arbust. Jake ştia că este în continuare urmărit. Avea impresia că dacă el nu trecea cu bine de examinare, puştiul avea să sară înapoi în tufişuri precum şoarecele din *Alice în ţara minunilor* în ceaşca de ceai.

– Ce faci? Salutul băiatului suna ca o întrebare.

– Dar tu?

Jake a mai auzit ceva mişcîndu-se în tufiş. Copilul s-a întors, s-a întins spre tufiş şi a ieşit la iveală cu motanul tigrat cel mai gras şi mai urît pe care-l văzuse Jake vreodată. Băiatul a lăsat animalul jos, pe iarbă, apoi amîndoi l-au fixat gînditori pe Jake.

– Cine e prietenul tău? a întrebat Jake.

– Motanul meu, Sugar Booger.

Jake a dat din cap ca şi cum ar fi fost logic un asemenea nume pentru o felină.

– Eşti prietenul Nilei? a întrebat băiatul.

– Da.

– E prietenă şi cu mine, zise el apropiindu-se încet.

Motanul l-a urmărit cu privirea ca şi cum ar fi încercat să decidă dacă merita să-şi irosească energia urmîndu-l.

– De fapt, Niia este naşa mea.

Tonul vocii lui era neaşteptat de matur. A venit spre Jake şi s-a oprit la un pas de el.

– Eşti obişnuit cu păianjenii?

– Nu prea.

Ochii băiatului clipiră de parcă Jake ar fi

pierdut un test important.

– Păcat. Ei sînt inginerii civili din lumea naturii. Sînt nişte creaturi fascinante. Pînzele lor sînt nişte minunăţii din punct de vedere al formelor geometrice şi al lucrăturii îngrijite.

Jake a dat iarăşi din cap. Cîţi ani să fi avut ţîncul? Nu putea să aibă mai mult de cinci, maximum şase ani. Un creier de mic Einstein într-un corp subţirel gen Woody Allen.

S-a lăsat în jos lîngă băiat, privindu-l de la aceeaşi înălţime.

– Într-o dimineaţă, devreme, am ieşit afară. În timpul nopţii un păianjen îşi ţesuse o pînză imensă de-a lungul terasei mele. Era udată cu picături de rouă Soarele făcea ca picăturile să strălucească de parcă erau mici diamante. Era o privelişte impresionantă.

Ochii copilului au clipit iar, de data asta, aprobator.

– Mă numesc Miles Parker. Cred că ai cunoscut-o pe mama mea ieri.

Puştiul ăsta era al lui Angie Parker? Cu siguranţă că nu moştenise decît culoarea ochilor şi a părului de la ea.

– Eu sînt Jake Madison.

– Da, domnule Madison, ştiu. Mama mi-a

povestit despre tine. Te-am şi văzut prin fereastra magazinului Nilei după ce mătuşa Clover chemase poliţia.

– Asta era înainte sau după ce au încercat să mă aresteze? a întrebat Jake zîmbind.

– Chiar cînd te arestau. Mîinile tale erau prinse la spate. Trebuie să fi fost o experienţă interesantă. Ce făceai adineauri?

– Poţi să-mi spui Jake. Practicam *aikido.*

– Ah, da. M-am gîndit eu că e vreo formă de arte marţiale, zise Miles dînd din cap cu un gest inteligent. *Aikido* e o metodă de luptă mînă-la-mînă asemănătoare cu *ju-jits*-ui. Am citit despre asta într-o enciclopedie. E un stil nou, comparativ cu alte stiluri de luptă din Asia. Cine te-a învăţat?

– Tatăl meu. Era un maestru *aikido.*

– Tatăl meu a murit.

Fusese o expunere a situaţiei acompaniată doar de o clipire a ochilor.

– Şi al meu.

Ochii puştiului au devenit gînditori.

– Dacă mă înveţi *aikido*, eu te voi învăţa despre păianjeni.

– Sînt onorat să-ţi fiu profesor, zise Jake întinzînd mîna.

– Şi eu de asemenea să-ţi fiu profesor, a răspuns Miles solemn oferindu-i în schimb mîna lui mică şi moale de copil. Şi-au strîns mîinile pentru a pecetlui tîrgul.

Jake s-a ridicat în picioare.

– Primul lucru pe care trebuie să-l înveţe un elev de *aikido*, este să cadă fără să păţească nimic.

– Vrei să fii şi prietenul meu în afară de faptul că-mi eşti profesor?

– Poţi să contezi pe asta. Acum priveşte atent. Concentrarea e foarte importantă. Încearcă să imiţi fiecare gest pe care-l fac.

Motanul i-a privit timp de o clipă apoi a dat o dată din coadă, ca şi cum ar fi făcut un semn de aprobare pentru eforturile lor. Sugar Booger s-a întors pe spate şi a adormit.

O clipă mai tîrziu, Nila se îndrepta spre căsuţa de oaspeţi. S-a oprit cînd i-a văzut pe Jake şi pe Miles împreună, pe un loc fără verdeaţă. Nici unul dintre ei nu părea să-i observe prezenţa, fiind preocupaţi de efectuarea unui exerciţiu graţios. Mai ales mişcările bărbatului erau graţioase. Băiatul se chinuia cu stîngăcie, avînd membrele atît de subţiri şi de mici, încît ei îi era teamă că se vor rupe. A văzut

cum faţa lui Miles se încreţeşte cu riduri de concentrare. Cînd a încercat cu vitejie să copieze tehnica de rotaţie şi de sărituri pe care i-o arăta Jake, a căzut cu faţa la pămînt.

Niia şi-a dus mîna la gură ca să-şi înăbuşe un ţipăt. Dar copilul nu părea să fie lovit şi ea a oftat de uşurare. Apoi l-a auzit rîzînd!

Rîsul lui era limpede, străbătut cîteodată de cîte o creştere uşoară. Nila ştia fără nici o îndoială că dacă Jake nu i-ar fi furat deja inima, i-ar fi dăruit-o ea pentru abilitatea de a-l face pe Miles să rîdă.

El s-a aplecat deasupra băiatului, arătînd atît de mare pe lîngă Miles! L-a ridicat şi l-a pus în picioare. Era prea departe ca să audă ce-i spunea Jake lui Miles, dar se propaga pînă la ea tonul vocii lui. Era un ton blînd şi nespus de răbdător. Atîta blîndeţe şi răbdare de la un om care putea produce frică aruncînd numai o privire... În ochi i-au apărut lacrimi de mîndrie.

S-a întors şi s-a îndepărtat în linişte.

În timp ce mergea spre casă, Nila purta cu ea imaginea bărbatului şi a băiatului, cei doi pe care-i iubea în inima ei. Unul dintre idealurile vieţii ei era să-şi umple casa proprie cu o familie proprie. N-a găsit nici un răspuns la întrebarea

dacă Jake s-a gîndit vreodată la o familie proprie. Probabil că nu, s-a gîndit ea oftînd. Trăind la limita extremă nu părea să i se potrivească ideea unei case şi a unui cămin şi nici dorinţa de a auzi tropăit de picioruşe prin preajma sa.

Şapte

Duminică la ora şapte seara, Jake stătea pe veranda din spate a casei Nilei. Trăgea de mînecile cămăşii lui albe şi a jachetei de piele. Îşi făcea probleme pentru că se îmbrăcase în blugi. Goni toate presimţirile rele. Era ridicol să fii nervos din pricina îmbrăcăminţii. La urma urmei, nu ieşeau în oraş şi şi-aşa se simţea destul de atins din pricina asta. Intenţionase să o ducă la un restaurant bun, dar ea se întorsese

acasă după-amiaza tîrziu şi-i spusese că prefera să mănînce acasă.

Pusese mîna pe clanţa uşii înainte de a-şi analiza încă o dată intenţa de a intra. Ea nu prea păruse plăcut impresionată cînd el intrase neinvitat. De aceea a preferat să bată la uşă.

Nila i-a răspuns la a doua ciocănitură. Era îmbrăcată tot în blugi, cu un tricou cu guler rulat, care o acoperea de la maxilare pînă peste coapse. Sînii se rotunjeau nemaipomenit de atrăgători sub ţesătura moale de culoarea piersicii. Culoarea îi punea în evidenţă prospeţimea sănătoasă a chipului. De parcă acum o vedea pentru prima oară, reflexele aurii din păr şi din ochi i-au acaparat atenţia şi l-au incitat.

Ea l-a privit fix de parcă l-ar fi evaluat, cu o umbră de zîmbet pe buze. El i-a întors privirea. Ar fi vrut să întindă mîna şi să...

– Arăţi minunat, i-a spus, stăpînindu-şi dorinţele. Îţi vine bine culoarea piersicii.

Obrajii i s-au îmbujorat de plăcere. El şi-a dat seama că nu uitase incidentul cu uleiul de masaj şi cu promisiunea lui mută.

– Mulţumesc. Intră, te rog. Părea la fel de nervoasă ca şi el. Masa e aproape gata. Sper

că-ţi place friptura de pui cu *spaghetti.*

– Îmi plac *spaghetti* preparate în orice fel.

Avea un zîmbet dezarmant, din cauza căruia el ar fi fost în stare să mănînce şi furnici trase în ciocolată.

Jake a închis uşa şi a urmat-o în bucătărie. Acolo era cald şi aromele apetisante îngreunau aerul. O faţă de masă de in acoperea masa. În centru erau flori proaspete puse într-o vază de sticlă şi lumînări. O muzică simfonică se auzea încet de la radio-ul pus pe marginea ferestrei deasupra chiuvetei.

I-a luat jacheta şi a atîrnat-o într-un cuier de pe uşă.

– Vrei să potriveşti tu salata cîtă vreme pun eu masa? Ingredientele sînt pe poliţă.

El a acceptat, apoi a respirat adînc, aşteptînd să-şi relaxeze muşchii puţin, ca să se apuce de treabă. Ce i-o fi făcut femeia asta că însuşi faptul de a se afla în aceeaşi încăpere cu ea îl provoca atît de criminal?

– Te simţi bine în căsuţă?

– Foarte bine. I-a întîlnit o clipă ochii.

Ea a înţeles perfect ce-ar fi vrut el să-i răspundă: „Dar mult mai bine dacă aş sta aici, cu tine" şi el a înţeles de ce îi tremura ei mîna

cînd a aprins lumînările.

Aşezînd farfuriile şi tacîmurile de argint pe masă, Nila l-a observat pe Jake. N-are ce să fie sexy la un bărbat care curăţă un morcov, şi-a spus, totuşi era. Poate din cauză că *tocmai* Jake curăţa morcovul şi orice făcea el, ei i se părea erotic.

Iubirea faţă de el a copleşit-o atît de neaşteptat, ca un foc scăpat de sub supraveghere. Iadul la minut. Doamne, se pare că te simţi bine în iad, bine, dar grozav de înspăimîntător. Ceva atît de plăcut, ceva cu o importanţă atît de mare, poate deveni atît de teribil de rău cînd nu mai rămîne nimic.

Ea s-a dus la frigider şi a scos o sticlă de vin. În adîncul inimii voia să îl iubească, dar şi să fie iubită. Ar fi Jake capabil să-i întoarcă iubirea? Ori speranţele şi visurile ei vor rămîne neîmplinite?

În ciuda tuturor nemulţumirilor, Nila era decisă să rămînă împreună cu el la noapte. Cît despre ziua de mîine... Mă rog, nu mai era mult pînă atunci.

– Eşti sigur că nu te-ai răzgîndit cu zugrăvirea căsuţei? l-a întrebat punînd vinul pe masă.

Ea i-a privit mîinile. Zugrăveala o să-i ţină mîinile alea pricepute ocupate şi departe de anumite părţi ale anatomiei ei. Nu se ştie de ce gîndul ăsta n-a făcut-o atît de fericită pe cît ar fi trebuit.

În scurtă vreme mîncarea fu pusă pe masă. Laudele lui pentru eforturile ei culinare părură sincere, aşa că le-a primit cu plăcere.

Un gînd ciudat îi trecu prin minte, pe cînd stătea în celălalt capăt al mesei, departe de el, şi a pufnit-o rîsul.

– Ce este? a întrebat-o el.

– Împărţim prima masă împreună.

– Şi găseşti că-i distractiv?

Ea a dat din cap.

– Relaţia noastră s-a desfăşurat invers. Majoritatea lumii ia masa înainte de a se băga în pat.

– Nu cred că noi am fi putut face ceea ce am făcut cu stomacurile pline. Îi spusese asta cu o faţă atît de serioasă, încît a avut nevoie de o clipă de gîndire ca să priceapă că era o glumă.

A rîs din nou.

– Cred că ai dreptate.

Jake căzuse sub vraja comportării ei degajate. Era plăcut s-o vadă atît de relaxată în

prezenţa lui. Nu ştia cum de nu mai era atît de defensivă de astă dată, dar nici n-avea de gînd să caute motivele norocului lui. Aşa trebuie, să apreciezi un cadou cînd îl primeşti şi- atît.

– Te duci acasă pentru *Thanksgiving*? l-a întrebat Nila, îndreptînd conversaţia într-o direcţie mai sigură. Pînă la vacanţa tradiţională rămăseseră două săptămîni sau chiar mai puţin. Inima îi bătea să-i spargă pieptul în vreme ce aştepta răspunsul.

– Nu. Eu n-am familie ia care să mă întorc acasă. Cît despre prieteni... A dat din umeri. Nu-i uşor să-ţi păstrezi prietenii adevăraţi cînd dispari săptămîni şi luni de zile la rînd.

Ea s-a simţit invadată de milă.

– Îmi închipui cît de îngrozitor e cînd nu ai pe nimeni. Familia mea e departe de perfecţiune, dar tot nu aş neglija-o pentru nimeni şi nimic din lume.

– Tu mai ai în plus şi nişte prietene foarte devotate în cele două femei pe care le-am întîlnit ieri.

Ea şi-a închis repede ochii, supărată.

– Mă simt groaznic pentru ceea ce s-a petrecut ieri. Pentru felul în care Angie te-a atacat. Ea singură s-a considerat îngerul meu

păzitor încă de la grădiniţă şi de-atunci s-a tot menţinut în această funcţie. Şi Clover... a zîmbit cu timiditate. Nu trebuie să iei în consideraţie tot ce scoate pe gură. Clover şi-aşa nu se prea descurcă în privinţa bărbaţilor în general.

– Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze pentru ele. Eu am învăţat să preţuiesc loialitatea, pentru că am văzut prea mulţi oameni făcînd comerţ cu ea. Rae este singura prietenă de a cărei loialitate nu mă îndoiesc.

– Cine este Rae?

– Rae Garcia, colaboratoarea mea la D.E.A.[1] *A fost* colaboratoarea mea, s-a corectat el singur. Ea înseamnă pentru mine mai mult decît o familie. Cred c-o să-ţi placă Rae. A zîmbit înduioşat. E o figură!

Nila şi-a şi imaginat un monstru cu ochii verzi. Era ferm convinsă că n-o s-o agreeze nici un pic pe persoana aia cu numele de Rae. Rae împărţise o parte din viaţă cu Jake, fapt pe care Nila nu-l făcuse.

– E căsătorită? l-a întrebat, căutînd ca vocea să-i sune limpede.

1. Departamentul de luptă împotriva narcoticelor

– A fost. Acum cîţiva ani.

Şi-a pus singur încă o porţie de spaghetti.

– Totul se terminase înainte ca noi doi să devenim parteneri. Genul ei de slujbă bătuse ultimul cui în sicriul căsătoriei... Ea nu prea vorbeşte mult despre asta, dar pe mine mă bate gîndul că încă mai e îndrăgostită de tipul ăla.

Jake a fixat o clipă lumînările care pîlpîiau, apoi ochii li s-au întîlnit din nou.

– Rae e la fel ca mine cînd ajunge să-i pese de nişte oameni. Nu sînt mulţi la număr, dar, pentru ei, ne-am pus vieţile în joc.

Ei i s-au mărit ochii şi el a înţeles că percepuse mesajul transmis. Dar oare îl şi crezuse?

– Pricep, a spus ea cu o voce răguşită care l-a făcut să-şi dorească să nu fie acolo, ci în altă încăpere. Acel ton al vocii ei se potrivea cu camera de baie cu perdele dantelate şi...

Jake şi-a înfrînat instinctele cu greu. Se îndoia că ar scoate-o prea uşor la capăt cu ea dacă pur şi simplu ar apuca-o şi ar duce-o sus pe scări. În afară de asta, el îşi făcuse caracterizarea şi acum n-avea decît să-i dea timp să se gîndească la cele aflate, să se decidă dacă i se părea demn de încredere.

– Cu familia ta ce s-a întîmplat? a întrebat ea.

– N-am cunoscut-o niciodată pe mama, i-a răspuns el pe un ton informativ. Am locuit în case diferite, temporar, şi apoi într-o casă de copii pînă la vîrsta de zece ani. S-ar părea că mama mea nu fusese decît o puştoaică şi n-ar fi putut avea grijă nici de ea însăşi, dar de un copil.

Ei i-a întîlnit privirea şi a observat în ochii ei o îndoioşare teribilă. Întredeschisese buzele de parcă ar fi vrut să spună ceva mîngîietor, dar nu ştia ce anume. Atunci a putut simţi puternica legătură fizică dintre ei, ascunsă doar de aparenţe.

Nila încerca să-şi ascundă valul de milă care-o inundase, căci din vocea lui nu răzbătea nici o intenţie de a capta simpatia cuiva. Deodată şi-a reamintit ceva ce-i spusese el în urmă cu o zi. Poate că avea dreptate cînd afirmase că aveau mai multe trăsături în comun decît s-ar fi părut la prima vedere.

– Ce s-a întîmplat cînd aveai zece ani?

Pe buzele lui senzuale a apărut iar un zîmbet tandru.

– L-am întîlnit pe Vic Madison cînd el a intervenit într-o încăierare de stradă în care eram

şi eu implicat.

Nila era aproape gata să se înece cu gura plină de friptură de pui.

– Făceai parte dintr-o bandă!

– Nu chiar, dar eram tocmai pe cale de a deveni o mică poamă foarte rea. Pariez că Vic a intuit o oarecare forţă în mine. Slavă Domnului!

Tăcerea reflecta parcă emoţia lui.

– Apoi ce s-a întîmplat?

– Vic era un expert în artele marţiale. S-a oferit să mă înveţe *aikido*. De atunci nu mi-am precupeţit eforturile pentru genul ăsta de luptă – a zîmbit el – şi m-am hotărît să-l depăşesc. Am petrecut fiecare minut de care am dispus în lupta *dojo* pe care Vic o stăpînea atît de bine. După vreo şase luni, am priceput şi eu, în sfîrşit, că Vic nu intenţiona să mă antreneze pentru luptă. El voia să scoată din mine un bărbat din punct de vedere fizic, spiritual, moral. M-a adoptat după un an şi a murit pe cînd eram la colegiu.

Ea a zîmbit.

– Ai ţinut teribil de mult la el.

Jake a dat din cap.

– Încă şi acum îi mai simt lipsa. El i-a umplut iar paharul cu vin şi şi-a turnat pînă sus şi într-al

lui. Îţi aştepţi mama şi sora acasă pentru *Thanksgiving*?

Zîmbetul ei s-a umplut de tristeţe.

– Cine ştie? a zis ea fluturînd o mînă.

El a privit-o întrebător.

– Mama şi Mary nu sînt tocmai nişte persoane uşor de ghicit, i-a explicat. Mary este în cursul unui divorţ mizerabil de cel de-al doilea soţ al ei. Dar nu m-ar mira cîtuşi de puţin dacă s-ar răzgîndi în ultima clipă. Mama şi Tolly ar fi la fel de bine în stare să se repeadă sau nu pentru sărbătorile tradiţionale acasă, la Clover Norville.

– Ah, da, prietena ta cu crosa de baseball, a zis el cu un zîmbet de tachinare.

– Aşa e ea.

– Cine e Tolly?

Nila a împins farfuria goală deoparte.

– Bradley Tolliver, iubitul care e acum pe rol în viaţa mamei.

– Spui asta de parcă iubirile din viaţa ei ar fi fost nenumărate.

Ea a încuviinţat, încurcată de faptul că sentimentele ei erau atît de transparente.

– Mamei îi plac bărbaţii. Unii înalţi, alţii scunzi, deştepţi sau nătîngi. Cu chelie sau cu păr mult. Bogaţi sau săraci. Dar toţi sexy ca

însuşi păcatul şi fără nici un fel de umbră de responsabilitate şi fermitate.

O altă piesă din jocul de puzzle a alunecat la locul ei pentru Jake. Fermitate şi responsabilitate, astea erau cuvintele pe care le prinsese din zbor. În adîncul sufletului simţea că Nila nu-l considera nici pe el ca posedînd aceste calităţi. Oare fostul ei logodnic fusese înzestrat cu ele?

– Ca să-ţi spun drept, mie-mi place Tolly, a continuat ea. Arată ca un ursuleţ înduioşător. Cred că a fost în tandreţe cu mama încă de pe cînd erau puşti. Din păcate, bietul Tolly este unul dintre bărbaţii nătîngi. Ea şi-a proptit bărbia în palmă. Dar, măcar, Tolly nu este atît de nebun ca al treilea soţ al mamei şi de-aia am mari speranţe că o să reziste o bună bucată de vreme.

Jake s-a întrebat de cîte ori s-o fi măritat mama Nilei, dar s-a abţinut s-o spună cu voce tare.

– Pot să întreb ce-a păţit numărul trei?

– Uite ce-a păţit, i-a răspuns ea cu un oftat. A provocat un tren să-l calce şi trenul chiar a făcut-o.

Jake a rămas cu paharul la mijloc de drum

spre gură.

– Scuză-mă, ai spus că a fost călcat de un tren?

Ea a încuviinţat.

– Cinstit vorbind, n-am putut scoate compania de căi ferate drept vinovată. Era miezul nopţii şi el era îmbrăcat într-o pijama neagră de mătase. Singura persoană care ştiuse despre „provocare" fusese mama, dar ea nu-şi putuse închipui că o să-şi ducă intenţia pînă la capăt.

Jake s-a holbat uluit la ea. Îl podidise rîsul, lucru nepotrivit. Total nepotrivit.

– Vrei să mă iei peste picior, aşa-i?

– Nu, nu vreau.

Jake simţea că nu se mai putea abţine de rîs.

– Bărbatul devenise un fel de prăjitură cu fructe, a spus ea, cu ochii ieşiţi din orbite din cauza rîsului înfrînat. De-abia de mai rămăsese cîte ceva din el şi bucăţile au trebuit să fie adunate împreună pentru înmormîntare.

Jake a cedat izbucnind în rîs.

A aruncat în el cu şerveţelul de in, dar şi ea se prăpădea de rîs.

– Sîntem oribili... a spus printre hohote –

sîntem îngrozitori – a zis iar, înfrînîndu-şi hohotele – cum se poate să rîdem de ceva atît de tragic?

Jake a rîs mai tare.

– De-abia aştept s-o întîlnesc pe mama ta. Şi sora ta e la fel de uşurică?

– Mă tem că da. Ultima oară cînd a telefonat Mary, vorbea despre faptul că vrea să angajeze un bărbat puternic care să-l facă praf pe soţul ei. Tocmai se luptau în privinţa celui care trebuie să obţină custodia cîinelui lor. Dar Mary, nu cîinele, era în pat cu medicul ei în vremea aia şi l-am auzit pe soţ spunîndu-i că asta nu era o atitudine sănătoasă.

Jake şi-a scuturat capul.

– Şi cum ai reuşit să creşti atît de cuminte?

Ea s-a ridicat şi a început să adune farfuriile.

– Cineva din familie trebuie să aibă ambele picioare bine plantate.

Altă piesă din jocul din bucăţele. Jake s-a grăbit s-o ajute.

– Strîng eu. Tu pune în funcţiune maşina de spălat vase.

Curăţenia nu a durat mult. Cîtă vreme au treburi, Jake a cîntărit mai multe feluri modul de abordare a întrebării care i se ivise în minte

din momentul în care Niia insistase ca ei să nu ia cina în oraş.

– Azi dimineaţă erai exasperată de ceea ce clevetea lumea despre noi la biserică. Ăsta e motivul pentru care ai refuzat să ieşi cu mine în oraş în noaptea asta?

– Jake! Întorcîndu-se spre el, Nila a zărit în ochii lui o scînteie trecătoare de emoţie. Apoi faţa lui şi-a reluat linia dură.

Era sigură că fusese impresionat, s-a gîndit. Ea îi intuia sentimentele. Nu-şi imaginase niciodată că ar fi putut intui simţămintele cuiva. Ce stupid! Numai pentru că el îşi dădea foarte rar frîu liber emoţiilor, asta nu însemna că uneori nu fusese lovit, furios, bucuros, trist, ca orice fiinţă umană.

Se simţea nefericită.

– Deci crezi că ţi-am cerut să stăm aici pentru că n-aş vrea să fiu văzută în public cu tine?

El a încuviinţat. Bariera se afla încă între ei.

– Păi, ai avea toată dreptatea ţinînd cont de felul în care m-am purtat şi de iucrurile pe care le-am spus. Ea şi-a pus mîná pe braţul lui.

– Jake, te-am vrut aici, în casa mea, nu pentru că mă ruşinez să fiu văzută cu tine, ci

fiindcă m-am gîndit că aici putem fi singuri. Şi am vrut să pregătesc mîncare pentru tine.

– Mulţumesc, Nila. Bariera fusese ridicată. Doar parţial. Doar atît cît ea să resimtă o adiere de uşurare. Asta-i tot ce-am vrut să aud.

El i-a pus mîinile pe talie.

– Ţi-am spus odată că nu sînt prea curajoasă. Bîrfa mă enervează. Nu-ţi pot garanta că în viitor n-o să mă exaspereze. Dar eu sînt de acord să stai aici, cu mine. Nu intenţionez să te ţin ascuns ca pe un secret vinovat.

Singurul secret vinovat pe care dorea să-l ţină ascuns era că se îndrăgostise de el.

El a zîmbit amuzat, făcînd-o să-şi dea teribil de bine seama de atracţia pe care o exercita asupra ei gropiţa lui.

– Şi mai afirmi sus şi tare că nu eşti curajoasă. Ai mai mult curaj decît îţi închipui tu însăţi, iubito.

– Te-am văzut cu Miles azi după-amiază.

– Şi acum cu tine.

Simţea că privirea lui îi mîngîia gura. Ca răspuns, i s-au întărit sfîrcurile sînilor.

– Of, eu... Spune-mi, i-ai arătat lui Miles treaba aia, *aikido*?

El a zîmbit şi a luat-o pe genunchi.

– Exact.

– El a ieşit ca un geniu la I.Q.[1] La teste a depăşit graficele. Este atît de deştept, încît uneori te sperie.

– Recunosc şi eu. A sărutat-o uşor pe tîmplă.

Nila a simţit un fel de slăbiciune aşa cum se afla, lipită de trupul lui mare, puternic, excitat.

– Ai mai observat şi altceva în privinţa lui?

– A cui?

– A lui Miles. Îi era greu să reziste cu braţele încolăcite în jurul gîtului lui.

– Are o pisică grasă şi ieneşă.

E l-a sărutat pe bărbie.

– Fii serios!

El i-a dat capul pe spate ca să i se uite în ochi.

– Niciodată în viaţa mea n-am fost mai serios ca acum. Pot să dorm cu tine în noaptea asta?

Femeia pasionată din ea a fremătat şi Nila şi-a dorit să se poată contopi cu el. Totodată ar fi vrut să-i scoată ochii de parcă el era vinovat că-l dorea atît de tare.

---

1. Coeficientul de inteligenţă

– Nu.

– Perfect.

Ea a scos un oftat de uşurare.

O clipă mai tîrziu, el a zis:

– Miles are probleme cu ceilalţi copii. E-adevărat?

Ea i-a trimis un zîmbet cald, iar el a gemut.

– Dacă nu încetezi să-mi zîmbeşti aşa şi să mă îmbrobodeşti, să ştii că n-o să pot fi acuzat cînd n-o să-mi stăpînesc reacţiile.

– Tu o să fii întotdeauna stăpîn pe reacţiile tale, i-a răspuns ea pe jumătate în glumă.

– Oricum, ştiam că o să-mi spui asta.

– Miles te place. Vocea ei devenise deodată serioasă. Cu toată inteligenţa lui, el rămîne totuşi un băieţel de şase ani. Are sufletul fragil. Poate fi foarte lesne rănit. Te rog, Jake, nu începe nimic în cazul în care nu intenţionezi să rămîi destul timp cît să şi duci treaba la bun sfîrşit.

Jake a tăcut pentru moment. Ea nu vorbea doar în legătură cu băieţelul şi amîndoi erau conştienţi de aceasta. Bănuia, şi nu era surprins de aceasta, că motivaţiile lui erau încă sub incidenţa suspiciunii. Erau. Şi asta îl durea.

– Înţeleg ce spui, i-a răspuns linştit. Eu nu

fac niciodată promisiuni pe care nu intenţionez să le ţin.

Ochii ei căprui-aurii i-au căutat chipul. Ca să desluşească adevărul, a presupus el. Un zîmbet a înflorit deodată pe faţa ei şi ea a privit în altă parte. El a văzut-o deschizînd un sertar şi căutînd ceva.

Întorcîndu-se spre el, i-a spus:

– Ţine mîna întinsă.

El a privit la cheia pe care i-o pusese în palmă.

– E a ta. Să n-o pierzi. Încuie toate uşile şi din faţă şi din spate.

El a zîmbit închizînd degetele deasupra micuţei mărturii a încrederii cu care tocmai îl investise.

Luni de dimineaţă, clopoţelul de deasupra uşii de la *Cărţi, Cadouri & Obiecte* părea că nu mai vrea să se oprească din sunat. Prieteni, vecini, clienţi mai vechi şi mai noi, veneau să

mai detecteze o picătură din vînzoleala de sîmbătă. Toată lumea era curioasă în privinţa lui Jake Madison şi întreaga dimineaţă Nila a avut de-a face cu tot felul de întrebări.

Jake era un nou prieten pe care-l întîlnise în vacanţă.

Da, un bun prieten.

Nu, el stătea în căsuţa de oaspeţi.

Nu, ea nu ştia cîtă vreme avea să rămînă.

Da, s-ar părea că el dusese o viaţă teribil de palpitantă.

Şi ea mai trebuie să-şi clarifice o grămadă de idei preconcepute.

Nu, acum nu mai lucra ca agent D.E.A. Se retrăsese.

Jake, în prezent, era în vizită la ea şi nu se ocupa cu investigarea binecunoscutului nucleu al drogurilor care opera în Danville.

Mulţimea curioasă a făcut pelerinaj prin prăvălie pînă la prînz, pînă cînd n-au mai rămas decît Angie şi Clover. De regulă, Nila şi Angie îşi alternau orele de masă şi de mai multe ori pe săptămînă, Clover se arăta pe-acolo ca să mănînce cu una din ele sau doar ca să stea la palavre cu amîndouă.

Tovărăşie compromiţătoare

În acea zi, Nila s-a decis să facă ceva ce făcea foarte rar. A închis magazinul pentru masă. Lăsîndu-şi prietenele în bucătărie ca să pregătească supa şi sandvişurile, s-a dus să-l invite şi pe Jake.

De vreme ce părea hotărît să o cunoască mai bine, s-a gîndit, putea tot atît de bine să-i cunoască şi prietenele, pentru că ele constituiau o parte importantă a vieţii ei. Nila a zîmbit. Clover singură era o probă de foc. Dacă limba ei ascuţită nu-l făcea s-o ia la goană înapoi spre Miami, apoi chiar că intenţiile lui Jake trebuiau să fie teribil de serioase!

Ea a aruncat o privire spre maşina lui cînd a trecut prin locul de parcare. Mustangul 66 sport arăta bine păstrat, dar ei i se părea că nu ăsta ar fi fost tipul potrivit de automobil pe care ar fi trebuit el să-l stăpînească. Ea şi-l imagina într-o maşină mai strălucitoare şi mai puternică, o maşină care să reflecte propria lui forţă şi pricepere. Poate un Porche negru strălucitor ca părul lui şi care ar sugera tumultul acela periculos din el.

A mers agale pe potecă, fără nici o grabă, prelungind cît mai mult plimbarea. Era grozav

afară, sub razele soarelui, să respir în adierea plăcută a toamnei.

O pală de vînt a prins în vîrtej frunzele din jurul ei. S-a gîndit la vremea de demult, din copilărie, cînd ea, Mary şi Angie greblaseră frunzele în grămezi înalte, apoi şi le împărţiseră între ele cu cea mai mare încîntare. Oare Jake o fi avînd habar de genul acela de bucurie copilărească? s-a întrebat. Probabil că nu. Străzile marelui oraş Miami constituiseră terenul lui de joacă.

Uşa din faţă era deschisă cînd a ajuns la căsuţă. A rămas în prag privind înăuntru.

Îmbrăcat doar în nişte blugi vechi de nu se ştie cînd, Jake stătea cu faţa la perete. Pînza pantalonilor îi sublinia fesele puternice, masculine, cînd s-a aplecat să înmoaie o pensulă mare într-o tavă cu vopsea albă şi groasă. S-a ridicat şi şi-a înălţat mîna. Cu o scurtă mişcare din încheietura mîinii, a întins culoarea pe perete, începînd de deasupra capului lui. Pensula a coborît uşor înspre partea inferioară. Cu picioarele depărtate, s-a aplecat din genunchi urmînd mişcarea coborîtoare a mîinii.

Ei i s-au înfierbîntat obrajii şi i s-au umezit palmele privindu-l. Părea a fi atît de absorbit de preocuparea fizică, de-ai fi crezut că pensula făcea şi ea parte din trupul lui splendid. Totodată părea adîncit în acordurile leneşe ale muzicii orientale care umplea camera. Dorinţa a invadat-o la gîndurile nebuneşti care-i cutreierau creierul.

Jake ştia că Nila era acolo. Fusese teribil de preocupat de ea pînă cînd sosise. Ea îşi aţintise ochii asupra lui. Simţea că privirea ei îl arde în spate.

A aşteptat ca ea să scoată vreo vorbă. Pensula mîngîia uşor peretele. Jos. Mai jos. El se adapta mişcării, muzicii picurate de *Kitara's New Age.*

– Bună, iubito, a spus văzînd că ea continuă să tacă. Ai venit să inspectezi dacă muncesc ca lumea?

El s-a întors lent. S-au privit unul pe altul cum o mai făcuseră o dată, cînd între ei se aflase sala de jocuri de noroc de la cazinou. Îmbătaţi de atracţia fizică. O recunoaştere fulgerătoare, primitivă. Chemarea unor spirite gemene. Timp de un lung moment, se lăsară învăluiţi doar de

muzică, de suflarea vîntului, de bătaia a două inimi şi de dorinţa sfîşietoare de a se atinge, de a fi împreună.

Ea şi-a lăsat palmele să alunece pe cămaşa ei din tricot şi apoi pe coapse. Gestul nervos a făcut ca valul de emoţii dintre ei doi să devină mai complicat, mai sinuos.

– Nu, a spus ea în sfîrşit, dar văd că faci o treabă minunată.

Era ceva înduioşător de neajutorat în privirea pe care i-a aruncat-o înainte de a-şi apleca ochii şi el se întrebă oare ce motiv să fi avut. Să fi fost din cauza incertitudinilor legate de el? Sau era numai din pricina dimineţii obositoare de la magazin? Oricare ar fi fost cauza, faptul acesta l-a făcut să-şi dorească s-o cuprindă în leagănul protector al braţelor lui.

Femeia asta îi aparţinea lui, s-a gîndit: Ar fi făcut orice ca s-o ştie în siguranţă şi fericită.

Ea i-a întîlnit scurt privirea, apoi s-a uitat în jur, prin cameră.

– Ai şi terminat plafonul. Probabil că te-ai trezit devreme dimineaţă.

– Da, n-am putut dormi.

Ea a zîmbit.

– Arată bine şi nu văd nici o picătură de vopsea pe tine. De obicei eu dau pe mine tot atîta vopsea cît şi pe pereţi.

– Eu am tehnică. A rîs. Hai, o să-ţi arăt cum se face.

– Ce fel de muzică e asta? l-a întrebat ea. Cămaşa lungă i se lipise de coapse.

– *Drumul Mătăsii* la chitară. Dulce mai fusese cînd o văzuse în rochia aceea de mătase prima oară. Astăzi ea îşi ascundea firea pasională sub o fustă de pînză groasă, galben cu alb şi o bluză plisată albă, un pulover de culoarea untului şi pantofi fini...

– E o muzică superbă. Ea s-a oprit lîngă el. Sună ca un rîu de munte. Pot vedea şuvoiul apelor limpezi rostogolindu-se peste pietre.

El a aprobat-o zîmbitor, apoi a cufundat pensula în tavă şi i-a dat-o. A stat strîns lipit în spatele ei ca să-i conducă mişcările.

– Trebuie să ridici pensula în felul ăsta. l-a aranjat degetele pe mîner şi i-a apucat încheietura cu mîna lui. Să-ţi ţii spatele foarte drept, i-a spus ducîndu-şi cealaltă mînă pe spinarea ei pînă pe şold.

Părul ei fin îl gîdila pe obraz şi n-a putut rezista, aşa că a sărutat-o pe tîmplă. Acest gest simplu l-a făcut să se înfioare de plăcere cu toate că nu avusese această intenţie şi a simţit înfiorarea ei de răspuns.

– Închide ochii, i-a spus el încet şi s-a întors astfel încît gura lui s-a lipit de tîmpla ei. Relaxează-te! Ascultă muzica şi las-o să te invadeze. Imaginează-ţi că pensula face parte din mîna ta. Este o parte din tine la fel ca şi pielea ta. I-a depărtat picioarele cu piciorul lui. Ţii picioarele depărtate cum îţi arăt eu. Imaginează-ţi că ai centrul de greutate în abdomen.

El şi-a închis ochii cînd a pus-o să ridice braţele mult deasupra capului. O clipă a rămas în poziţia aceea, gustînd plăcerea de a o ţine aşa, ca să-i respire parfumul exotic.

– Jake? Tonul încîntat, înăbuşit şi mai ales sexy al vocii ei – şoapta unui înger căzut – a pătruns prin ceaţa senzuală care îl învăluise. Ai de gînd să-mi arăţi cum e cu tehnica aia?

– Da, iubito. Îşi înfrîna cu greu rîsul. Sigur că-ţi arăt. A deschis ochii. Ţine-ţi braţul întins şi mişcă-ţi doar încheietura mîinii. Acoperi

suprafaţa cu pensula în felul ăsta. Spatele trebuie să rămînă drept. Cînd cobori peria îţi pleci uşor genunchii.

Genunchii i s-au atins mîngîietor de picioarele ei cînd s-au aplecat împreună ca să urmeze coborîrea pensulei pe perete.

– Echilibru şi armonie. Trebuie să fii numai echilibru şi armonie în mişcarea asta. El i-a legănat mîna într-o mişcare graţioasă.

Nila a rămas tăcută. Era teribil de preocupată de simţurile ei tulburate şi şocată de izbucnirea înfrînată de dorinţă. Muzica acţiona ca un afrodisiac răspîndit în jurul lor, pătrunzîndu-i. Nila îi simţea tensiunea musculară, se simţea copleşită. Emoţia şi dorinţa erau imposibil de învins şi au eliminat orice alt gînd cînd s-a trezit antrenată într-un dans intim, senzual.

– Nila! Îi pronunţase numele ca pe o exclamaţie distrugătoare care părea pe de o parte o nevoie disperată şi pe de alta o rugăminte şi ea s-a simţit uluită pentru că simţea aceeaşi disperare ca şi el. Şi-a scuturat uşor capul, găsind că era greu ca acest bărbat puternic şi stăpîn pe sine să poată fi disperat după cineva.

Confuzia şi un fel de prudenţă se amestecau cu dorinţa ei tot mai mare. Pasiunea se aprindea rapid între ei. Mult prea rapid. Ea a început să se gîndească la faptul că nu prea era înţelept să mai rămînă atît de aproape de el.

– Iubito, fac şi eu tot ce pot să-ţi acord timp, i-a spus el, făcînd-o să-şi închipuie că-i putea citi sentimentele ascunse. Îşi dădea seama că el se auto-controla cu un puternic efort de voinţă.

– Ştiu că încă nu înţelegi, a continuat el, dar am nevoie de tine. Am nevoie de tine într-un fel pe care nici măcar nu-l pot explica. Şi-a plecat capul şi şi-a apăsat buzele de gîtul ei.

Nila s-a simţit în mod ciudat captivată de dorinţa lui presantă şi a răspuns prin propria ei reacţie foarte grăitoare. Acesta era bărbatul pe care-l iubea, bărbatul împreună cu care putuse să exploreze capriciile propriei ei sexualităţi. Şi-a închis ochii în vreme ce simţurile ei se îmbibau de încîntare şi excitare şi se înfiora din toate fibrele corpului. Cascada de senzaţii o copleşea, zăpăcind-o şi înnebunind-o.

Excitat peste măsură, Jake îşi simţea inima gata să-i spargă pieptul. Respiraţia lui deveni

greoaie. Şi-a vîrît faţa în părul ei şi i-a şoptit din nou numele. Posesivitatea nedomolită a masculului l-a invadat. O dorea atît de tare!

Dorinţa şi pasiunea vibrau şi în trupul ei, iar el deveni sigur că putea să se bizuie pe dorinţa din ea şi şi-a reînnoit cererea. Dar el era totodată convins că mai rămînea ceva ce ea încă nu era gata să-i ofere.

Tandreţea, dorinţa de a o proteja şi alte sentimente l-au invadat deodată. Aproape că era incapabil să-şi recunoască aceste emoţii şi nici nu se simţea în stare să le analizeze, aşa că a luptat să le ţină sub control. I se părea că-i fuge pămîntul de sub picioare. Cu o încetineală chinuitoare a dat drumul mîinii ei. Făcînd un pas înapoi, şi-a dres glasul.

– Ei, ce părere ai de tehnica mea?

Ea s-a întors. În ochi i se vedea dorinţa şi confuzia. Apoi s-a înroşit, furioasă.

– Nu fi nesuferit! l-a pus pensula în mînă. Ştii al dracului de bine ce gîndesc. Cu tehnica ta pot cel mult să iau foc. E erotică, seducătoare şi... şi... total nepotrivită.

– Dar nostimă, a zis el rînjind. Şi plăcută mai mult decît pot exprima în vorbe. Nu poţi nega că

şi tu ai fost la fel de copleşită ca şi mine.

Ea s-a îmbujorat şi mai tare.

– Ai o aroganţă care depăşeşte limitele. Ce fel de joc e ăsta al tău cu mine, Jake?

Asta l-a enervat. În el s-au trezit în acelaşi timp iritarea, patima, agresivitatea şi dragostea. A stat drept un moment dorindu-şi să redevină calm şi rece.

Vopseaua picura pe haina lui cînd a păşit spre ea şi i-a luat capul între mîini. O clipă mai tîrziu gura lui a acoperit-o pe a ei într-un sărut care i-a uimit pe amîndoi.

– Ăsta nu e joc, a spus el răguşit, privind-o.

Ea s-a desprins de el. Era nervoasă, chiar un pic temătoare, dar ochii ei arătau o hotărîre clară.

– Masa e gata. Te aştept să-ţi pui nişte pantofi şi o cămaşă. Clover şi Angie vor mînca împreună cu noi, aşa că trebuie să redevii tu însuţi, Jake Madison.

El era atent la izbucnirea ei. În ciuda iritării pe care i-o produsese şi a refuzului ei de a lua act de legătura reală dintre ei, în ciuda sentimentelor naturale şi chinuitoare, el îi admira

ieşirea. N-ar fi putut să-şi aleagă un moment mai potrivit pentru a coincide cu crescendo-ul muzical al chitarei care imita elemenele agitate ale unei furtuni. Sunetul vîntului, al ploii şi al tunetului umpleau încăperea.

Dulcea şi micuţa lui Nila îşi scosese ghearele. Jake a zîmbit. N-avea nici o poftă să primească nişte zgîrieturi.

Nila s-a întors acasă simţindu-se mai zguduită decît ar fi dorit să admită. Încă mai simţea gustul gurii lui Jake, încă mai persista în ea pasiunea lui fierbinte. O dată în plus el o atinsese într-un fel care cu greu se putea considera numai fizic. Iar ea îi răspunsese pe loc şi complet.

Prin vene i se scurgeau frustrarea şi mînia. Îşi dorea cu disperare să-i poată spune că îl iubeşte. Dar el n-avea nevoie de dragostea ei. El nu credea în aşa ceva. *Dragostea e pentru puştani,* îi spusese.

Simplul fapt că era conştientă că n-o să fie în stare să-şi păstreze multă vreme secretul în faţa lui a fost suficient ca să-i strice tot restul zilei.

Opt

Jake termină cu zugrăvitul vineri la prînz. Ritmul pe care-l dobîndise viaţa lui în ultimele cîteva zile era plăcut. Îi făcuse o mare bucurie să transforme căsuţa lăsată în voia soartei într-un loc primitor şi drag şi se mira singur de imensa plăcere pe care o avea deprinzîndu-l pe Miles Parker cu arta *aikido*..

Copiii era nişte mici creaturi interesante, şi-a dat el seama în timp ce se spăla. Miles îl fascina

pur şi simplu. Mintea vioaie ca un computer a băiatului înmagazina informaţiile mult mai repede decît şi-ar fi închipuit Jake. Miles nu era chiar atît de lacom de atenţie şi afecţiune pe cît fusese Jake la vîrsta lui. Totuşi, băiatul avea nevoie de o tovărăşie masculină şi de prietenie, şi Jake era încîntat să i le ofere pe amîndouă.

A tras pe el un pulover alb cu negru, apoi a pescuit de sub pat o pereche de pantofi sport şi şi i-a pus. După ce şi-a periat părul pe spate, s-a dus după Nila ca să ia masa.

Ajuns în faţa casei principale, a savurat plăcerea pe care o găsea în stabilitatea şi ordinea din viaţa Nilei. Era uluit de cît de mult aprecia modul de viaţă aşezat şi familial. Era mai mult decît îşi închipuise vreodată. Mulţumită ei, se simţea de parcă ar fi ieşit din haosul lumii şi ar fi ajuns într-un loc plin de pace şi linişte.

Doar trei lucruri îi mai micşorau mulţumirea: coşmarele, înaintarea prea înceată a relaţiei lui cu Nila şi nesiguranţa în privinţa viitorului lui. Nu regreta că nu mai ducea vechea lui viaţă, dar nici nu-i plăcea senzaţia de pierdere care-l cuprindea de cîte ori se întreba ce-o să se întîmple cu el însuşi.

Răbdare, s-a gîndit, pe cînd urca scările de

la uşa din spate. Cu timpul va afla răspuns la toate întrebările.

Le-a găsit pe Angie şi pe Clover în bucătărie. Din nou masa avea să fie o afacere comună, dar lui nu-i păsa. Cele două femei aparţineau prea tare vieţii Nilei şi el considera binevenită orice nouă posibilitate de a se alătura tiparului prestabilit.

A zîmbit şi s-a salutat cu ele.

– Unde e Nila?

– Se ocupă cu magazinul, i-a spus Clover. Ea *munceşte* ca să trăiască, spre deosebire de anumiţi oameni la care nu vreau să mă refer.

Jake a rînjit şi nu i-a luat în seamă ironia. Ştia că o irită faptul că nu reacţionează, dar totodată treaba asta îi aducea din partea ei un fel de respect inciudat.

– Isuse, Clover, ce pălărie urîtă! S-a dus în spatele ei şi a tras de una din penele lungi care-i atîrnau. Ce fel de pasăre este asta cuibărită pe vîrful capului tău?

– Este o pasăre zănatică!

Angie i-a chemat veselă în vreme ce a deschis cuptorul şi a scos de-acolo o pîine învelită în staniol.

– Oh, ce caraghios, ha, ha, ha, a făcut

Clover. Să rîzi de o bătrînă doamnă. A fluturat o lingură de lemn ochindu-l pe Jake. Sînt conştientă de faptul că port cea mai tîmpită pălărie din cîte s-au văzut, dar are o valoare sentimentală. Este...

– Pălăria surorii care a murit, au spus în cor pe un ton dulce Jake şi Angie.

Clover s-a strîmbat la ei. A vîrît lingura de lemn într-un castron imens cu supă de legume făcută în casă.

– Poftiţi şi faceţi haz, a zis amestecînd cu putere în castron. Pălăria mă face să nu uit. Sînt o femeie bătrînă şi pot pune oricîte pălării urîte am poftă. Spală-ţi mîinile, Jake.

El a salutat-o aprobator şi a făcut ce i se spusese.

Cînd s-a apropiat s-o ajute pe Angie să pună masa, ea l-a sărutat pe obraz.

– Ţi-am spus cumva că te ador pentru ceea ce faci pentru fiul meu?

– Ieri numai de două ori, de trei ori pe zi înainte, dar azi niciodată.

Ea a rîs.

– Îţi sînt etern recunoscătoare, i-a spus Angie. Ai devenit un model pentru Miles. Vorbeşte despre tine continuu .

– Nu-i un lucru atît de teribil, a zis Jake simţind un ciudat amestec de plăcere şi stînjeneală. Jucase multe roluri în viaţa lui, dar nu fusese niciodată şi pentru nimeni un model. Îmi place foarte mult să lucrez cu Miles. E un puşti de toată lauda.

Angie i-a oferit încă un zîmbet fermecător.

– Eşti un tip arătos, Jake. Dacă Niia nu te-ar fi priponit, m-aş lipi eu de tine mai ceva ca tapiţeria de un fotoliu.

– Promisiuni, promisiuni, a zis el, convins de adevăratul sens al cochetăriei ei neruşinate şi glumeţe. Niciodată n-am primit de la femeile frumoase mai mult decît simple promisiuni.

În ultimele cîteva zile el învăţase foarte multe despre Angie Parker. De-ar fi fost în stare să vizualizeze aura oamenilor, Jake ar fi pariat că aura ei era un inel roşu şi fierbinte cu un centru albastru şi trist. Ea părea mai integrată în viaţă decît era cu adevărat şi mai deşteaptă decît părea la prima vedere. Totodată devenea un fel de tigroaică atunci cînd fiul sau prietenii ei erau în cauză. Faptul că Angie cocheta cu orice bărbat era doar o parte din stilul ei, la fel ca şi hainele aiurite şi provocatoare pe care obişnuia să le poarte.

El a inspectat cu cea mai mare atenţie hainele cu care era îmbrăcată acum.

– Angie, costumul ăsta te reprezintă în cel mai înalt grad.

Costumul din acea zi era format din pantofi de piele neagră cu tocuri înalte, cu tigheluri albe, o fustă lungă şi veselă din voal alb şi o bluză de mătase neagră acoperită cu un bolero roz aprins. O beretă roz aprins era pusă peste părul ei lucios blond-deschis.

– Dar desigur. Ea a zîmbit ştrengăreşte. Nu-i aşa că sînt isteaţă? De cum am zărit aceste lucruşoare drăguţe, mi-am spus: Angie – vezi, şi eu îmi spun: Angie,,,

– Ei îţi spun „nucă" ce eşti! a zis Clover.

– Eu îmi zic: „Angie, asta eşti tu, fato, mai ceva decît pot spune vorbele."

Clover aşează un castron cu supă pe masă.

– Dacă-ţi vopseşti părul în roşu, o să arăţi exact ca un rocker punk.

– Phiii, ce idee grozavă, mătuşico, iubito! a zis Angie altoindu-i o pupătură pe obraz bătrînei. Grozav ce tare-mi place să fiu după ultimul răcnet al modei.

– Îndrăzneşte! Vopseşte-ţi tot părul purpuriu. Asta o să-mi servească drept o scuză

satisfăcătoare ca să te tai de pe testament. Clover scoase din frigider un vas de ceai cu gheaţă. Eu am bănuit-o întotdeauna pe maică-ta că a adus de la maternitate copilul altuia. Tu nu poţi face parte din familia mea. Eşti prea trăsnită.

– Cine e prea trăsnită? a întrebat Nila, intrînd tocmai în clipa aceea în bucătărie.

– Clover spune că eu. Angie i-a aruncat lui Jake obişnuitul ei zîmbet. Zici că-s trăsnită, Jake?

El a încuviinţat şi a spus solemn:

– Exact ca un ciclon.

Angie a rîs şi şi-a încrucişat braţele în glumă.

Nila le-a privit cu drag pe cele două fiinţe iubite angajate într-o cochetărie zeflemitoare. Era conştientă că Angie o făcea fără nimic serios, ca pe o joacă. Asta era masca sub care prietena ei îşi ascundea inima frîntă după pierderea iubitului ei soţ, un bărbat minunat şi strălucitor care fusese mai bătrîn decît Angie cu douăzeci de ani. Nici Jake nu părea a o lua pe Angie în serios, dar Niia nu se putea stăpîni să nu fie un pic geloasă pe rapiditatea cu care se împrieteniseră cei doi.

– Cum merge zugrăveala? l-a întrebat ea pe

Jake cînd s-au aşezat cu toţii la masă.

– Grozav. Am terminat cu pereţii din dormitor. N-a rămas decît să fac ordine. El şi-a turnat cu polonicul supă în castronaş.

– E multă vreme de cînd trebuia să se facă ceva în căsuţa aia. Clover i-a întins lui Jake franzela franţuzească crocantă. E o jale acolo încă de vremuri.

În timpul mesei, Nila a lăsat conversaţia să se deruleze fără ea, observînd că Jake era mai vorbăreţ chiar decît o gazdă. Era o altă faţetă a lui pe care nu şi-o arăta decît acum, cînd erau toţi patru împreună. Jake putea intra cu o uşurinţă surprinzătoare în rolul unui povestitor desăvîrşit cînd dorea. Să fi fost ăsta Jake cel real? se întreba ea. Sau era doar unul dintre rolurile numeroase la care se pricepea?

Un hohot de rîs a trezit-o şi a realizat că fredonase cu voce tare fără să-şi dea seama. A privit în jur şi a văzut-o pe Angie căscînd gura la orice cuvînt al lui Jake. Clover rîdea atît de zgomotos, încît îi curgeau lacrimi pe obraji.

– Vorbesc serios, spunea Jake. Treburi dintr-astea mi s-au întîmplat mereu în viaţă. Odată, eu şi partenera mea, Rae, ne-am oprit să ne luăm cîte un sandviş. Tocmai muşcam dintr-o

bucată mare de carne cînd am auzit ţipete, urlete şi oameni care fugeau pe afară. Ies, cu gura plină de carne, la timp ca să zăresc o femeie cu un ciocan care alerga după un bărbat. O maşină a poliţiei năvăleşte în stradă cu alarma în funcţiune, dar femeia se repede pe un prag de casă şi maşina poliţiei vine drept spre ea. Următorul lucru pe care-l ştiu e că ea a fugit înspre mine şi Rae.

Eu ţip la ea să se oprească risipind de jur împrejur carne cu pîine, dar ea îşi continuă goana cu ciocanul ridicat de parcă ar fi vrut să mă facă bucăţele.

Eu ţip: „Stai sau trag". Şi îmi ridic mîna rugîndu-mă să nu fie necesar să trag. Dar mă trezesc că în mînă nu era pistolul, ci sandvişul uriaş în poleială.

Clover şi Angie sînt gata să crape de rîs.

– Jake, eşti nemaipomenit, zise Clover, bătîndu-şi obrajii cu mîinile. Nici nu-mi mai amintesc de ultima oară cînd am rîs cu-atîta poftă.

Continuînd să chicotească, Angie s-a ridicat.

– A fost nostim, dar acum trebuie să mă întorc la lucru. Şi-a fluturat unghiile date cu ojă roz-aprins şi s-a îndreptat spre magazin.

Jake şi-a întors capul spre Nila care stătea alături de el. Povestise atîtea pentru a o distra, ca s-o facă să rîdă pentru că îi plăcea cum suna rîsul ei cald şi melodios. Dar nu o auzise rîzînd. De-abia de-i scosese un mic zîmbet cu povestea cu sandvişul uriaş.

– Eşti tare tăcută azi, iubito. S-a întîmplat ceva? a întrebat-o, căutînd pe faţa ei indicii despre ceea ce gîndea sau simţea.

– Nu, nimic. Fluturarea mîinilor i-a însoţit vorbele. Şi-a ridicat o mînă ca să-şi dea deoparte părul de pe faţă. Jake a observat efectul razelor de soare care pătrundeau prin fereastră asupra părului ei castaniu-auriu.

– Numai că mă gîndeam la... Privirea i s-a desprins de pe chipul lui rătăcind prin încăpere, de parcă ar fi încercat să-şi aducă aminte la ce se gîndise. Mă gîndeam să pun în ordine cărţile pentru copii.

– Păi, sper că nu vrei să aranjezi cărţile alea de aruncat pe care le vinzi copiilor, a zis Clover umplîndu-şi paharul gol cu ceai.

Nila s-a încruntat.

– Care cărţi de aruncat?

Clover i-a enumerat cîteva.

– Păi, cărţile astea sînt atît de cerute de copii

încît nu le pot ţine prea mult pe rafturi, a zis Nila. Copiilor le plac pentru că sînt nostime şi amuzante.

– Fac parte din acelaşi gen de poveşti ca şi cele pe care le urmăresc la televizor. Ar fi cazul să păstrezi numai literatura de bună calitate, i-a spus fără drept de apel, Clover.

Nila a privit-o cu înţelegere.

– Mă rog, sînt de acord că nu sînt nişte cărţi clasice, dar nu crezi că lucrul cel mai important e acela că totuşi copiii citesc?

– Cărţile astea sînt nişte deşeuri pentru mintea copiilor, a zis Clover lovindu-şi fruntea cu un deget.

Jake a observat că Nila îşi muşca buza. Înţelegea că nu era de acord cu Clover, dar se îndoia în sine că totuşi era grozav faptul că puştii preferau o asemenea literatură.

– Păi, s-ar putea să ai ceva dreptate, Clover, a zis ea în sfîrşit. O să mă gîndesc la asta.

Clover a încuviinţat cu satisfacţie.

– Sînt convinsă că o să faci ce trebuie. Ai fost întotdeauna o fată simţitoare. S-a uitat cu ochii ei pătrunzători la Jake cînd s-a ridicat. Voiam să spun că eşti simţitoare de destul de multe ori, a adăugat cu ironie.

Lui Jake nu i-a plăcut expresia îngrijorată de pe faţa Nilei. Unde era hotărîrea pe care o arătase cu două zile în urmă? O dată în plus era preocupat de tendinţa ei de a acorda credit părerilor altora la fel de mult sau mult mai mult decît propriilor ei păreri. Dacă-i lăsa pe alţii să-i manipuleze judecata proprie în materie de afaceri, s- ar putea lăsa influenţată şi în privinţa sentimentelor faţă de el.

– Am primit o scrisoare de la mama ta, a continuat Clover ducînd vasele în chiuvetă. A pus şi o fotografie a ei şi a dementului ăluia de Tolly călărind pe măgari la Marele Canion.

– Drăguţ din partea ei, i-a răspuns absentă Niia. S-a ridicat şi a strîns masa. Lasă vaseie, Clover. O să le spăl eu.

Jake a împins scaunul deoparte şi a ajutat-o.

– Emma zice că ar putea veni acasă pentru *Thanksgiving.* Clover s-a întors spre Jake. Întotdeauna de sărbătoarea asta eu dau o masă mare. Dacă plănuieşti să mai zăboveşti pe-aici, consideră-te invitat şi tu.

El a privit-o pe Nila. Părea absentă şi între sprîncene i se ivise o linie – frustrare, îngrijorare sau plictiseală? I-ar fi plăcut să se ducă la ea şi să-i şteargă linia aia. În schimb s-a întors şi a

privit-o drept în ochi pe Clover.

– Plănuiesc să zăbovesc pe-aici multă vreme. O să mor de plăcere să iau masa cu voi de *Thanksgiving*. Mulţumesc pentru invitaţie.

Clover i-a scrutat cu atenţie. După o vreme a dat din cap aprobativ de parcă ar fi fost satisfăcută de ceea ce văzuse.

– O să vedem. L-a lovit uşor pe braţ îndreptîndu-se spre uşa bucătăriei. Înainte de a pleca a strigat: Tunde-te, Jake. Arăţi ca o fată, pentru numele lui Dumnezeu.

El s-a încruntat la împunsătura ei finală. Privind spre Nila, a constatat că ea continua să fie pierdută în propriile gînduri în vreme ce punea în ordine resturile de la masă.

În tăcere a început să cureţe farfuriile şi le-a băgat în maşina de spălat vase. Ce preţ plătea Nila pentru a primi aprobarea altora? se întreba. Dacă el nu părea suficient de respectabil, dacă era prea diferit de ceilalţi ca să fie acceptat de prietenii ei şi de vecini, asta însemna că participă la o luptă pierdută, dorind să devină o parte din viaţa ei?

– Eşti de părere că semăn cu o fată? a întrebat-o hotărît să-şi lămurească îndoielile.

– O fată? a repetat ea privindu-l confuză.

– Clover consideră că părul meu mă face să arăt ca o fată, a zis el. Vreau să aflu ce crezi tu.

Nila s-a îmbujorat amintindu-şi cît de mătăsos căzuse părul lui pe pielea ei cînd făcuseră dragoste. Putea să-şi lase părul pînă la degetele de la picioare şi tot ar fi arătat ca bărbatul cel mai viril de pe pămînt.

Ochii i s-au încruntat cu fulgere negre de furie.

– Dă-mi o foarfecă.

– Jake, eu...

– Foarfeca.

Ea s-a holbat la expresia furioasă de pe faţa lui. Faptul că ea nu-i răspunsese la întrebare nu numai că îl înfuriase, dar îl şi rănise totodată. Ea nu intenţionase aşa ceva.

Între ei s-a lăsat tăcerea. Se părea să el îşi pierduse răbdarea. A început să deschidă sertarele şi să caute pînă a găsit.

– Taie, a zis el venind spre ea cu foarfeca în mînă. Dacă nu semăn suficient a bărbat, dacă nu par destul de respectabil pentru tine, taie!

Ea a apucat foarfeca şi a aruncat-o în chiuvetă.

– La dracu' Jake, asta-i prea de tot. Îmi place cum arăţi. Eu iubesc... Ea şi-a strîns buzele ca să se oprească înainte de a-i spune că-l iubeşte pe el.

Privirea ei s-a topit.

– Cred că ştii şi singur că eşti mai bărbat decît e cazul şi eu n-am pus la îndoială respectabilitatea ta de cînd am aflat că nu eşti un jucător de profesie.

O clipă mai tîrziu ea era lipită de masă cu gura lui peste a ei. Ea şi-a dat seama că încă îi mai rămăsese ceva din furia de adineauri, dar totodată simţea cîtă nevoie avea de ea şi s-a predat. Şi-a încolăcit mîinile în jurul lui. Şi-a strîns trupul de al lui. Îşi dorea să devină o părticică din el.

Nila se simţea total posedată de el. Mîinile lui o mîngîiau îndelung, de pe umeri pînă la încheieturile mîinilor şi înapoi. Simţea că îi arde gura de dorinţa unui sărut fierbinte, apăsat. Nu-şi dorea decît să nu se oprească niciodată.

Cînd el şi-a ridicat capul, ea s-a sprijinit de masă, privindu-l, luptînd să-şi regăsească suflul şi aşteptînd ca inima să i se potolească în piept, împărţită între senzaţiile fizice şi cele

emoţionale.

– iubito! El a ridicat o mînă spre faţa ei. Ce-ai de gînd să faci cu mine?

– Nu ştiu, a şoptit ea. Îşi simţea lacrimile în gît şi în ochi. Mereu m-am gîndit la asta şi n-am putut găsi un răspuns. Tu mă faci să mă simt cu totul altfel decît mă simţeam înainte. E de spaimă, Jake.

– Da, cred că este.

Ea s-a străduit să-l întrebe calmă:

– Ce vrei tu cu adevărat de la mine?

– Acelaşi lucru pe care vreau să ţi-l ofer eu. Tot ceea ce doi oameni pot dori cînd au nevoie unul de celălalt. Loialitate. Încredere reciprocă. O viaţă în doi. Mă gîndesc că ne-am putea căsători.

Panicii i-au luat locul un val de plăcere. Ea l-a privit printre genele umede şi strălucitoare.

– Nu asta ai vrut să spui.

– Ba da. Tu ai răscolit ceva în mine încă de la început. Poate că nu ştiu ce-o să fac cu restul vieţii mele, dar ştiu sigur că vreau să trăiesc împreună cu tine.

Panica a cuprins-o din nou. El voia să se însoare cu ea. Dar el n-o iubea!

Tovărăşie compromiţătoare

– Nu trebuie să-mi dai un răspuns pe loc, i-a zîmbit el timid. De fapt, doresc să nu-mi răspunzi acum pentru că bănuiesc ce-o să spui. Nu-ţi cer decît să-ţi asculţi instinctele. Ai încredere în propria ta judecată în ceea ce mă priveşte pe mine, părul meu, genul de cărţi pentru copii pe care le comanzi.

A sărutat-o repede şi cu mare căldură.

Total confuză, Nila l-a strigat cînd se îndrepta spre uşă. El s-a întors.

– Ce legătură este între părul tău, cărţile pe care le comand şi cealaltă chestiune?

– Gîndeşte-te tu la asta, iubito. A cui părere are mai mare importanţă în faţa ta? A altuia sau propria ta părere?

Ea s-a uitat la el cu ochii rotunjiţi pînă cînd uşa s-a închis în urma lui. Era capabil să-i citească gîndurile ascunse. Pusese degetul exact pe unul dintre punctele ei nevralgice. Cît timp îi va mai trebui ca să ghicească şi profunzimea sentimentelor ei pentru el?

Poate că ştia de pe acum. Poate că de aceea îi spusese că vrea să o ia de soţie.

A-căutat să înlăture cumva barajul emoţiilor care o cotropeau?

Măcar de-ar iubi-o, s-a gîndit cu tristeţe pe cînd se ducea înapoi la magazin.

– Jake a fost teribil de distractiv azi, la masă, i-a spus Angie, aranjînd tot felul de delicatese într-un coş pentru cadouri pe care un proaspăt tată îl comandase pentru soţia lui cu prilejul naşterii celui de-al treilea copil al lor. Aş putea să-i ascult povestirile cît e ziua de lungă. Mai ales cînd mi l-am imaginat agitînd sandvişul ăla spre femeia nebună. Rîsul ei argintiu a umplut magazinul.

– Să zică *merçi* că n-a primit una în cap, a zis Nila terminînd de făcut uriaşa fundă roz cu care se ocupa.

– E un om minunat. Sînt fericită pentru tine. Angie a învelit cu celofan colorat coşul, apoi a luat în mînă un instrument asemănător uscătorului de păr. Jake te iubeşte şi mă roade invidia, a zis mişcînd cu îndemînare instrumentul pe deasupra coşului pentru a face celofanul să adere cît mai strîns.

– Sper să fie aşa, a oftat din greu Nila.

Angie a închis uscătorul şi l-a pus la loc.

– Sigur că-i adevărat. Îl iubeşti, nu-i aşa?

– Da. Nila a pus funda roz deasupra coşului evitînd privirea îngrijorată a prietenei ei.

– Atunci care-i problema?

– Oh, Angie, e-atît de complicat. M-am îndrăgostit de Jake din noaptea în care ne-am întîlnit. Asta mă îngrozeşte de moarte şi din ce în ce mai tare. El nu crede în dragoste!

– Nu crede în dragoste? Expresia ulută, tulburată de pe faţa lui Angie oglindea exact sentimentele Nilei. Nu pricep. Aş fi putut jura că te iubeşte. Este atît de evident cînd te priveşte.

Nila i-a dezvăluit atunci întreaga poveste, din clipa în care s-au întîlnit, ce s-a petrecut între ei, sfîrşind cu propunerea de căsătorie a lui Jake.

– Vezi tu, totul e atît de amestecat. Am ajuns să-l cunosc suficient încît să am încredere în el. Nu mă îndoiesc de faptul că-i pasă de mine şi că are nevoie de mine. Dar nu-mi poate oferi dragostea lui. Şi eu tocmai asta vreau de la el.

O lacrimă i-a alunecat pe obraji. Ea a şters-o supărată cu dosul mîinii.

– E de ajuns ca el să mă atingă şi aşta mă face imediat să-l doresc. Mă înspăimîntă faptul că cineva poate avea o putere atît de mare asupra voinţei mele. Am vrut să fac o căsătorie fără iubire cu Frank. Dar cu Jake nu pot. Pur şi simplu nu pot. Şi nici nu-l pot face să simtă ceva ce nu simte. Nu ştiu nici măcar ce vede el în mine, mi- e frică şi să-l las să afle că îl iubesc.

– Poate că lui îi e frică să se îndrăgostească de tine, îi e teamă de dragostea lui. Te-ai gîndit vreodată la asta? a întrebat-o Angie aşezîndu-se într-un fotoliu în micul spaţiu care rămăsese în magazin.

– Imposibil, a zis Nila. Jake nu ştie ce-i aceea frică.

– Nu e imposibil. Angie şi-a luat port-ţigaretul şi o brichetă. Noi, creaturile umane, sîntem fiinţe perverse. Ne dorim intimitate şi iubire, dar ne speriem de ele. A zîmbit tristă şi şi-a aprins o ţigară.

– Dar asta nu-l sperie pe Jake şi nici pe tine. Mi-aş dori să semăn mai mult cu tine. Tu nu ai niciodată probleme cu bărbaţii.

– Ba nu sînt nici eu scutită de problemele cu bărbaţii, i-a spus cu răceală Angie. Şi eu mă tem

la fel de tare ca tine cînd e vorba de bărbaţi. A scos fumul afară din piept cu un geamăt. Eu ştiu pe pielea mea ce înseamnă o iubire dintre cele mai năpraznice şi care mi-a fost luată.

Compasiunea i-a umplut inima Nilei.

– Iartă-mă Angie. Încă îi mai simţi lipsa lui Jon, nu-i aşa?

– Nu trece nici măcar o zi fără să-i simt lipsa. Ştiu că lumea m- a considerat nebună pentru că m-am măritat cu el. Nu era nici prea chipeş, nici bogat. Jon era timid, gentil, dulce şi gînditor. L-am adorat pentru că a reuşit să intuiască în mine omul care eram cu adevărat dincolo de aparenţe. El m-a iubit în ciuda defectelor mele. În ochii mei, el era desăvîrşit. Dragostea noastră a fost ceva atît de special. A făcut o pauză ca să-şi stingă ţigara. Mă tem că niciodată n-o să mai am parte de o asemenea dragoste.

Angie ciipi des din pricina lacrimilor şi o luă pe Nila de mînă.

– Am senzaţia că sîntem surori. Vreau pentru tine ceea ce poate fi mai bun. Îţi doresc acel fel de iubire de care am avut eu parte cu Jon. Trebuie să lupţi pentru fericirea ta. Nu lăsa ca ideile preconcepute să-i poruncească inimii tale.

Îşi ţinură strîns mîinile, simţindu-se mai aproape una de alta decît oricînd, gata să facă faţă necazurilor şi spaimelor.

Restul săptămînii a zburat repede. Jake n-a mai făcut nici o referire la căsătorie. Şi-a înfrînat sentimentele în dorinţa de a-i oferi Nilei spaţiul şi libertatea de care avea nevoie ca să ajungă la o concluzie în privinţa lui şi a propriilor ei sentimente.

În fiecare zi el a trebăluit în căsuţă pînă la ora cînd sosea Miles de la şcoală pentru lecţiile de *aikido*. Jake se simţea răsplătit cu puţinele zîmbete ale băieţelului şi cu sunetul rîsului lui. Şi Jake a priceput că poate nu era cu adevărat necesar să încerce să salveze întreaga lume ca să se poată bucura de pacea lăuntrică. Micul efort de a-l învăţa pe Miles *aikido*, faptul că-i oferea ceva din preceptele de demult ale lui Vic, că-l ajuta pe băieţel să se simtă bine cu sine însuşi, toate acestea îi cereau aceeaşi seninătate.

Tovărăşie compromiţătoare

În fiecare zi şi noapte Jake a petrecut cu Nila doar timpul pe care ea dorea să i-l acorde. Îşi beau cafeaua împreună în fiecare dimineaţă înainte de deschiderea magazinului şi luau prînzul tot împreună. Miercuri seara el a scos-o în oraş pentru cină şi ca să vadă un film la teatrul local. În seara următoare, după ce ea a închis magazinul, au rămas în capătul verandei şi au privit apusul soarelui. Nici unul dintre ei n-a scos o vorbă cînd soarele şi-a înfăptuit miracolul pe cer. Jake a considerat momentul acela unul dintre cele mai minunate lucruri din întreaga lui viaţă.

Vineri noaptea el i-a vorbit despre posibilitatea de a-i da şi ei lecţii de *aikido*. Cînd i-a arătat o serie de mişcări încete şi pline de graţie, ea a părut la fel de fascinată precum fusese şi Miles. Nila i-a ascultat cu atenţie explicaţiile asupra conceptului mistic de *„Ki"*, dar şi-a arătat deschis scepticismul în faţa noţiunii şi a ideii că o putere cosmică universală putea produce controlul mental, fizic şi spiritual.

El a continuat să-i spună că echilibrul necesar pentru *aikido* era acelaşi ca şi echilibrul necesar pentru orice viaţă.

– De prea multă vreme viaţa mea e lipsită de echilibru, a zis el. Acum mi-l găsesc din nou, lîngă tine.

Lecţia a luat sfîrşit cînd ea l-a sărutat atît de dulce încît inima a început să-i bată nebuneşte în piept.

Jake ar fi fost mulţumit să mai lenevească aşa cum se aflau dacă nu s-ar fi temut de coşmar.

Noaptea demonul era mai puternic. A reuşit totuşi să doarmă şi- atît. Uneori se gîndea că ar fi putut scăpa complet de coşmar prin muncă fizică, arte marţiale şi hotărîrea de a cîştiga trupul şi sufletul Nilei.

Nu ştia cît va mai rezista să-şi petreacă nopţile, fără ea.

Sîmbătă seara Nila tocmai terminase cu îmbrăcatul înaintea întîlnirii cu Jake cînd s-a auzit soneria de la uşă. S-a privit în oglindă şi i s-a părut că fusta ei strîmtă, neagră, bluza de

mătase albă şi jacheta lungă de catifea neagră erau potrivite cu o seară la club, pentru cină şi dans.

A auzit din nou soneria şi s-a grăbit jos pe scări. O amuza, fără să mărturisească, faptul că Jake cutreiera prin casa ei în deplină libertate, dar noaptea aştepta întotdeauna să fie invitat înăuntru. Nici măcar o singură dată nu se folosise de cheia pe care i-o încredinţase. Bărbatul ăsta era un adevărat paradox.

– Ai venit cam devreme... a început ea să spună deschizînd uşa. Zîmbetul i-a dispărut şi n-a mai spus nimic din ceea ce intenţionase cînd l-a văzut pe vizitatorul ei.

– Bună seara, Nila, i-a spus fostul ei logodnic. Îmi cer scuze că năvălesc la tine neanunţat. Trebuie să vorbesc cu tine şi m-am gîndit că telefonul nu era potrivit pentru ceea ce am să-ţi spun. Pot să intru?

Ea şi-a umezit cu limba buzele uscate.

– Păi, cred că poţi. Dar numai pentru un minut sau două. Am nişte treburi în seara asta.

– Mulţumesc. Apropo, să ştii că arăţi splendid. El a sărutat aerul lîngă tîmpla ei trecînd pe lîngă ea.

Nila a închis uşa. De ce-o fi venit să o vadă? Şi cum de nu observase niciodată pînă atunci că obişnuia să sărute în vînt?

L-a condus în sufragerie şi s-a aşezat imediat pe sofa, ştiind că simţul lui de curtoazie i-ar fi poruncit să rămînă în picioare cîtă vreme ea nu s-ar fi aşezat.

– Şi ce anume ai să-mi spui, Frank?

– E greu pentru mine, a zis el continuînd să stea în mijlocul camerei. Mă simt ca-n lad. Nu vreau să crezi că, hmmm...

Se bîlbîia, s-a gîndit Nila. Foarte rar i se întîmpla asta. Frank fusese întotdeauna exact în vorbe, maniere, îmbrăcăminte, tot atît de exact ca şi perfecţiunea dungii lui de la pantaloni.

– ...hmmm, chiar în după-amiaza asta am venit acasă. Adevărul e că-mi făcusem un plan cu ceea ce voiam să-ţi spun, dar acum totul pare greşit, aşa că sper că o să ai răbdare cu mine pînă o să-mi găsesc cuvintele potrivite.

Încurcată şi uşor iritată, Nila s-a sprijinit mai bine de spătar şi a aşteptat.

Frank şi-a pus mîinile la spate. Cufundat în gînduri, rătăcea cu privirea pe carpeta orientală.

Nila îl privea şi număra în gînd. El făcu cinci

paşi într-o parte, se întoarse şi făcu alţi cinci paşi în direcţia opusă. Clar, precizia lui fusese unul din lucrurile care o atrăseseră în primul rînd la Frank. Asta şi respectabilitatea comportamentului lui lipsit de surprize.

Sigur, asta nu era doar o aparenţă. El nu era atractiv la modul irezistibil, dar era plăcut în mod cît se poate de moderat. Arăta mai în vîrstă decît cei treizeci şi doi de ani pe care-i avea, cu părul lui „sare şi piper", începînd deja să chelească în creştetul capului. Mai avea şi nişte ochi simpatici de culoare gri şi un zîmbet încrezător.

– Frank, dacă o să continui tot aşa, o să faci în carpetă o gaură cu privirea ta, i-a spus ea neîncercînd să-şi ascundă iritarea. Nu-ţi mai face probleme cu felul în care vrei să-mi spui orice doreşti. E suficient dacă vorbeşti.

El s-a oprit şi i-a zîmbit.

– Eşti atît de dulce şi de înţelegătoare. Sinceritatea din vocea lui a făcut-o să chicotească. Încă nu-l înregistrase plictiseala în ceea ce-l privea.

– Tu ai ştiut întotdeauna să mă faci să mă simt în largul meu. Ăsta-i unul dintre lucrurile care îmi plac teribil la tine.

Ea s-a uitat urît la Frank.

– Nu-mi dădusem seama ce bijuterie eşti pînă cînd... hmmm, să vezi... S-a aşezat pe sofa lîngă ea. Am venit să-ţi cer iertare pentru că am fost atît de idiot.

Pe Nila a cuprins-o teama. Nu-i făcea nici o plăcere felul în care se derula discuţia.

– Lasă, ştiu că dragostea îi poate face pe oameni să acţioneze nebuneşte. Ştia, pentru că ea însăşi făcuse atîtea nebunii!

– Dar n-a fost dragoste, Nila. A scuturat tare din cap. A fost doar un fel de criză de vîrstă, aşa cred. Şi-a îndreptat umerii. Dar acum gata, episodul s-a închis.

Ea l-a privit repede, neîncrezătoare, întrebîndu-se ce avea să mai urmeze.

– Îmi pare rău că trebuie să-mi spui asta.

– Atît de dulce, a murmurat el, trist. Am ştiut că o să înţelegi. Cînd Tina şi cu mine am realizat că mariajul nostru era o mezalianţă groaznică, ne-am despărţit. Tina este o fată drăguţă şi o secretară bună, dar...

– Oh, cerule! a exclamat Nila. Doar nu vrei să-mi spui că ai părăsit-o pe sărmana femeie la cascada Niagara?

Frank a privit-o jignit.

– Sigur că nu. Am dus-o la avion în direcţia Reno. Ea se va ocupa acolo cu procedurile pentru divorţ. Omul trebuie să-şi plătească greşelile. Dar sper că tu n-o să mă faci să plătesc totul prea scump. A întins braţul înspre ea.

Nila s-a tras mai departe de el, aşezîndu-se pe marginea canapelei.

– Nu am să-ţi fac nici un reproş, Frank. Îmi pare rău că lucrurile n-au mers aşa cum ţi-ai dorit tu, dar...

El i-a căzut la picioare.

– Eşti un înger!

Spre uimirea ei, el a rămas într-un genunchi în faţa ei şi i-a luat mîinile în mîinile lui.

– Frank, ţi-ai pierdut minţile? Ce vrei să faci?

– Să te rog să mă primeşti înapoi. El i-a ridicat mîinile şi i le-a sărutat. Nu am ştiut ce om minunat am avut pînă nu m-am lipsit de tine. Noi sîntem teribil de potriviţi, tu şi cu mine. Sînt sigur că o putem porni din nou din punctul în care ne-am oprit.

– Tot ce poate Nila să pornească, s-a auzit o voce joasă, ameninţătoare, este să strîngă

bucăţelele care or să rămînă din tine. În afară de cazul cînd ai cu adevărat o mare dorinţă de a muri, te sfătuiesc să-ţi iei labele de pe femeia mea.

Nouă

O linişte tulburătoare a urmat ameninţării.

Nila şi-a mutat privirea înspre Jake. Stătea pe prag, arătînd mai viu decît viaţa, un semi-zeu înfuriat, înălţat deasupra tristei condiţii umane prin puterea şi furia lui. Rubinul din urechea lui părea roşu ca sîngele în lumina aceea. Stînd acolo, în costumul lui întunecat, părea să fi fost sculptat în granit. Avea cea mai îngheţată expresie, cea mai periculoasă pe care o putuse

vedea vreodată pe un chip omenesc.

Privirea sălbatică a lui Frank se muta de la Jake la Nila şi înapoi. Strînsoarea lui devenea mai puternică asupra mîinilor ei.

De ce tocmai acum se ivise Jake din nou neinvitat? se întreba Nila supărată. Apoi s-a zăpăcit total în faţa ostilităţii celor doi bărbaţi. A încercat să-şi elibereze mîinile, dar Frank a ţinut-o mai strîns.

El a fost şi primul care şi-a recăpătat cumpătul.

– Nu ştiu cine eşti, domnule, dar m-ai enervat teribil afirmînd că logodnica mea este femeia dumitale. Ieşi afară de-aici sau chem poliţia.

Nila a tras cu greu o gură de aer pentru a vorbi.

– Oh, Dumnezeule! Iar poliţia! În fine, a reuşit să-şi elibereze mîinile.

– Îl cunoşti pe băiatul ăsta, Nila? a întrebat-o Frank rămas încă într-un genunchi în faţa ei.

– Da, este Jake Madison. El este... oaspetele meu. Jake, acesta e Frank Tate. Are obiceiul să fie logodnicul meu.

Cei doi bărbaţi s-au privit cu o duşmănie deloc ascunsă.

– Eu sînt iubitul ei, a pronunţat Jake pe

acelaşi ton ameninţător de la început.

– Ce? Frank s-a ridicat în picioare.

Nila a simţit că i se ridică sîngele în cap. L-a privit în tăcere pe Jake.

– Te-ai culcat cu cretinul ăsta? a întrebat-o Frank.

Ea nu l-a băgat în seamă şi a sărit în picioare. Şi-a strîns pumnii şi a făcut cîţiva paşi înspre Jake, apoi s-a oprit.

– O noapte în pat n-a făcut din tine iubitul meu.

– Pe dracu' n-a făcut! a mormăit el.

Frank a strigat cu indignare:

– Cu mine nu te-ai culcat niciodată şi doar eram logodiţi.

– Taci, Frank. Ea îl privea în continuare furioasă pe Jake plimbîndu-se prin încăpere.

Privirea lui Jake s-a fixat asupra bărbatului din spatele ei.

– Nila mi s-a oferit singură. Ea ştie că-mi aparţine. Acum e doar puţin tulburată uitînd înţelegerea dintre noi. Dumneata ai doar un minut ca să ieşi din casa şi din viaţa ei.

– Ea nu-ţi aparţine, a zis Frank. Am fost aici înaintea ta şi o să rămîn aici încă multă vreme după ce o să fii plecat, prietene. Tu trebuie să

pleci, altfel mă văd obligat să-ţi fac nasul terci.

– Treizeci de secunde. Jake rămăsese la fel de nemişcat ca o stîncă.

Palidă, Nila a păşit între cei doi bărbaţi.

– Încetaţi să mai vorbiţi despre mine de parcă nici n-aş fi aici. Jake, du-te în bucătărie şi aşteaptă-mă. Vom lămuri totul şi apoi vom vorbi noi doi.

A fost total uluită cînd s-a trezit că Jake pur şi simplu a ridicat-o prin aer şi a aşezat-o în spatele lui.

– Asta trebuie să se întîmple! Frank şi-a suflecat mînecile deasupra coatelor. N-aveam chef să devin violent, dar singur ai vrut-o.

Alarmată cît se poate de serios, Nila i-a spus repede:

– Nu încerca să-l loveşti, Frank! Este expert în arte marţiale. O să mături podeaua cu tine.

A sărit din nou între ei.

– Sînt sătulă de toate astea. N-o să tolerez o purtare atît de copilărească.

Aruncîndu-i lui Jake o privire încruntată, a mai zis:

– Tu nu înţelegi ce se petrece aici. Nu are nimic de-a face cu tine.

– Orice faci tu are de-a face cu mine. Tu îmi

aparţii.

– Nu încetează deloc să tot facă afirmaţia asta, a zis Frank confuz şi puţin şovăitor. Nila, spune-i să nu mai zică aşa!

– Taci, Frank, au zis amîndoi deodată.

– Vino-ţi în fire, Jake. Ea l-a lovit în piept cu degetul arătător. După cîte s-ar părea, ai de gînd să-l loveşti pe omul ăsta şi în cazul că se întîmplă aşa, află că n-o să mai vorbesc cu tine cît timp voi trăi.

Ea l-a ocolit ca să ajungă pînă în faţa fostului ei logodnic. Ochii i s-au umplut de indignare.

– Logodna noastră a luat sfîrşit cînd tu ai fugit cu Tina. Dar n-are importanţă cum sau de ce s-a terminat logodna noastră. A fost cel mai bun lucru pentru amîndoi. Mai bine nu era nimic de la bun început. Nu te iubesc, Frank. Niciodată nu te-am iubit. Îmi pare rău.

Frank se muta, încurcat, de pe un picior pe altul.

Nila şi-a îndulcit tonul.

– Fii cinstit cu tine însuţi. Eşti perfect conştient că nici tu nu m-ai iubit pe mine niciodată. Am fost doar prieteni o bună bucată de vreme. I-a zîmbit. Eram doar doi oameni singuratici, obosiţi de a tot trăi singuri într-o lume de cupluri

căsătorite. Ne-am logodit pentru că simţeam nevoia de a fi cu cineva şi ne simţeam bine împreună. Asta a fost tot.

Frank a privit-o gînditor.

– Prietenia poate fi o bază bună pentru căsătorie. Puteam avea c viaţă plăcută împreună.

– Nu! Vocea lui Jake a părut că taie încăperea precum o lamă de oţel.

Nila i-a aruncat peste umăr o privire ameninţătoare.

– Sînt în stare să-mi susţin singură cauza. Ea şi-a vîrît unghiile în palmă pentru a se putea controla mai bine în vreme ce continua să i se adreseze lui Frank. Am crezut că o căsătorie bazată pe prietenie o să fie potrivită pentru mine, dar am descoperit că nu e. Am nevoie de mai mult de atît. S-ar părea că asta e adevărat şi în ceea ce te priveşte pe tine, altfel nu te-ai fi însurat cu Tina.

Ea l-a atins matern pe braţ.

– Acum du-te acasă. Sun-o la Reno şi încearcă să descurci lucrurile cu ea. Poate că voi doi v-aţi răcit deodată pentru că totul s-a întîmplat un pic cam repede.

Frank a privit-o lung, iar ochii au început să i

se lumineze de speranţă.

– Crezi cu adevărat că Tina ar putea să-mi mai acorde o şansă?

– N-ai de unde să ştii pînă n-o întrebi. Du-te acasă. Îţi doresc toate cele bune.

Frank şi-a coborît mînecile înapoi pînă la încheieturile mîinilor. Aruncînd priviri bănuitoare înspre Jake, s-a îndreptat spre uşă, acolo s-a oprit şi s-a întors.

– Pariez că ai dreptate cînd zici că prietenia nu este suficientă. Poate că şi eu am ştiut asta întotdeauna. A zîmbit. În caz de nevoie, consideră că ai în mine un prieten.

– N-o să aibă nevoie de tine, i-a spus Jake fără să-şi desprindă ochii de la Nila.

Nila a oftat. Începuse s-o doară capul.

Imediat ce a plecat Frank, între ei s-a instalat o stare de tensiune. Au auzit uşa din faţă deschizîndu-se, apoi închizîndu-se.

Ea vorbi prima pe un ton îngheţat.

– Să nu mă mai umileşti niciodată în felul ăsta.

– Nila...

– Ascultă-mă! a strigat ea, dîndu-se într-o parte cînd el a încercat s-o atingă. S-a îndreptat spre maşina de gătit.

– Am o durere de cap mare cît Texas-ul!

Ea l-a privit frecîndu-şi gîtul încordat. Faţa lui se îmblînzise pentru prima oară de cînd intrase în cameră şi a făcut un pas în direcţia ei.

– Opreşte-te acolo! i-a ordonat ea. Spre surprinderea ei, a ascultat-o. M-ai scos din sărite. Tu n-ai nici un drept să maltratezi un musafir în casa mea. N-ai nici un drept să te comporţi precum omul cavernelor atunci cînd habar n-ai despre ce este vorba. Ce-i cu tine? De ce-ai făcut tîmpenia asta?

Ochii lui Jake au devenit mai aprinşi. Şi-a vîrît mîinile în buzunarele pantalonilor de parcă ar fi considerat brusc că e nevoie să şi le oprească într-un fel.

– Faptul că eu aş fi scos din sărite n-ar descrie exact starea mea. Gura i s-a strîmbat cu tristeţe. Ţi-am respectat dorinţa de a păstra relaţia noastră la nivel platonic pînă cînd o să vrei să fie altfel. Am făcut orice am putut ca să te cunosc, dar nu pot fluiera uvertura lui *Wilhelm Tell* cînd mărul se află pe capul meu. O s-o fac şi pe asta, numai dacă o să fie cazul. A răsuflat greu. Deci ce am găsit eu cînd am ajuns aici în seara asta? Un alt bărbat stînd în genunchi,

ţinîndu-te de mîini, sărutîndu-ţi-le. Voi, amîndoi, eraţi atît de preocupaţi unul de altul, încît tu nici măcar nu mă auziseşi ciocănind la uşă. Cum ai putut să-l laşi să facă asta cîtă vreme ştiai că îmi aparţii mie?

Cele spuse de Jake au înfuriat-o din nou.

– La dracu', Jake, eu nu-ţi aparţin. Eu nu sînt o carte. Nu sînt o piesă de mobilier. Nu sînt un obiect pe care-l poţi stăpîni. Nu poţi cîştiga o femeie de parcă ar fi premiul de la o loterie. Eu te iubesc, dar e sigur ca iadul însuşi că nu-ţi aparţin!

De cum scoase pe gură afirmaţia ultimă, Nila îşi închise strîns ochii. Nu s-ar fi putut simţi mai oripilată nici dacă şi-ar fi tăiat gîtlejul cu un cuţit ruginit.

A auzit respiraţia accelerată a lui Jake, apoi o mişcare. A presupus că el căuta un scaun. Ce putea însemna cînd un bărbat avea nevoie să se aşeze după ce o femeie îi declarase iubirea? Nimic bun, se temea ea.

– N-aş fi vrut să spun asta, a murmurat ea şi a deschis ochii.

El stătea pe un scaun şi arăta ca o fiinţă zdrobită. De parcă ar fi fost izbit drept în ochi.

Pentru întîia oară de cînd se întîlniseră, el părea că nu ştie ce să spună sau ce să facă. În fine, el a întrebat-o încet:

– Este chiar aşa cum ai spus tu?

Ea a zîmbit slab.

– Da, e cum am spus, şi da, cu adevărat ,aş fi preferat să nu spun asta.

El şi-a frecat faţa cu mîna.

– Asta schimbă totul. Vocea îi suna atît de stins, încît ea a realizat că el vorbea doar pentru sine, nu cu ea.

– Asta nu schimbă nimic.

– Stai jos, iubito. A zîmbit. Trebuie să vorbim despre asta.

Ea a scuturat din cap.

– Nu în seara asta. Am capul făcut zob. Nu pot face faţă la mai mult decît s-a petrecut deja. Te rog, pleacă, nu pot ieşi în oraş cu tine acum.

Ea a traversat încăperea şi a mers spre uşă, străduindu-se să nu se clatine pe picioare pentru că se simţea slăbită şi zguduită. Zgomotul tocurilor pe podeaua de lemn spărgea liniştea holului. El a urmat-o cînd ea ajunsese la scări.

Ea a luptat cu dorinţa de a o lua la fugă. În

loc de asta s-a oprit pe a patra treaptă, sprijinindu-se de balustradă. Cînd l-a auzit pe Jake apropiindu-se, s-a întors cu o privire plină de reproş.

– Ce mai vrei acum, Jake? a spus mai mult ca un geamăt.

El a rămas în josul scării privind-o cu seriozitate. Oare ce-l făcea s-o privească atît de ciudat? se întrebă.

– Mai spune o dată, a zis el. Ştii tu ce, ceea ce simţi în legătură ... cu mine.

Ea a clipit uimită de cererea lui formulată cu atîta umilinţă.

– Te iubesc.

– Am ştiut că noi doi ne aparţinem încă din prima clipă cînd te-am zărit.

Jake a privit-o cu o dorinţă atît de mare şi cu atîta dor, încît era mai mult decît putea ea îndura.

Nila a închis ochii.

– Pleacă acum, te rog. Am nevoie să rămîn singură.

– Noapte bună, iubito.

Ea i-a ascultat paşii, rămînînd jos, în hol. Cînd a deschis ochii, el plecase.

Theresa Gladden

Nila se trezi dintr-un vis urît în care Jake se transformase în nisip de îndată ce ea îi spusese că-l iubeşte. Nisipul fusese rapid măturat de o furtună cu ploaie.

Ploaie, o ploaie în şiroaie. Nu, asta era o tîmpenie. S-a sprijinit într-un cot. Dezorientată şi încă nu de tot trează, şi-a dat seama că afară ploua. Ploaia scotea un sunet dogit bătînd pe acoperiş, dar tropăiala venea din josul scărilor.

A privit la ceasul digital de pe măsuţa aflată lîngă pat. Cine putea bubui la uşa din dosul casei la ora două noaptea?

S-a sculat, şi-a pus un halat şi a coborît.

A aprins lumina mare din bucătărie, apoi lumina de deasupra uşii.

– Cine e acolo? a întrebat tare, pe un ton enevat.

S-a simţit uşurată cînd Jake i-a răspuns că el era. A descuiat uşa şi l-a primit înăuntru.

El a rămas în uşă ud şi tremurînd, îmbrăcat doar cu o pereche de blugi. Fără cămaşă sau

jachetă.

– Oh, Jake! L-a luat de braţul gol. Pielea lui era teribil de rece. Intră! L-a tras în cameră şi a închis uşa în ciuda curentului iute de aer.

Se alarmase de starea în care se afla Jake. Era groaznic de palid şi părea rătăcit. Pieptul i se ridica de parcă nu reuşea să respire. Şi ochii lui... Ea a început să tremure. Ochii lui erau negri şi parcă suferea o tortură.

Se întîmplase ceva rău.

– Eşti bolnav? Privirea ei îngrijorată îl analiza amănunţit. I-a pus mîna pe frunte, l-a mîngîiat pe obraz.

– Nu pot dormi, a mormăit el.

– Aşteaptă aici. Aduc nişte prosoape şi o pătură.

El a apucat-o uşor de mînă şi a fixat-o cu o privire intensă şi plină de teamă.

– Nila.

– Ce este, Jake? Privirea lui neliniştită nu-i plăcea cîtuşi de puţin. Ce nu merge?

Mîna lui a căzut de pe braţul Nilei. Ochii păreau să-i iasă din orbite.

– Nu pot dormi. Vorbea pe un ton jos amestecat cu spaimă şi disperare. Am nevoie de

tine. Nu mai pot dormi fără tine. Am nevoie să dormi alături de mine. *Te rog.*

Ea s-a simţit invadată de un vîrtej de emoţii. Ceva nu era în regulă, şi orice ar fi fost, faptul acesta îl măcina teribil.

– Perfect, Jake, dar înainte de asta trebuie să te şterg şi să te încălzeşti. Hai cu mine.

Ea l-a dus la baia de jos. Acolo l-a ajutat să-şi scoată blugii şi l-a băgat sub duşul fierbinte.

După cîteva minute i-a înfăşurat o pătură în jurul umerilor lui şi l-a luat din nou în bucătărie. El s-a aruncat într-un fotoliu de lîngă masă în vreme ce ea punea apă pentru ceai.

Nu se putea opri să nu-l privească îngrijorată, în vreme ce trebăluia prin bufet. Îi mai revenise culoarea din obraji, dar privirea îi rămăsese angoasată aproape ca la început.

– Ia asta, i-a spus întinzîndu-i un pahar cu apă şi nişte tablete.

El s-a încruntat.

– Ce sînt astea? N-am nevoie.

– Ai încredere în mine. Nu e decît vitamina C cu aspirină. Nu vreau să te îmbolnăveşti.

– Bine. Jake a înghiţit pilulele cu o gură de

apă.

– De ce nu ai folosit cheia pe care ţi-am dat-o în loc să stai afară, în ploaia rece? l-a întrebat ea luîndu-şi un scaun.

– N-am vrut să-ţi trădez încrederea. El şi-a plecat capul. Părul i-a alunecat în ochi şi el l-a dat pe spate cu degetele.

– Ăsta-i cel mai prostesc lucru pe care l-am auzit vreodată de la tine. Preferam de o mie de ori să foloseşti cheia decît să faci o pneumonie. S-a ridicat ca să facă ceaiul.

– Ce nu merge, Jake? l-a întrebat întorcîndu-se la masă cu două căni. De ce nu poţi dormi?

– Am coşmare. A tras aerul adînc şi cu greutate şi-a pus ambele mîini în jurul căniii fierbinţi.

Nila s-a gîndit la visul care o trezise pe ea. Jake transformat în nisip şi măturat de ploaie.

– Povesteşte-mi, i-a zis ea încet.

Jake a simţit cum se ridică întunecarea din el. Inima îi bătea nebuneşte. Întunericul din el îl dusese de la căsuţă, prin ploaie, pînă la singura persoană care, nădăjduia, ar fi putut izgoni coşmarul din el.

A fixat-o cu privirea pe Nila. Părea a fi puritatea personificată în halatul alb, vaporos. Dedesubt i se zărea şi cămaşa albă de noapte. Se mai vedea şi dantela cu bobiţe roz de satin care borda cămaşa la gît, la poale şi la mîneci.

Atît de drăguţă şi de curată! El voia să n-o atingă niciodată treburile acelea întunecate.

Dar *el era* întunericul.

Şi de-ar fi stat alături de ea o mie de ani întunericul ar fi fost mereu prezent, în aşteptare, pentru că în mod ciudat, lui îi era teamă să-l părăsească.

Şi-a închis ochii.

– Credeam că n-a fost decît un coşmar. Dar n-a fost doar atît. Mă tem că e mai mult.

– Tu te temi? De ce, pariez că şi gloanţele te-ar evita. Ţie nu ţi-e frică niciodată. Vocea ei era clară şi îl tachina.

El a deschis ochii. Zîmbetul ei blînd îi încălzea sufletul.

– Oamenii care-şi arată frica sînt ţinte uşoare. Eu cunosc frica, dar mă pricep să n-o arăt. O să-ţi povestesc de îndată o istorie despre faptul de a simţi frica. Fii gata să rămîi fără iluziile tale în privinţa supermanului care crezi tu că aş fi.

Ea şi-a sprijinit mîinile de el de parcă ar fi dorit să-l asigure că nimic din ceea ce-ar fi putut spune nu i-ar fi schimbat părerea asupra lui, a puterii şi curajului lui.

– Cred că totul a început cu Vic, tatăl meu adoptiv. Şi-a împletit degetele cu degetele ei. Vic nu era prea tînăr cînd ne-am întîlnit. Soţia lui – cea mai mare iubire a vieţii lui, cum considera el – murise de mulţi ani şi nu avuseseră copii. Vic era un om bun. Disciplinat, dar blînd. Puternic, dar amabil. Trăia modest din lecţiile de arte marţiale şi era mulţumit că făcea ceva în viaţă. Vic mi-a insuflat dragostea lui de dreptate. El a fost prima persoană care a crezut în mine, a crezut că pot face ceva deosebit în viaţă.

– Mi-ar fi plăcut să-l cunosc.

Jake a zîmbit uşor şi şi-a închis ochii din nou.

– Vic a fost ucis. Nila a început să respire sacadat. Da, a încercat să oprească un puşti de şaisprezece ani care necăjea o femeie bătrînă. Băiatul avea un cuţit şi era puternic drogat. Zbura mult prea sus ca să simtă chiar şi durerea. Mi s-a povestit că a fost nevoie de patru bărbaţi ca să-l poată dovedi.

Theresa Gladden

Eram la colegiu pe vremea aceea şi studiam dreptul criminal, dorind să devin avocat. Am simţit că înnebunesc cînd mi s-a povestit ce se întîmplase. Prima reacţie a fost să-l urăsc pe puştiul acela. Apoi am urît drogurile care transformaseră un adolescent într-un ucigaş. Şi i-am urît pe oamenii care vînduseră otrava adolescenţilor.

El a rămas tăcut cu ochii pierduţi în gol.

Nila suferea pentru el. Aveau într-adevăr mai multe lucruri în comun decît la prima vedere. Ea însă şi acum resimţea durerea de a fi fost abandonată de tatăl ei. El încă suferea de furia morţii violente şi lipsite de sens a tatălui lui.

Ea i-a strîns mîna ca să-l asigure de prezenţa ei acolo. Şi-a aşteptat, temîndu-se, să vadă ce avea să urmeze.

Ploaia în rafale bătea puternic în geamurile ferestrelor şi se scurgea cu zgomot prin streşinile de la uşa din dosul casei. Ploaia curăţa pămîntul. Nila se ruga să se ducă împreună cu ploaia şi tot ceea ce îl obseda pe Jake.

Cînd el a vorbit din nou, avea o voce ciudat de impersonală.

Tovărăşie compromiţătoare

– După ce am terminat şcoala, am fost recrutat de D.E.A. Şi-a deschis ochii şi privirile li s-au întîlnit. M-am transformat într-un agent cu sîngele rece şi cu inima dură a unui răzbunător. Un zîmbet fără veselie i-a îndoit colţurile gurii. Prietenii mei de la D.E.A. m-au poreclit „Madison Nebunul" sau Descreieratul.

Jake i-a dat drumul la mînă şi a apucat cana cu ceai, luînd o sorbitură.

– Simţeam că înfloresc atunci cînd eram în pericol. Am trăit pericolul, l-am respirat pînă cînd nimic n-a mai existat pentru mine în afara slujbei mele. Faţa îi devenise rigidă, cu toţi muşchii încordaţi. O picătură de sudoare a alunecat de pe sprînceana lui. Am iubit cu înfrigurare meseria asta şi mi-am spus că era din cauza celor învăţate de la Vic. Fiecare traficant pe care-l dădeam gata, indiferent prin ce mijloace, era un prinos pe care i-l aduceam lui Vic. Dar era de parcă aş fi încercat să golesc oceanul cu o linguriţă. Amărăciunea îi îneca vocea. la scoate un jucător din joc, că o duzină de alţi jucători se găsesc de îndată să umple golul.

În mine murea ceva şi în locul acela lua fiinţă

ceva întunecat. Simţeam că mi se petrece exact treaba asta, dar n-aveam habar cum să-i pun stop. Aşa că am încercat să nu bag de seamă. M-am cufundat în munca mea fiindcă doar atît aveam, ăla eram eu. Vorbea acum cu o pasiune căreia se vedea că-i plăteşte tribut. Cearcănele de oboseală de sub ochii lui deveniseră mai negre.

Nila ar fi vrut să-l oprească. I-ar fi spus să rămînă acolo. Dar n-a spus nimic, fiind sigură că el n-o să vrea să se oprească şi pentru că părea a avea nevoie să-i facă mărturisirea aceea.

Ochii lui străluceau febril şi mîinile îi tremurau pe cană.

– Cu trei săptămîni înainte de a te întîlni pe tine, unul dintre informatorii mei a aranjat un tîrg pentru mine cu un bărbat care singur îşi spunea „Ciocanul". Zîmbetul acela mortal de rechin apăruse iar pe buzele lui Jake. Asta i-a produs Nilei fiori pe şira spinării. Adevăratul lui nume era Don Shea. Nu era nimic mai mult decît un biet pion la nivelul străzii, dar se vorbea că era în legătură cu bărbaţii care rulau bani mulţi la nivelul de sus al reţelei. Intenţia mea era să-l prind la strîmtoare pe Shea şi după aia să-l

asaltez.

– Cum adică „să-l asaltezi"?

Jake şi-a frecat faţa.

– Adică să-l transform în informator. Să-l pun să ne dea informaţii şi să ne introducă la alţi pioni mai mari din reţea.

L-am întîlnit pe Shea singur în camera din spate a unui bar. Rae şi un alt agent aşteptau afară în maşină, gata să coboare. Ei trebuiau să ne înhaţe pe Shea şi pe mine cu el, altfel acoperirea mea n-ar mai fi fost credibilă. Shea a început prin a vorbi şi a se purta ca un dement. Atunci am realizat că individul era un bolnav psihic. Am încercat să-i las baltă, dar era prea tîrziu.

Nilei i se părea că încăperea devenise prea strîmtă.

– Prea tîrziu. El s-a aplecat în faţă, cu coatele pe masă şi cu capul în mîinile care încă îi mai tremurau. Prea tîrziu pentru că Shea scoase un pistol din buzunar. Era aţintit spre pieptul meu. Nebunul îmi zîmbea. Jake vorbea pe un ton în care se amestecau oroarea cu furia. O vreme care mi s-a părut o eternitate, mi-am privit moartea drept în faţă. Nu mă puteam mişca.

Shea a acţionat trăgaciul. Eu am auzit un clic. Nu s-a întîmplat nimic. Arma se blocase.

Jake şi-a scuturat capul de parcă nici acum nu-i venea să creadă treaba asta. Privirea lui febrilă părea că e fixată asupra Nilei, dar ea era conştientă că nici n-o vedea. El retrăia incidentul acela în minte şi, în ochii lui, a înţeles Nila, se zărea teroarea imposibil de exprimat în cuvinte, faptul că era gată să moară şi miracolul incredibil că nu murise totuşi.

Nila a simţit degetele îngheţate ale spaimei şi furiei dîndu-şi seama cît de aproape de moarte fusese ei. Nu s-ar mai fi întîlnit niciodată ei doi. În acea clipă, Jake i-a devenit infinit mai preţios. Ce mai conta dacă el o iubea sau nu. Ea avea suficientă dragoste cît să le ajungă la amîndoi.

– Ne-am uitat atunci unul la altul. Jake a început să vorbească rapid, gesticulînd mult cu mîinile. Apoi am simţit că devin nebun. L-am izbit pe Shea peste pistolul din mînă. L-am apucat de cămaşă. Măturam cantera cu el. El răcnea, eu răcneam înjurînd şi lovindu-l. Apoi mi-am luat propria mea armă. L-am azvîrlit pe Shea într-un perete şi acum el era ţinta armei mele.

Nila simţea o răceală de gheaţă prin şira

spinării şi prin tot trupul, aşa că l-a luat pe Jake de o mînă ca să reziste la ce mai putea urma.

El s-a agăţat de mîna ei de parcă acesta ar fi fost chiar singurul lucru care-l mai putea opri să nu-şi ia zborul.

– Mi se părea că simt mirosul spaimei lui Shea şi puteam vedea clocotele nebuniei şi ale obsesiei din ochii lui. Şi el putea să miroasă de aproape nebunia mea. Un minut ştiu că am fost tot atît de nebun ca şi bolnavul psihic din faţa mea. Asta m-a înfricoşat atît de tare încît am început să tremur.

Nu l-am omorît. Dar *am vrut* s-o fac, a şoptit Jake răguşit. Atunci am înţeles că se terminas cu slujba mea. Depăşisem o limită la care fiinţel umane nu prea ajung. Ăsta este coşmarul care mă trezeşte în fiecare noapte. Mă tot revăd cu pistolul în mînă, cu degetele pe trăgaci şi mă simt apropiindu-mă tot mai tare de depăşirea limitei. Ăsta este locul întunecat din sufletul meu şi cu mare greutate acest loc nu devine mai mare şi mai întunecat. Dar din pricina lui eu am ajuns să nu mai pot dormi deloc.

El a clătinat din cap şi a privit-o cu un înţeles adînc.

– Singura dată cînd nu am avut coşmarul a fost în noaptea pe care am petrecut-o cu tine. Nu cred că o să mai reuşesc vreodată să dorm dacă tu n-o să fii cu mine.

Nila îi înţelegea chinul. Prin minte îi cutreierau tot felul de cuvinte de mîngîiere, dar toate i se păreau nepotrivite. Nici o vorbă nu putea risipi pata întunecată din sufletul lui. Numai Jake singur putea să scape de ea. Dar dacă el credea că Nila putea păstra la distanţă erorile nopţii, ea era de acord.

– Te iubesc, i-a spus ea liniştită.

Jake s-a uitat la frumoasa femeie care îl iubea. Prima oară ea pronunţase cuvintele astea la furie, apoi de parcă s-ar fi resemnat în faţa unui destin pe care nu era convinsă că-l dorea. Acum ea spusese acele cuvinte cu o asemenea convingere, încît lui îi venea aproape să plîngă.

Întunericul din el începea să slăbească. Iubirea ei ajungea la el şi îi încălzea inima ca o rază de soare străbătînd prin ferestre.

Ar fi vrut să-i poată spune şi el aceleaşi cuvinte. Nu putea totuşi pentru că iadul din el se înfricoşa în faţa acestei idei. Încă de cînd ochii lor se întîlniseră pentru prima oară la cazinou, el

ştiuse că erau două jumătăţi ale unui întreg. Acum înţelegea cu o certitudine absolută că viaţa lui fusese deturnată din cursul ei pentru un motiv clar.

Acest motiv era Nila.

Aveau nevoie unul de celălalt.

O vreme el a rămas cu mîna ei într-a lui. Asculta vîntul, ploaia, bătăile propriei inimi.

În fine, el i-a spus:

– Tu eşti ceva extrem de important pentru mine.

– Ştiu.

El i-a căutat faţa, zîmbind cu seninătate.

– Eşti mult mai importantă decît o să poţi înţelege vreodată.

– Bine, Jake. Ea şi-a eliberat mîna. Nu mă aştept să-mi spui că mă iubeşti dacă nu mă iubeşti. Dragostea mea pentru tine e total în afara condiţiilor.

Asta l-a tulburat. Nimeni în afară de Vic nu-i oferise acest fel de dragoste lipsită de egoism. *Şi un act violent şi fără sens îi răpise ace dragoste.*

Confuzia şi spaima l-au invadat. Ce-ar fi făcut dacă Nilei i s-ar fi întîmplat ceva? A alungat

gîndul acesta. N-o să i se întîmple nimic, şi-a spus. El n-o să permită să păţească nimic rău. O să o protejeze, o să aibă grijă să fie în siguranţă cîtă vreme va trăi pe lumea asta.

– Jake? Teama închisă în acest unic cuvînt l-a adus din nou cu picioarele pe pămînt. Mă strîngi prea tare de mînă. Te simţi bine?

– Iartă-mă, iubito, a zis el slăbind strînsoarea. I-a ridicat mîna la gură şi i-a sărutat-o grăbit, cu regret, apoi i-a lăsat-o înapoi pe masă.

Îi datora o explicaţie pentru faptul că nu-i putea spune c-o iubeşte. Cu un oftat, a început să-i explice ceva ce nici el singur nu ştia dacă înţelege.

– Nila, nu mai ştiu ce sens poate avea pentru mine dragostea. Totul pare de parcă eu te-aş iubi. Vocea lui suna ciudat chiar şi în urechile lui. Era impregnată de o multitudine de sentimente. Poate că e din pricină că nu mi-am permis să iubesc pe nimeni de la moartea lui Vic. Drace, poate că mi-e frică de dragoste pentru că... El a tăcut brusc, incapabil să ducă fraza pînă la sfîrşit, părîndu-i-se iraţională. Dar dacă nu ştiu ce semnificaţie mai poate avea pentru mine, cum aş putea să-ţi spun că te iubesc? Ar fi doar

simple vorbe.

– Păi, mai e vreme destulă, a zis ea. Poate că o să ştii cu timpul.

Răspunsul ei l-a uimit. Nu se aşteptase să-şi depăşească spaimele ei în privinţa încrederii în bărbaţi şi să-l poată linişti pe el.

– Da, a încuviinţat el simţindu-se umil. Întotdeauna mai rămîne timp.

A privit-o lung, apoi i-a spus:

– Pînă cînd o să-ţi pot spune cuvintele astea crezînd în ele cu inima şi cu sufletul, o să primeşti din partea mea cel mai adînc respect şi totala loialitate. Nimeni nu ar putea avea grijă mai mare de tine decît mine. Tu o să fii centrul existenţei mele.

– Niciodată pînă acum n-am fost centrul existenţei cuiva. Un zîmbet glumeţ i-a luminat faţa şi el a simţit că totul era strălucitor.

Ea s-a ridicat.

– Am vorbit destul în noaptea asta. Vreau să-ţi spun că tu nu eşti atît de rău pe cît îţi închipui. Eşti un om de onoare, Jake. Ai fi putut să-l omori pe Shea, dar n-ai făcut-o pentru că acorzi un mare preţ vieţii. Ai fi putut să-mi spui ceea ce doream eu să aud, dar n-ai făcut-o

pentru că nu eşti minicinos. Nu contează ce crezi tu, dar ai făcut o muncă foarte deosebită faţă de majoritatea oamenilor, iar mie mi-ai schimbat viaţa.

Din nou Jake a simţit că i se luminează părţile întunecate ale inimii.

– Hai în pat acum, i-a ordonat ea cu blîndeţe, trăgîndu-l de mînă.

Zece

Jake s-a trîntit pe marginea patului Nilei. Era gol, pierduse pătura cu care fusese înfăşurat în timp ce se sărutaseră cu pasiune pe scări.

Privea perdelele din dantelă, lucrurile feminine de pe şifonier, pereţii tapetaţi cu boboci de trandafir aşteptînd veşnic înflorirea. Se imaginase pe sine acolo de atîtea ori.

A privit-o pe Nila cînd îşi scotea halatul. Ea s-a întors spre el. Ochii îi străluceau de iubire,

pasiune, aşteptare. Asta l-a făcut să i se taie respiraţia.

A găsit cu degetele nasturii de la cămaşa ei de noapte. Privind-o dezbrăcată, a fost uimit să constate că ea nu-i mai amintea acum de bobocii închişi de pe perete. Ea era pe cale să-şi depăşească spaimele, să lase în urmă temerile vechi, era gata să-şi rişte viitorul. El se simţea un pic speriat de teribilul ei curaj de a-l iubi fără să ştie dacă şi cînd va fi la rîndul ei iubită.

Un gînd l-a descumpănit. O parte din el era la fel de închisă ca şi bobocii aceia. Regretul l-a invadat. Nu voia să rămînă aşa. Dar era greu să se schimbe, deşi îşi dorea asta cu disperare.

Ea i-a zîmbit. Dorinţa şi aşteptarea din acest zîmbet i-au îndepărtat gîndurile neplăcute. Inima a început să-i bată mai repede.

– Vino aici, iubito. A ridicat mîna. Vino să-ţi arăt ce simt eu pentru tine.

În tăcere, ea a venit în faţa lui. Cămaşa ei pe jumătate descheiată lăsa să i se vadă gîtul ca fildeşul şi partea de sus, ademenitoare, a sînilor.

I-a pus mîinile pe şolduri, aducînd-o înspre el pînă cînd ea s-a găsit între coapsele lui. El o privit-o lung de parcă ar fi vrut să-şi întipărească

în memorie figura femeii căreia îi destăinuise secretele întunecate ale vieţii lui.

– Am simţit nevoia de tine atît de tare. Braţele lui au alunecat în jurul ei şi el a rămas cu fruntea lipită de pîntecele ei. Căldura corpului ei străbătea prin bumbacul subţire al cămăşii de noapte. El respira aroma ei amestecată cu parfumul exotic.

– Şi eu am nevoie de tine, i-a şoptit ea.

Depăşit de dragostea şi tandreţea din vocea ei, Jake şi-a închis ochii. Ea l-a mîngîiat pe cap, apoi şi-a coborît mîinile pe umerii lui goi şi pe braţe.

Dorinţa a apărut ca o melodie tulburătoare. El şi-a coborît capul şi şi-a plimbat gura pe materialul alb care-i acoperea mijlocul.

– Te iubesc, i-a şoptit ea. L-a cuprins într-o îmbrăţişare febrilă. Cred că pînă te-am întîlnit pe tine n-am trăit niciodată cu adevărat. Ea i-a atins părul cu buzele.

O vreme n-a putut să facă altceva decît s-o ţină strîns lîngă el. Apoi i-a spus:

– Pentru mine vorbele au fost întotdeauna ceva fără o mare semnificaţie.

Ea s-a îndreptat. El şi-a ridicat capul şi i-a întîlnit privirea întrebătoare.

– Da, am învăţat să folosesc cuvintele pentru a manipula sentimentele altora. Le-am folosit ca să intru în tot felul de situaţii sau ca să ies din ele. Am folosit cuvinte adînci, cu subînţelesuri ca să manipulez oamenii să facă ceea ce doream eu să facă. Acum nu găsesc cuvinte pentru a-mi exprima sentimentele pentru tine.

– Nu trebuie să spui nimic, a zis ea.

– Ştiu, dar doresc s-o pot face. El a început să-i descheie ultimii nasturi de la cămaşa de noapte cu degetele tremurătoare.

– Cînd tu ai intrat în cazinou, am simţit că mi se taie respiraţia. Nu am putut rezista să văd cum pleci. Am stat multă vreme să te văd jucînd la maşina cu fise, încercînd să-mi alung figura ta din minte, încercînd să pricep ce anume mă împinge spre tine: În parte, datorită decenţei tale. Am zărit-o în ochii tăi, am intuit blîndeţea sufletului tău. Eram însetat după această blîndeţe şi după compasiunea ta, care e atît de adîncă la tine, căci în lumea mea existau prea puţină blîndeţe şi compasiune.

Fiind acolo, am ajuns să înţeleg că tu eşti un fel de ancoră, Nila! Tu ancorezi şi familia, şi prietenii. Poate că ăsta e încă un lucru pe care l-am intuit în tine de prima oară, Nila. Poate că

eu am nevoie să fii şi pentru mine o ancoră.

– Oh, Jake, o să fiu orice îţi doreşti tu să fiu, a şoptit ea, aplecîndu-se să-l sărute pe o sprînceană.

– Eşti atît de frumoasă. I-a dat cămaşa deoparte şi a sărutat-o pe piept. S-a simţit invadat de fierbinţeală. Tot ce-ar mai fi vrut să spună s-a topit în această căldură imensă.

Fierbinte. Pielea ei părea atît de fierbinte sub degetele şi sub buzele lui. A auzit-o repetîndu-i numele cu un geamăt scăzut, răguşit. Trupul ei vibrînd, mişcarea înnebunitoare a mîinilor ei i-au arătat că şi ea resimţea la fel de profund acea fierbinţeală teribilă dintre ei doi.

– Nila! Sîngele îi pulsa în urechi. Trecuse prea mult timp şi el nu mai putea aştepta nici o clipă.

Au scos împreună cămaşa de pe umerii ei, apoi de pe şolduri. Apoi el s-a cufundat în pat şi a pus-o pe ea deasupra lui.

Jake şi-a unit buzele cu ale ei, plin de dorinţă. Ea era tot ceea ce-l putea face pe un bărbat să se simtă puternic şi tandru în acelaşi timp. Şi-a trecut mîinile peste curba încîntătoare a mijlocului şi şoldurilor ei, fericit de catifelarea pielii ca de satin.

Dulceaţa limbii ei în gura lui îl făcea să-i ardă sîngele prin vene. Ea era a lui, fără nici o reţinere, dîndu-i întreaga ei fiinţă. Faptul că i se dăruia atît de complet, îl făcu să simtă respect, evident şi din atingerea lui.

Trupul ei vibra din toate fibrele. Ea se răsucea şi gemea deasupra lui excitîndu-l şi mai tare. Ardoarea ei l-a făcut şi mai pătimaş, pierzîndu-şi aproape orice control.

Nila şi-a desprins gura de a lui ca să-l poată privi în ochi. Inima ei era plină de dragoste. Şi-a vîrît degetele în părul lui negru, mătăsos. Picioarele ei se frecau de coapsele lui aspre.

El a răsturnat-o spre mijlocul patului, acoperindu-i trupul cu al lui, sărutînd-o cu o dorinţă încă şi mai mare, mai excitat şi cu şi mai puţin autocontrol decît pînă acum. Pielea ei ardea oriunde şi-ar fi pus mîna. Ardea mai tare decît putea suporta.

Nila şi-a desprins iar buzele de ale lui ca să-l sărute cu muşcături uşoare pe gît. Geamătul lui răguşit a excitat-o pînă la limita nebuniei. Se răsucea fără pauză sub el, pînă cînd el s-a întors din nou ajungînd cu ea deasupra lui.

Ea s-a ridicat punîndu-şi o coapsă peste a lui şi sărutîndu-l pe pieptul lat.

Tovărăşie compromiţătoare

Femeia primitivă, pasionată din ea părea că nu se putea opri din explorarea corpului lui cu mîinile şi cu gura.

Senzaţia mîinilor lui pe sînii ei a adus-o în pragul unei plăceri atît de intense încît a ţipat. Cu trupul strîns lipit de al lui, lăsa să se vadă că era total pregătită pentru el şi că îl dorea sălbatic.

Îi şoptea tot felul de cuvinte alintătoare în vreme ce se mişca deasupra lui şi-şi uneau corpurile. Dorinţa ajunsese la limita de sus devenind un fel de obsesie înnebunitoare. Tensiunea creştea în ea cînd ei s-au cufundat în ritmul vechi de cînd lumea. Strînsoarea lui s-a accentuat cînd au ajuns la punctul culminant. Nila l-a strîns mai adînc în ea. Valuri fierbinţi au împins-o spre orgasm. Forţa lui a copleşit-o din tălpi pînă-n creştet. Ea i-a auzit strigătul gutural de parcă şi-ar fi dat şi sufletul în extazul nemărginit.

Nila a rămas nemişcată deasupra lui. Zăcea acolo, prea epuizată ca să se mişte, ascultînd respiraţia lui Jake. Apoi a devenit conştientă de mîinile lui – minunate mîini! – care alunecau pe spatele ei.

Şi-a ridicat capul pentru a-l privi. Ochii lui

erau pe jumătate închişi. Pe buze îi rămăsese un zîmbet uşor.

– Dormi, dragostea mea, i-a spus ea dîndu-se la o parte de pe el.

– Nu pleca, a gemut el, închizînd ochii.

– Nu vreau să plec. Ea s-a aplecat peste el să stingă lumina. După ce a tras păturile peste amîndoi, s-a cuibărit la căldura trupului lui. O să fiu cu tine, i-a şoptit. Te iubesc.

El a murmurat ceva şi şi-a pus braţul sub ea. Nila a înţeles că lui îi era bine şi acum putea dormi adînc.

Afară, ploaia continua să cadă fără încetare, pe un ritm monoton. Ea a rămas trează poate mai bine de un ceas, ţinîndu-l strîns pe Jake, gîndindu-se la cît de tare îi schimbase el viaţa, rugîndu-se ca şi ea să poată schimba cursul vieţii lui.

Cînd s-a făcut dimineaţă, Jake s-a trezit şi a văzut razele soarelui filtrate prin perdelele de dantelă. S-a întins, simţindu-se odihnit şi liniştit

după un somn netulburat de demonii nopţii. A simţit alături mişcarea Nilei, căutîndu-i instinctiv căldura. S-a răsucit pe o parte, proptindu-şi capul de braţ şi i-a privit chipul. Să se trezească alături de o iubită sau alta, fusese întotdeauna o treabă neplăcută. Dar să se trezească avînd-o pe Nila lîngă el era o plăcere atît de teribilă, încît n-ar fi fost în stare nici s-o descrie.

Ea îl iubea. A şti asta îl umplea de sentimente indescriptibile. Ştiind că ea îl iubea, senzaţiile lui erau acum noi şi uimitoare. Îi păsa de ea într-un fel în care nu-i păsase niciodată înainte de o femeie. Dar asta era dragoste?

Ochii ei au clipit deschizîndu-se. O roşeaţă i s-a răspîndit pe faţă cînd i-a întîlnit privirea intensă.

– Bună dimineaţa, i-a spus ea cu timiditate.

– Bună dimineaţa. A atins-o uşor cu un sărut pe buze.

– Pari odihnit.

El a zîmbit şi fără nici o vorbă a făcut dragoste cu ea cu o tandreţe infinită.

În următoarele zile, Jake a devenit încetul cu încetul conştient de procesul de vindecare în care intrase. Sub ochii iubitori ai Nilei, a început să se considere şi să se accepte pe sine ca fiind

un om bun, un om care mai avea gînduri negre şi idei egoiste, dar, cu toate astea, un om bun. Era un semn de maturitate şi ştia că Vic ar fi fost mîndru de el şi asta era destul de bine.

Dispăruse şi coşmarul. Dormea în fiecare noapte cu Nila, cu trupul ei dulce şi catifelat lipit de-al lui şi cînd se trezea dimineaţa se simţea împăcat cu sine, aşa cum de multă vreme nu i se mai întîmplase.

Iubirea şi fericirea veneau înspre el din lucruri mici. De la preocuparea Nilei pentru el, din felul necondiţionat în care ea i se oferea, din atingerea mîinii ei, din înţelegerea nemărginită pe care i- o oferea ca şi de la oamenii care gravitau în jurul universului ei.

În drumul spre împăcarea cu sine, Jake îşi deschisese în mod inconştient inima spre posibilitatea de a o iubi pe Nila.

Cu două zile înainte de *Thanksgiving,* Jake stătea pe o rogojină întinsă pentru exerciţii

aşteptîndu-l pe Miles. Mutaseră lecţiile de *aikido* în casa de oaspeţi de cînd vremea se răcise.

Miles întîrzia şi ăsta era un eveniment chiar mai rar şi decît zîmbetul băiatului. Îngrijorat, Jake a plecat în căutarea lui.

A intrat în magazinul Nilei. Era singură şi vorbea cu cineva la telefon. De-abia l-a privit cînd l-a văzut apropiindu-se.

Părea transfigurată cînd a închis telefonul.

– Era mama mea. Ea şi Tolly vor veni acasă în vacanţă. Şi de-abia aşteaptă să te întîlnească.

– Ah, i-ai vorbit despre noi!

Nila a încuviinţat absentă, cu mintea evident concentrată la conversaţia cu mama ei.

– Era supărată că trăim împreună?

– Nu. Ea i-a zîmbit tristă. E ca scoasă din minţi. Pentru prima oară cred că se gîndeşte că avem şi noi două ceva în comun. Ştii proverbul ăla cu aşchia care nu sare departe de trunchi? Cred că mama e plăcut impresionată.

Jake nu se putea abţine să nu rîdă în faţa tristeţii ei.

Ea i-a aruncat o privire necăjită.

– Ce-i atît de nostim?

– Unde e Angie? a întrebat-o el convins că o schimbare a subiectului era preferabilă.

– Are de discutat cu profesorul lui Miles şi cu consilierul şcolar.

Jake s-a încruntat.

– Miles e cu ea?

– Nu. Cred că el e pe-afară.

El a ocolit tejgheaua şi a sărutat-o.

– Nu-ţi mai face griji în privinţa relaţiilor mele cu Emma. O să o scoatem la capăt cît se poate de bine.

– Sper şi eu.

– Mă duc să vorbesc cu Miles. A sărutat-o pe vîrful nasului, apoi i-a făcut cu ochiul. Ce-ar fi să ne întîlnim aici după închiderea magazinului? Am putea stinge luminile şi să facem dragoste pe podea, în spatele tejghelei.

Ochii ei s-au rotunjit şi obrajii i s-au îmbujorat, dar el a înţeles că ideea lui o intrigase.

– Ieşi afară de-aici, perverşule! i-a spus ea rîzînd şi lovindu-l uşor peste umeri.

Jake a zîmbit şi s-a îndreptat spre verandă.

L-a găsit pe Miles în curte, aplecat peste o balustradă. Sugar Booger se afla între picioarele băiatului.

– Bună, Jake, a zis băiatul fără a-şi lua ochii de la un păianjen atîrnat la capătul unei tije pe

care o ţinea cu mîna.

– Bună. Jake s-a sprijinit de balustradă alături de băieţel. Privind spre pisica lenevoasă, Sugar Booger a deschis doar un ochi, a mustăcit, apoi s-a întors la somnul ei. Am fost dezamăgit văzînd că n-ai venit la lecţia de *aikido.*

– Astăzi nu m-am simţit în formă, a zis Miles continuînd să urmărească progresele insectei.

Jake a tăcut studiind chipul necăjit al lui Miles. Apoi a zis:

– Mi se pare că eşti gata să cînţi un blues.

– Vocea mea nu-i potrivită pentru a cînta blues. E prea piţigăiată.

Jake s-a străduit să chicotească.

– Voiam de fapt să-ţi spun că pari nefericit. Era o invitaţie să- mi spui ce te supără.

Miles şi-a întors capul şi a întîlnit ochii lui Jake.

– Consilierul şcolar crede că aş putea avansa pînă la gradul al patrulea pentru că gradul al doilea este cam puţin pentru mine. Mama nu crede că ar fi prea bine tocmai acum. Ea... Băiatul s-a încruntat. Mama spune că e mai important pentru mine să stau printre copiii de vîrsta mea.

– Dar tu ce părere ai?

A dat din umerii lui mici.

– Pentru mine e acelaşi lucru, a zis, dar Jake a înţeles că nu era chiar aşa. Copiii din clasa mea n-au nici o poftă să fie prieteni cu mine. Ei cred că sînt un tocilar. Băiatul a făcut o pauză ca să-şi aranjeze ochelarii pe nasul lung. Mă urăsc.

– Şi tu ce gîndeşti despre ei?

– Îi consider... Jake îl vedea pe Miles căutînd prin micul lui computer din creier un cuvînt descriptiv care să nu supere urechea adultului. Cred despre ei că sînt nişte... capete moarte.

– Păi atunci n-ai decît să-i urăşti şi tu, i-a spus Jake cu gravitate.

Expresia şocată a băiatului i-a arătat clar că nu la acest gen de sfat se aşteptase din partea unui om matur aproximativ inteligent. Gura i s-a strîmbat a dezaprobare.

– Mama mea spune că e greşit să urăşti oamenii chiar dacă ei te urăsc pe tine.

Jake a zîmbit.

Ochii din spatele lentilelor groase îl examinau cercetători. Jake a încetat să îmbească. Ochii aştia care clipeau mereu semănau cu lumina discontinuă a stroboscopului.

– Oh, a spus Miles în sfîrşit, n-a fost decît o glumă. Înţeleg că ai vrut să mă pui la încercare.

– Da, a zis Jake. Aşa e.

– Păi, e foarte distractiv. Din păcate, asta nu rezolvă problema.

Jake a rîs.

– Fii atent, puştiule! a zis apucîndu-l pe băieţel de părul blond şi ciufulit. Mă îndoiesc că ei te urăsc pe tine cu adevărat. După cum spui, tu eşti foarte deştept. Aşa că-mi închipui că poţi răspunde la întrebarea asta. Ce anume face ca o persoană să devină prietenă cu altă persoană?

Asta l-a făcut din nou pe Miles să clipească.

– Pe păianjeni îi înţeleg, dar fiinţele umane rămîn total misterioase pentru mine, a oftat din greu. O fi din pricină că aceste două persoane iubesc aceleaşi lucruri? a întrebat cu şovăială.

Jake a încuviinţat.

– Vezi că îi cunoşti pe oameni mai bine decît îţi închipuiai? Cineva devine prieten cu altcineva pentru că au ceva în comun. Poate că amîndoi vor să vadă filme de groază sau să joace fotbal sau să colecţioneze stampe. Cam ce îţi place ţie din lucrurile care le plac celor din clasa ta?

Miles s-a înflăcărat.

– Cheap Smith a părut teribil de interesat cînd eu am susţinut un raport despre tarantule săptămîna trecută. El nu crede că eu chiar am o tarantulă la mine acasă.

– Ăsta e un început. De ce nu-l inviţi pe Cheap la tine acasă să vadă tarantula?

Miles părea sceptic.

– Cel mai rău lucru care s-ar putea întîmpla ar fi să te refuze, a zis Jake. Dar dacă nu vine ce? Mare lucru. El pierde, nu tu. Altceva ce le-ar mai face plăcere celorlalţi puşti?

– *Aikido!* Inima lui Jake s-a încălzit la vederea unuia dintre rarele zîmbete ale copilului.

În dimineaţa următoare Jake a primit permisiunea de a face o demonstraţie de *aikido* în clasa lui Miles. A fost un mare succes. Jake nu era prea sigur pe cine văzuseră copiii ca fiind erou. Pe el sau pe Miles care-l asistase pentru a le arăta copiilor diferitele tehnici ale căderilor prin învîrtire sau aruncare.

A plecat de la şcoală conştient că elevul lui de *aikido* va avea în curînd mai mulţi prieteni decît îşi visase vreodată.

A fost totodată şi ziua în care Jake a descoperit ce dorea să facă în restul vieţii lui – să dea lecţii de *aikido*. Îi făcea plăcere să

lucreze cu copiii. Dacă ar fi avut propriul lui *"dojo"* unde să dea lecţii, ar fi putut să se folosească de cele învăţate de la Vic Madison.

– Poate că ar trebui să mă îmbrac într-un costum, a zis Jake, uitîndu-se la imaginea lui reflectată în oglinda din dormitorul Nilei în dimineaţa de *Thanksgiving*.

– În ce scop? l-a întrebat ea punînd-şi o rochie lucioasă de catifea cu picăţele şi cu guler crem din dantelă. Îl observa cum se agită cu îmbrăcămintea. Arăţi foarte bine. Şi foarte chipeş, a adăugat în sinea ei. Îşi pusese pantaloni negri de modă veche cu o cămaşă albă şi un pulover splendid nou în nuanţe ruginii şi roşii.

Încruntîndu-se, şi-a trecut mîna prin păr.

– Poate că ar trebui să-l tund. Ce zici de cercel? Oare să-l scot cît stau acasă?

– Nu te-am văzut niciodată atît de nervos, i-a zis Nila îndreptîndu-se spre el. Ridică-mi te rog fermoarul. Ea s-a întors cu spatele la el şi şi-a

ridicat părul de pe gît cu o mînă.

– Azi e o zi foarte importantă, a zis el sărutînd-o pe ceafă înainte de a-i trage fermoarul. Ce-o să se întîmple dacă n-o să fac faţă?

Ea şi-a răsucit capul înspre el şi l-a privit amuzată.

– Nu eşti tu bărbatul care mi-a spus că nu e cazul să-mi bat capul cu părerile altora?

– De ce oare femeile îşi amintesc întodeauna toate fleacurile pe care le spune un bărbat? s-a întrebat el cu o severitate prefăcută. La distanţă de zece ani, o femeie poate să-şi amintească un lucru stupid pe care i l-a spus odată un bărbat şi el îşi poate frînge gîtul din cauza asta.

– Asta pentru că noi vă iubim pe voi care sînteţi nişte creaturi prostuţe. Ea l-a cuprins de mijloc. Relaxează-te. Acum mergem acasă la Clover. Angie şi Miles or să fie acolo. Toată familia.

– Dar o să fie acolo şi mama ta şi o grămadă de lume. Primele impresii sînt importante, ştii asta.

Ea a rîs.

– Uită de costum. Mama o să-ţi adore cercelul. Eu te iubesc tocmai pentru că eşti aşa

cum eşti şi aşa or să te ia toţi ceilalţi.

– De ce nu rămînem acasă să facem dragoste?

Nila s-a străduit să nu răspundă sclipirii de imoralitate din ochii lui periculoşi.

– Imposibil, Jake. Dacă nu ne arătăm la Clover, mama o să vină după noi. Încă mai are cheia de aici. Chiar ai poftă să dea peste noi în pat?

El a rămas gînditor un moment.

– În cazul ăsta o să insiste să ne căsătorim sub ameninţarea armei? a întrebat-o plin de speranţă.

Nila a oftat. Tot mai voia să se însoare cu ea? Nu mai atacase subiectul din ziua în care îi făcuse propunerea aceea în bucătărie. Căsătoria şi copiii o preocupaseră absolut tot timpul.

– Nu, i-a răspuns ea deprimată. Nu-i ăsta stilul mamei. S-ar comporta probabil de parcă ne-ar găsi dormind. O pot chiar vedea dîndu-şi jos pantofii şi aşezîndu-se pe pat pentru o conversaţie nostimă.

El a rîs şi a dat din cap.

– Nu mai am răbdare pînă s-o văd pe Emma.

Două ore după aceea, Nila stătea în colţul

cel mai îndepărtat al holului lui Clover ascultînd necazurile şi grijile unei prietene în legătură cu ai ei. Amintindu-şi de copii s-a gîndit şi la Jake. A privit prin încăpere, căutîndu-l din ochi în vreme ce murmura comentarii potrivite cu situaţia.

Jake era angajat într-o discuţie animată cu şeful poliţiei, cu directorul liceului şi cu nepotul cel mare al lui Clover – un Robert Redford blond care datorită acestei asemănări căpătase statut de star în Danville.

Privindu-l pe Jake, Nila a zîmbit mîndră. Jake nu avea de ce să fie preocupat de felul în care va face faţă acolo. Bărbatul se descurca cu vioiciune în situaţii noi şi cu oameni necunoscuţi şi popularitatea lui îi aducea pe ceilalţi înspre el. Copiii îl înconjuraseră punîndu-i mii de întrebări despre artele marţiale. Şi Miles, spre plăcuta surpriză a tuturor, se purtase la fel ca şi ceilalţi, preocupat de stilul *aikido* în loc să se ascundă pe undeva ca să stea cu nasul vîrît într-o carte. Nila o văzuse pe Angie cu ochii înceţoşaţi de bucurie cînd fiul ei îi urmase pe ceilalţi copii cînd părinţii îi lăsaseră în sfîrşit să se joace într-o altă cameră.

Deodată, Jake a privit în direcţia ei. Căldura

din ochi şi zîmbetul lui erau atît de intime, încît ea a regretat că nu stătuseră acasă, să facă dragoste. Mai mult decît oricînd, ea a înţeles că el era leacul tuturor frustrărilor şi al dorinţelor neîmplinite.

Zile minunate! Ce-i putuse face oare bărbatul ăsta cu ciudata lui ocheadă care ar fi trebuit luată drept o fărădelege!

Şi-a desprins ochii de el, revenind la discuţiile despre creşterea dinţilor şi celelalte lucruri preţioase pe care le fac bebeluşii.

De cealaltă parte a camerei, Jake era încercat de gîndul fugar să o înhaţe pe Nila şi să găsească un ungher adăpostit unde ar putea-o săruta. Oare cît avea să mai dureze sărbătoarea *Thanksgiving* la Clover acasă?

Îndreptîndu-şi atenţia la lumea din jurul lui, Jake se mira de felul în care fusese acceptat. Toţi cei cu care se întîlnise fuseseră cordiali. Mulţi păruseră a fi facinanţi de cariera lui de la D.E.A. şi diverşi părinţi îl abordaseră pentru a le iniţia copiii în artele marţiale. Ideile preconcepute că n-o să fie acceptat de oamenii din cercul Nilei dispăruseră, iar el se distra de minune.

Rămăsese acum singur cu Will Heinrick,

directorul liceului. Soţia lui Will, Jeannine, o femeie drăguţă cu accent franco-canadian şi care spunea la infinit bancuri obscene, a venit să li se alăture. Jake tocmai acceptase invitaţia de a le vorbi elevilor despre abuzul de droguri, cînd un ţipăt gata să le spargă urechile a făcut să înceteze orice conversaţie.

O privire rapidă spre uşă a lăsat să se înţeleagă care era sursa ţipătului. Jake a văzut o femeie strălucitor de frumoasă, cu părul negru ca un fel de aură în jurul feţei. A recunoscut-o imediat pe mama Nilei. Fotografii n-o prinseseră aşa cum era în realitate, şi-a zis Jake înciudat. Era acel gen de femeie care, pe loc, pune stăpînire pe orice spaţiu în care s-ar întîmpla să ajungă. Arăta totodată şi cu mult mai tînără decît se aştepase el.

Emma Shepherd – Reeves – Nelson a scos un nou ţipăt. O jumătate de duzină de brăţări alunecau pe cotul ei drept cînd şi-a ridicat braţele deasupra capului.

– Fetiţa mea! Fetiţa mea! a strigat cu o voce pe care Jake a considerat-o un adevărat deliciu. Lumea s-a dat repede la o parte din calea ei, astfel încît ea să poată parcurge încăperea cu

un pas legănat ca un dans uşor, ridicol de sexy.

– Repede! Umbre nu mai există! a auzit-o Jake spunînd pe Jeannine. A sosit Emma! Bărbatul ei era foarte demn, dar îşi strica efectul pentru că tot chicotea.

Jake a zîmbit. A aruncat o privire rapidă spre Nila exact cu o clipă înainte ca mama ei să o cuprindă în braţe. Nila arăta de parcă nu ştia dacă trebuie să rîdă sau să se ascundă sub covor. Acum chipul ei era vîrît în penele negre şi albe de pe unul din umerii rochiei-pulover mini cu un decolteu adînc a Emmei. Se întreba de ce negljase Nila să-i spună că Emma şi Angie obişnuiau să frecventeze acelaşi magazin bizar de îmbrăcăminte.

Jake le-a zîmbit celor din familia Heinrick şi s-a scuzat, îndreptîndu-se spre doamna Shepherd.

– Copilaşul meu! Copilaşul meu! exclama din nou Emma, întorcînd-o sălbatic pe Nila pe toate părţile ca s-o vadă mai bine.

Un bărbat – Tolly, a presupus Jake – se tîra după Emma. Era aşa cum i-l descrisese Nila, un fel de ursuleţ mare şi bun de legănat. Zîmbetul lui părea a se întinde de la o ureche la cealaltă,

iar ochii albaştri păreau veşnic îndatoritori.

Jake l-a văzut ridicînd camera de filmat pe care o avea atîrnată pe după gît. Filmînd cadru după cadru, bărbatul le dădea mereu ocol celor două femei de parcă întîlnirea dintre mamă şi fiică ar fi fost ultima clipă de viaţă *Kodak.*

Nila a strănutat. Jake a rînjit şi mai tare cînd a tuşit cu gura plină de pene.

– Mamă, nu pot respira, s-a auzit vocea ei înăbuşită.

– Oh, iartă-mă, dulceaţa mea. Emma a lăsat-o, dar a capturat-o iar luînd-o de bărbie. Apoi s-a răsucit fără să-i dea drumul, iar Nila a trebuit să-i urmeze repede mişcarea ca să nu cadă.

– Tolly, ia un cadru cu feţişoara asta. Emma a bătut-o uşor pe Nila pe obraz cu cealaltă mînă.

– Nu-i aşa că-i frumuşică? Priveşte la structura pometilor. I-a dat drumul la bărbie fiicei ei şi a bătut-o pe umeri. Stai dreaptă. O postură proastă e puţin atractivă. Nu te încrunta în halul ăsta, scumpo. Încruntarea produce riduri.

O încruntare – producătoare de riduri – s-a aşternut pe faţa lui Jake. Dacă Nila primise

aceste sfaturi în tinereţea ei, nu era greu să pricepi de ce n-avea nici o încredere în propria ei frumuseţe. Critica permanentă combinată cu complimentele trebuie să fi alcătuit un adevărat iad pentru auto-aprecierea unui copil sensibil.

Privirea Emmei a analizat-o pe fiică cu atenţie.

– Copilă, de unde ai luat rochia asta? E drăguţă, dar de ce trebuie să te îmbraci întodeauna atît de modest?

Nila a rîs, dar Jake a simţit pe dedesubt neplăcerea femeii. Ea şi-a încrucişat mîinile în faţă.

– Am crezut că o să încetezi să mai fii arbitrul eleganţei în ceea ce mă priveşte, mamă. Îmi pare bine că te văd. De-abia aştept să-mi povesteşti despre excursia pe care ai făcut-o.

Dar intenţia ei de a schimba subiectul n-a dat roade. Emma şi-a îndreptat un deget cu o unghie lungă şi vopsită în roşu înspre fiica ei.

– Cu chipul tău, ai putea îmbrăca rochii cît se poate de provocatoare, fetiţo...

– Ea are un stil numai al ei, a zis Jake, păşind spre Nila şi înconjurîndu-i mijlocul cu braţul. Astfel Jake s-a văzut deodată între două

perechi identice de ochi căprui-aurii. Emma îl privea cu curiozitate, iar Nila cu surpriză şi recunoştinţă.

– Eleganţa sobră i se potriveşte perfect, a continuat el zîmbindu-i femeii pentru care şi-ar fi dat şi viaţa. Puneţi-o într-o rochie ţipătoare şi ce-o să vedeţi? O rochie ţipătoare, nu pe Niia. Puneţi-o într-o rochie rafinată, plină de farmec ca aceasta şi frumuseţea Nilei va ieşi în evidenţă.

Emma a lansat o ocheadă tristă spre fata ei.

– Iartă-mă, fetiţo. Gentlemanul are dreptate. Tu arăţi întotdeauna splendid cu felul tău special de a te îmbrăca. S-a întors spre Jake cu un zîmbet pe care el îl văzuse de mii de ori pe faţa Nilei. Eu sînt Emma, mama Nilei. Tu trebuie să fii Jake Madison. Nu mi-a spus cît de devastator de chipeş eşti ca bărbat. Îmi place cercelul. Aşa de mult mi-am dorit să ador un bărbat care să fie diferit de ceilalţi. Tolly, dragule, vino să-l vezi pe iubitul fiicei mele! Obişnuia să lucreze pentru D.E.A.

Sosirea Emmei schimbase atmosfera petrecerii. Jake a observat cum ea trecea de la un om la altul, "pompînd" conversaţia, injectînd

mai multă vioiciune în fiecare. Toată adunarea devenise mai animată, mai zgomotoasă.

Privind-o, Jake a uitat de stîngăciile Emmei în relaţiile cu fiica ei. Emma strălucea. Ocupa mult loc. Era înnebunitoare. Strălucea atît de viu, s-a decis el, încît ar fi trebuit să sosească avînd un afiş de avertizare: *"Atenţie! Puneţi-vă ochelari de soare înainte de a privi direct spre această femeie!"*

Curînd a urmat cel mai incredibil dineu de *Thanksgiving*, iar Emma a anunţat că era momentul pentru un recital muzical. A plantat-o pe Nila la pian, apoi – spre uimirea lui Jake – Emma a convins-o pe Clover să i se alăture pentru a cînta o versiune legănătoare a lui *"Născut pentru a fi sălbatic."* Fără mare osteneală, a făcut-o şi pe Angie să se producă împreună cu ele pentru un cîntecel. *"Stop în numele iubirii"* a fost cîntat perfect. Diana Ross şi Supremes ar fi fost mîndri să le fi auzit.

Bătînd tactul şi fluierînd, Jake se întreba de unde naiba îi venise lui ideea absurdă că oraşele mici sînt populate de oameni liniştiţi şi ultraconservatori.

Cînd petrecerea a ajuns în toi, Emma s-a

apropiat de Jake.

– Vino cu mine, dragă. Pînă în clipa asta n-am avut o clipă liberă să putem discuta în largul nostru.

Unsprezece

Întrebîndu-se ce-avea să urmeze, Jake s-a dus după Emma în hol.

Ea s-a aşezat pe scări, şi-a încrucişat picioarele frumoase şi i-a arătat locul de lîngă ea.

– Stai jos. I-a zîmbit. Nu-ţi face probleme, nu muşc.

– Asta n-aş garanta, Emma, i-a răspuns el doar pe jumătate tachinator.

Ea şi-a dat capul pe spate şi a rîs mulţumită.

– Jake, eşti grozav. De pe acum te plac extraordinar. Aşează-te aici. Am de vorbit cu tine.

El s-a aşezat. Umăr la umăr, au tăcut o vreme. Străbăteau pînă în hol sunetele pianului sub mîna fină a Nilei şi zgomotul amestecat al vocilor.

– Niciodată pînă acum nu mi-am văzut fetiţa îndrăgostită, a zis Emma. Nici nu credeam s-o văd vreodată. Eşti fantastic că ai reuşit s- o scoţi dintr-ale ei. L-a privit drept în faţă. Crezi că o înţelegi?

– Da, doamnă, cred că da.

– Bun, şi eu cred. Faţa ei s-a întunecat. Dispăruse ceva din "spuma" ei obişnuită. Întotdeauna am avut dificultăţi eu şi fiica mea mai tînără. Noi alergăm cu viteze diferite. Cu Mary era uşor pentru că, din păcate, ea e exact ca mine. Aveam aceleaşi calităţi şi defecte. Nu cred că Nila îşi dă seama de asta, dar ea este mai puternică decît mine şi sora ei. A zîmbit cu tristeţe. Mary şi cu mine zburăm de la una la alta, căutînd curcubeul de care sîntem sigure că

se află după următorul colţ. Nila nu-şi pierde timpul să mai dea colţul. Poate pentru că ea ştie că ceea ce-o să vadă nu aduce nimic nou faţă de ce-a văzut deja. Poate pentru că ea este introvertită, nu extravertită şi nu caută fericirea în afara ei.

Eu am făcut cît se poate de multe greşeli. Nila a fost ceva solid, uneori mai mult ca un părinte decît ca un copil. Dacă ea a suferit pentru greşelile mele – şi sigur a suferit – niciodată n-a lăsat să se vadă. Ea pur şi simplu şi-a continuat viaţa în felul ei liniştit.

Uite ce vreau să-ţi spun. Cel mai adesea cînd am de-a face cu fiica mea, orice spun sau fac, nu este lucrul cel mai potrivit. Dar o iubesc cu adevărat. Nila te iubeşte pe tine. Dacă tu nu eşti potrivit pentru copila mea, o să ai de-a face cu mine. Ne-am înţeles, Jake?

– Da, Emma, sigur că da.

– Bun. Acum, ai de gînd să te însori cu fetiţa mea?

– Dacă ea mă vrea.

– Şi dacă nu te vrea?

El a zîmbit.

– O să trăim pur şi simplu aşa, pentru că eu

n-o las. Am găsit-o şi o s-o păstrez pînă la ultima mea suflare.

– Nu-i chiar cel mai drăguţ lucru pe care l-am auzit vreodată, dar asta e. Ea a zîmbit. Redevenise radioasă. Aşa să faci! S-a ridicat. Haide, să lăsăm petrecerea. Este vremea lui Miles.

Era noaptea tîrziu cînd Nila şi Jake au plecat de la Clover. Înainte de a se îndrepta spre casă, au făcut un tur pe Calea Milionarilor, bucurîndu-se de aerul tare al nopţii şi schimbînd păreri despre evenimentele zilei şi oamenii pe care-i întîlnise Jake.

– Îmi place Emma, a zis el. E un caracter! Este o vrăjitoare puternică. Transmite un fel de magie fiecărui om cu care vine în contact.

Nila rîdea.

– Încă n-am găsit o persoană care să n-o placă pe Emma. Este nostimă şi ţipătoare. Oamenii însă îi iartă orice.

El a privit-o cu atenţie.

– Chiar şi tu.

– Mai ales eu.

– Vrei să-mi închiriezi mie casa de oaspeţi?

Acum a fost rîndul ei să-l privească cu atenţie. A înghiţit cu greu.

– Am crezut că eşti fericit să trăieşti cu mine.

– Sînt. I-a strîns mîna. Nu intenţionez să stau acolo. Dar aş vrea s-o folosesc pentru afaceri, să-mi deschid propriul meu *dojo*. Aş avea de făcut unele schimbări înăuntru. Să dau jos peretele de la dormitor şi să fac o cameră uriaşă şi... El a tăcut cînd ea s-a oprit brusc.

– Cred că e o idee grozavă. Eşti un profesor talentat, i-a spus ea. Cred că o să ai multe cereri şi din partea agenţiilor juridice locale să le fii consilier şi de la şcoala de ofiţeri dacă asta e alegerea ta. Vic ar fi la fel de mîndru de tine pe cît sînt eu. Ea n-a mai adăugat că era atît de emoţionată, încît de-abia putea vorbi, pentru că planurile lui arătau că într-adevăr el voia să se stabilească acolo, cu ea.

Jake doar zîmbea. I-a luat capul între mîini şi a sărutat-o. Apoi au pornit spre casă.

La cîteva minute după ce au ajuns acasă, Jake a primit un telefon de la Rae Garcia.

– Amazoano! Cum merge treaba?

– Am încercat toată ziua să te găsesc, Nebunule!

Firul telefonului montat în perete se întindea prin toată bucătăria, iar Jake stătea la fereastră şi vorbea.

– Nu, nu e prea tîrziu. Niia l-a auzit spunînd: ... şi hotelul tău nu e prea departe de aici. Poţi fi aici în mai puţin de zece minute. I-a dat adresa Nilei, apoi a închis.

– Să vezi, iubito. Era Rae Garcia. A sosit în oraş azi. Dacă ştiam că o să vină, o puteam lua la Clover cu noi. Rae s-ar fi simţit grozav în iadul ăla... Zîmbetul i-a murit pe buze privind la Nila. Înţeleg că ar fi trebuit să te întreb, a zis cu ezitare, dacă pot s-o invit.

Nila a tras adînc o gură de aer înainte de a-i spune atentă:

– Asta e şi casa ta. N-ai nevoie de

permisiune ca să-ţi inviţi prietenii în vizită. A zîmbit, dar zîmbetul era silit. O presimţire rea o cuprinsese şi-i invada creierul acum.

– Eşti sigură? a întrebat-o. Cred că o să-ţi placă Rae.

– Sigur că da, o să-mi placă. Dar nu era deloc sigură de afirmaţia asta, convinsă fiind că Rae venise ca să discute cu Jake revenirea lui la vechiul mod de a trăi. Vrei cafea? i-a zis vioaie. O să fac nişte cafea. Sau crezi că Rae ar prefera nişte vin?

– E o partizană a cafelei. Jake şi-a trecut mîinile prin păr şi s-a încruntat. Am senzaţia că te simţi într-un anume fel ameninţată de venirea lui Rae. De ce?

– Poate, puţin... Ba încă cum! Sînt îngrijorată că poate a fost trimisă ca să discute cu tine şi să te răzgîndeşti în privinţa demisiei.

– Vino aici, Niia. Vocea lui Jake devenise mai profundă pronunţîndu-i numele.

A strîns-o lîngă el.

– Spune-mi că mă iubeşti, i-a ordonat blînd.

Cererea a surprins-o pe Nila.

– Ştii asta.

– Atunci spune-mi-o!

Ea şovăia.

– Nu găseşti că e un pic cam cinic ca un bărbat care nu crede în dragoste să se bucure atît de tare auzind aceste trei vorbe?

– Tu crezi! A sărutat-o apăsat. Şi ai dreptate, mă bucur tare cînd aud vorbele astea de la tine. Spune-mi-le!

Ea a oftat.

– Bine. Eu te iubesc.

– Dacă mă iubeşti, atunci de ce nu crezi că am depăşit faza cu D.E.A.?

Soneria de la uşă a salvat-o pe Niia de la răspuns.

– Rae e aici. Te duci s-o aduci, Jake?

Fără o vorbă el i-a dat drumul.

Nila l-a privit ieşind din cameră, întrebîndu-se ce se va petrece în viaţa lor după ce el o să deschidă uşa din faţă.

Nila stătea pe sofa lîngă Jake, cu o cafea în mînă şi cu inima în gît. Nimic din ceea ce-i

povestise Jake n-o pregătise pentru cunoştinţa cu frumoasa spaniolă roz care stătea acum în fotoliu.

La început Nila a reuşit cu greu să şi-o închipuie pe micuţa, delicata femeie în rolul unui agent sub acoperire. Stînd acolo în costumul ei cu o croială ireproşabilă, cu părul drept şi negru ca miezul nopţii care-i curgea peste umeri, Rae ar fi putut fi un manechin sau o actriţă. Ochii erau de culoarea coniacului şi se purta deschis şi prietenos.

E drept, s-a gîndit Nila, că femeia poseda aceeaşi calitate a rapidităţii şi a atenţiei care semăna atît de bine cu stilul lui Jake. Simţea că fusese analizată, catalogată şi categorisită în puţinele minute de cînd se întîlniseră.

Totuşi Nilei i se părea imposibil să n-o placă. Afecţiunea lui Rae pentru Jake era naturală şi părea să-i aprobe planurile şi relaţia cu Nila.

Rae a pus ceaşca de cafea pe masa de alături şi a ajuns în fine la scopul real al vizitei ei neaşteptate.

– Am nevoie de ajutorul tău, Jake. Ştii că nu ţi l-aş cere dacă aş avea altă alternativă. În scopul de a pătrunde într-una din reţelele crimei

organizate din Miami, a continuat ea, aş avea nevoie de ajutorul tău, Jake, ca să cîştig încrederea unui informator care nu vrea să aibă de-a face decît cu "Nebunul".

"Nu"! s-a gîndit sălbatic Nila, cînd Jake nu a refuzat-o pe loc.

– Şi dacă ceva nu va merge? a întrebat ea incapabilă să mai tacă. În gînd vedea de pe acum un bolnav psihic ţintuindu-l pe Jake cu pistolul. Dacă s-ar întîmpla din nou? Care ar fi fost şansele lui de a scăpa a doua oară de la moarte?

El i-a zîmbit liniştitor.

– N-o să fie nimic rău, iubito. Partea mea e un fleac. Nu trebuie decît să discut cu informatorul.

– Ce-i cer eu lui Jake nu e periculos, a zis şi Rae, zîmbindu-i Nilei la fel de liniştitor şi cu simpatie.

Nila avea senzaţia teribilă că noţiunea de pericol avea pentru ei un alt sens decît pentru ea.

În vreme ce Jake şi partenera lui de echipă au început să discute modurile posibile de acţiune după ce Rae va fi acceptată de

organizaţie, Nila a simţit o puternică apăsare în piept, atît de puternică, încît a trebuit să-şi muşte buzele ca să nu ţipe. Jake discuta de parcă redevenise agentul sub acoperire de altădată. Dar îi spusese că, sigur, n-o să se întoarcă la vechea meserie!

Spaima o invadase total. Privindu-i pe Jake şi pe Rae, realiză cît de tare semănau. Lumina ameţitoare din ochii lor întunecaţi şi prevăzători. Mişcările trupurilor lor vorbeau despre alerta mentală intensă şi fiorul vînătorii.

Aşa a înţeles că nu numai moartea putea să i-l răpească pe Jake. Meseria îi intrase în sînge. Era atît de uşor ca el să revină în această lume seducătoare şi periculoasă.

Niia dorea în chip straniu să fugă la mansardă şi să zăvorească uşa, aşa cum făcuse în ziua în care tatăl ei îşi făcuse bagajele şi plecase. Dar ea nu mai era un copii distrus. Era o femeie care ştia să-şi ascundă sentimentele, să fie politicoasă şi graţioasă chiar în cele mai rele situaţii.

Aşa că a jucat rolul gazdei amabile, a făcut sandvişuri şi a mai pus cafea în ceşti. Şi a murit puţin, o parte din ea, în acelaşi timp.

După o oră, Nila s-a trezit în braţele lui Jake de cum s-a închis uşa în spatele musafirei.

– Nu face asta, te rog, n-o face!

Jake a ţinut-o strîns. Se temuse de clipa aceea. Cu toate că ea menţinuse o aparenţă plăcută în timpul vizitei lui Rae, el îi intuise tensiunea interioară şi îi observase spaima din ochi.

– E perfect, iubito, i-a murmurat cu gura pe părul ei. Spune-mi de ce ţi-e frică?

Cu vocea tremurătoare, ea i-a povestit ce-şi închipuia şi el a ascultat-o din ce în ce mai îngrozit. Cînd ea a sfîrşit, a dus-o în sufragerie şi a pus-o pe sofaua în dungi albastre şi albe. A legănat-o în braţe.

– Ce vreau să fac e lipsit de orice pericol. Tot ce am de făcut e să discut cu informatorul să lucreze mai departe cu Rae. Din clipa aia eu nu mai am nici un rol. Rolul cu adevărat dificil o să cadă pe umerii lui Rae.

El nu i-a mai spus cît de îngrijorat era pentru că prietena lui urma să facă faţă singură pericolului. Asta era o misiune pe care chiar şi el ar fi acceptat-o cu greu în cele mai nebuneşti zile cînd făcea parte din D.E.A.

– De ce nu poate vorbi Rae cu informatorul s-o ajute? l-a întrebat Nila. De ce are nevoie de tine?

– Pentru că el n-o cunoaşte. Nu poate avea încă încredere în ea. El mă cunoaşte pe mine. Nu trebuie decît să mă duc înapoi şi să fac acest ultim lucru.

Ea l-a privit furioasă.

– Tu nu *trebuie* să faci *nimic*. Tu vrei să faci, nu-i aşa?

– Da, vreau!

– La dracu, Jake! Ea şi-a acoperit faţa cu mîinile.

El a luat-o în braţe, iar ea tremura în efortul de a nu plînge.

– Am lăsat ceva nerezolvat şi important cînd mi-am părăsit slujba, i-a spus căutînd un mod de a-i explica situaţia. Am crezut că o să controlez întunericul, dar el mă controlează pe mine prin intermediul coşmarului pentru că eu niciodată nu mi-am înfruntat deschis spaimele. Fuga nu e o soluţie. Înţelegi, iubito? Ăsta e un prilej pentru mine să-mi înfrunt şi să-mi învinge frica. E o şansă de a-mi dovedi mie însumi că sînt o fiinţă umană decentă, că nu las frica să

mă domine. Numai după aceea pot face o opţiune cinstită pentru a mă retrage. E ca şi cînd te-ai urca din nou pe calul care te-a azvîrlit din şa.

– Ce să-ţi spun! Una e să cazi de pe cal şi alta e să scapi în mod miraculos din bătaia unei arme!

– La dracu, Niia, nu face ca totul să devină mai greu decît este deja. Eu încerc să-ţi explic că dacă nu mă întorc în şa, risc să fiu stăpînit de spaimă tot restul vieţii. Am nevoie să ştiu că sînt mai tare decît spaima mea. După aceea pot face alegerea de a renunţa la asta.

Ea a ridicat resemnată din umeri. Nu mai avea nimic de spus sau de făcut ca să-l împiedice să plece la Miami cu Rae.

Nilă şi-a strîns ochii. Măcar dac-ar fi iubit-o, atunci ar fi putut să creadă că el avea să reziste tentaţiei vieţii de agent acoperit. Dar el n-o iubea. Lui nu-i trebuia de la ea decît un somn liniştit noaptea. Dacă n-ar fi avut nevoie ca ea să ţină coşmarul departe, i-ar mai fi trebuit?

– Vino, iubito. E tîrziu. Hai la culcare.

Era lucrul cel mai greşit pe care i l-ar fi putut spune. Jignită, confuză, tensionată din punct de

vedere sexual, în plus, furioasă, Nila a reacţionat necontrolat. Ochii i s-au deschis mari:

– De ce? Ca să poţi avea o ultimă noapte calmă, fără demoni? Păi, poate că nu te vreau în patul meu în noaptea asta!

Nu mai ştia dacă a împins-o chiar din drumul lui sau s-a ridicat atît de repede încît i s-a părut.

– Luptă-te cu mine dacă vrei, dar luptă cinstit!

– Cinstit? Tu n-ai luptat cinstit din clipa în care te-am întîlnit!

Nu era adevărat. Ştia asta în sinea ei, dar era prea furioasă ca să se mai gîndească.

El s-a întristat.

– E prea mult dacă te rog să-mi acorzi puţină încredere?

Expresia ei nehotărîtă a răspuns la întrebarea lui.

– E clar că aşa e. Ochii lui au devenit reci. Tu n-ai încredere în propria ta judecată, aşa că de ce ţi-aş cere să te încrezi în mine?

El a ieşit din cameră lăsînd-o pe Nila cu inima zdrobită.

Mai tîrziu, ea a stat întinsă, cu privirea în tavan. Cînd insistase să doarmă singură nu se

gîndise nici la întuneric, nici la cît de gol avea să i se pară patul fără el.

Şi acum...

Noaptea era mai întunecoasă decît oricînd.

Patul părea atît de mare şi de gol ca şi cerul înspăimîntător care se zărea prin fereastră.

Şi singurătatea...

Nila mai suferise pierderi şi înainte, dar nici una din ele nu fusese atît de oribilă ca posibilitatea ca Jake să iasă din viaţa ei şi să nu se mai întoarcă niciodată.

În dimineaţa următoare el a venit să-şi ia rămas bun.

Nila era distantă. N-ar fi dorit să fie aşa, dar n-avea ce face.

– Ştiu că ţi-e frică, i-a spus el pe un ton din care răzbătea emoţia. Crezi sau nu, eu o să mă întorc.

Ea s-a stăpînit să nu plîngă, dar tot i-a

alunecat o lacrimă din nebăgare de seamă şi şi-a ascuns-o cu mîna.

El a mîngîiat-o cu degetul mare pe obraz.

A strîns-o blînd în braţe.

– Aminteşte-ţi, eu sînt bărbatul care te-a vrut din prima clipă. Sînt acelaşi bărbat care te-a vrut pentru totdeauna după ce am făcut dragoste pentru prima oară. M-am ţinut după tine şi te-am urmărit pînă la tine acasă. Într-un chip nebunesc, se pare că te-am căutat întreaga viaţă. Tu eşti un dar al meu şi refuz să te împart cu cineva.

În ciuda hotărîrii ei de a rămîne distantă, vorbele lui au atins-o drept în inimă. A înţeles, într-un fel miraculos, că el o iubea chiar dacă nu realiza asta.

El şi-a plimbat degetul pe buzele ei, apoi s-a dat înapoi.Privirea i-a rătăcit o clipă pe faţa ei.

– La revedere, Nila, eu am făcut ce-am putut. Acum e rîndul tău. Am nevoie să ştiu că tu ai siguranţa că sentimentele mele pentru tine sînt reale şi durabile. Cînd îmi termin treaba la Miami, îţi trimit un bilet de avion. Dacă mă vrei, o să vii la mine în Freeport-Lucaya. O să te aştept în cazinou.

Ziua a trecut greu, după plecarea lui Jake. Nila a intrat în rutina deschiderii magazinului şi îi venea să plîngă ori de cîte ori îşi amintea cum se purtase. Nici măcar nu-l sărutase de rămas bun.

Curînd Emma, Clover şi Angie au coborît să ia o ceaşcă fierbinte de cafea şi să discute despre petrecerea de *Thanksgiving.*

Nila le-a privit şi a izbucnit în lacrimi. Ş-a aruncat în braţele mamei ei.

Emma a strîns-o în braţe, a mîngîiat-o pe cap, în vreme ce emitea o versiune proprie despre ceea ce se întîmplase.

– Nu ţi-am spus eu că bărbaţii sînt gunoaiele pămîntului? a zis Clover. Fii curajosă, Nila-Ann, lucrurile puteau sta şi mai prost.

– O-h, taci! a izbucnit Angie. Pot jura că nu eşti mai sensibilă decît o piatră. Jake nu a fugit de la ea.

– Sigur că nu. Emma a lovit-o uşor pe spate pe fiică-sa. Vino-ţi în fire, fetiţo. Ştiu că nu vrei

să auzi asta, dar Jake are dreptate. Nu lăsa lacrimile să te învingă.

– Credeam că eşti de partea mea, mamă. Nila a aceeptat cutia de batiste pe care Angie i-a întins-o. A scos una şi şi-a suflat zgomotos nasul.

– Sînt de partea ta. Dar tu pur şi simplu nu vrei să înfrunţi adevărul. Eu sînt de vină pentru asta într-un fel.

Niia s-a încruntat.

– Ce tot spui tu acolo?

– Jake are înţelepciunea de a-şi înfrunta spaimele. Asta e ceva ce eu niciodată n-am învăţat să fac şi nu v-am învăţat nici pe voi, pe tine şi pe sora ta. Cînd tatăl tău m-a părăsit, am simţit că eram destul de drăguţă, de deşteaptă, de deosebită ca să nu fi fost părăsită de soţul meu. Ceea ce n-am vrut să accept a fost că el nu mă părăsise din cauza acestor calităţi superficiale şi că altul fusese motivul. Aşa că eu am trecut la cealaltă extremă, ca să demonstrez că eram o femeie atrăgătoare, care putea pune mîna pe oricare bărbat ar fi vrut. Tu îţi ascunzi teama de a fi abandonată şi nesigură pe tine în acelaşi mod,

dar în mod invers decît mine.

Nila a deschis gura să se apere, dar a închis-o repede. Mama ei spusese adevărul întreg.

– Mulţumesc, mamă. Ştii că te iubesc, nu-i aşa?

Emma a zîmbit strîngîndu-i mîna.

– Sigur, fetiţo. Şi eu te iubesc. Acum ia două aspirine şi du-te să te odihneşti ca să-ţi aduni gîndurile. Jake e un bărbat îndrăcit. Mi-ar fi ruşine să-l las să plece. Angie poate avea grijă de magazin o vreme.

A luat-o pe Clover de mijloc.

– Hai să-i tragem o bîrfă. Am auzit de la cineva demn de încredere că tu şi Harmon Cook v-aţi făcut ochi dulci unul altuia.

– Emma Margaret! Nu dau o ceapă degerată pe Harmon Cook, prăpăditul ăla!

După o săptămînă, Nila era la *Bahamas Queen Cazino* din Freeport-Lucaya. Se îmbrăcase din nou cu rochia lui Angie, rochia

din catifea neagră cu satin de culoarea smaraldului. Numai că de data asta nu mai era în căutarea unei nopţi fanteziste. Acum căuta realitatea. Inima îşi accelerase bătăile cînd a ajuns la capătul etajului cu jocuri de noroc.

– Cauţi o companie compromiţătoare, doamnă? a auzit din spate o voce baritonală binecunoscută.

Ea s-a întors uşor înspre Jake. Arăta atît de minunat în costumul lui de altădată, încît i s-a tăiat respiraţia. Un zîmbet i-a tremurat pe buze.

– la cutia cu fise, a zis el întinzîndu-i o monedă. Mai joacă încă o dată pentru mine.

– N-am fost prea norocoasă în seara asta, i-a răspuns ea ca atunci cînd se întîlniseră pentru prima oară.

El i-a zîmbit viclean şi i-a pus moneda în palmă.

– Presimt că norocul tău e pe cale de a se schimba.

– Tu eşti tot norocul de care am nevoie. I-a luat mîna şi l-a scos afară din cazinou.

– Te iubesc, Nila, i-a spus el în vreme ce se îndreptau spre un complex hotelier.

Ea i-a aruncat o privire amuzată.

– Acum o săptămînă nu mă iubeai. Ce te face să crezi că acum mă iubeşti?

El s-a oprit, iar ea l-a privit atentă.

Norii pluteau prin faţa lunii, ale cărei raze pătrundeau printre palmieri şi totul plutea într-o lumină argintie. O briză proaspătă pornea prin noapte.

– Tu ai făcut un credincios dintr-un cinic. El a mîngîiat-o pe păr, pe obraji. Te-am iubit încă de cînd m-am trezit atunci la hotel şi tu plecaseşi. Am fost doar prea încăpăţînat ca s-o recunosc.

– Şi eu te iubesc. Ea şi-a ridicat faţa spre el ca s-o sărute.

El n-a dezamăgit-o.

– Toată săptămîna asta nu m-am gîndit decît la tine, i-a murmurat cu buzele peste ale ei. A privit-o în ochi. Tu dai vieţii mele echilibru, pasiune şi dragoste. Venind aici, după mine, m-ai convins de totala ta încredere şi loialitate. Vreau să-ţi dau şi eu toate acestea şi încă mai mult de cît atît.

– Ai reuşit să-l convingi pe informator să coopereze? l-a întrebat ea, apoi a zîmbit, conştientă că el nu la întrebarea asta se

aşteptase.

– Da.

– S-a terminat cu coşmarul?

– Total.

– Deci nu mai nevoie de mine ca să poţi dormi?

– Nu, dar am şi mai multă nevoie de tine, mai teribil decît oricînd.

– Te însori cu mine?

– Poţi paria. El a sărutat-o din nou.

Ea şi-a încolăcit braţele în jurul gîtului lui.

– Cè părere ai despre bebeluşi?

El i-a aruncat o privire indescriptibilă. Era uimire, frică şi speranţă.

– Nu cumva eşti...

Ea a rîs iar.

– Nu, dar mi-ar plăcea să fiu. Avem acasă o mulţime de camere goale care aşteaptă să fie umplute.

El a înconjurat-o cu braţele, fierbinte, tandru, ispititor. Avea buzele fierbinţi, foarte fierbinţi. Limba i se mişca încet, senzual.

Momentul era prea încîntător ca să mai rămînă loc pentru vorbe.

În fine, Jake şi-a ridicat capul.

– Să mergem, iubito! Avem de făcut bebeluşi.

Şi tîrziu, noaptea, Jake zîmbea în întuneric ţinîndu-şi strîns în braţe iubita. Nu-şi imaginase niciodată că se putea simţi atît de bine iubind atît de profund pe cineva.

Sfîrşit